

**Cotton
sarja**

Käsiraudat kutsuvat

17

★

1977

KOLMIO-KIRJA

3,70

Kiitos,

poltan vain ruutia!

Jännittävästi
syksyyn
N:o 17 otetaan
lukuun 5.9.

JERRY COTTON

Veronmaksajat ovat usein turvattuina
pölvien tarjoamalla suojalla. Yksi
kerta FBI:n kutsuun lähtien. Tämä
elämä... Suomalainen on erittäin vaarallista,
ja hänen läsnäolo on erittäin vaarallista.
Tämä pyrkimys on ollut. Hän väittää
mies ja nainen. Luonnollisesti. Hän palaa
sa ei tupakkakätköjä pidetä, mutta ruuti
palaa senkin edestä!

Käsiraudat kutsuvat

— Waldorf Astoria, tarkastaja John D. High, Federal Bureau of Investigationin New Yorkin piirin päällikkö sanoi lyhyesti. — Waldorf Astoria! G-mies Phil Decker huudahti suu ammoltaan. — Waldorf Astoria! tuli minunkin huuliltani.

Mutta ei teidän tarvitse siitä huolimatta smokkeihin pukeutua. Hotellin johto on asiasta tietoinen ja te voitte mennä sisälle takakautta. Ilmoittaudutte hotellietsivä Harrisonille.

ja hienotunteisesti käyttäytymisestäähän minun ei tarvinne mainita. Sivulliset eivät saa huomata mitään. Hotellin maine, ymmärrättehän.

— Entä meidän maineemme, Phil voihkaisi. — Ettekö lainkaan ajattele sitä. Koko New Yorkin alamaailma nauraa viikon saatuaan kuulla meidän joutuneen puistotädeiksi. Ettekö voisi lähettää ketään muita. . .

— Phil, sinä olet ainoa new yorkilainen G-mies, jolla on arvosana kasvatusopissa, päällikkö huomautti. — Tällainen erikoistehävä sopii sinulle kuin. . . kuin. . . — Kuin kasvatusopin tenttikirja G-miehen kainaloon, minä täydensin. — Mutta minulle lapsipsykologia on täysin tuntematonta, joten eikö Phil voisi yksinään. . .

— Menette sinne molemmat, päällikkö sanoi hymyillen mutta päättäväisesti. — Otammeko mitään muita aseita kuin koivuvitsan? Phil kysyi. — Myöskin virka-aseenne. — Mutta tehän sanoitte, että Tommy Feller on vasta. . . — Hän on todellakin vasta yhdentoista, mutta hänellä on kaksi revolveria mukanaan.

Joe Racketeer haettiin varhain maanantaiaamuna kylmästä, pimeästä ja kosteasta kellarikopista. Hän oli menettänyt ajantajunsa, nälkä kouristeli vatsaa, vaatteet olivat rypistyneet ja repeytyneet, parta oli kasvanut jo niin pitkäksi, että se ei enää pistellyt sormia ja liika hilseili käsistä. Pahinta kuitenkin oli paleleminen. Alaleuan tärinää oli mahdoton pysäyttää, selkärangan tilalla tuntui olevan jääpuikko.

— Sinähän löntystät kuin eläkkeellä oleva kamelinajaja. Marssihan hieman reippaammin! Racketeeria tyrkättiin selkään ja hän oli lyyhistyä polvilleen niljakkaalle kivilattialle. Lyhyt käytävä päättyi ja hän tuli matalaan halliin, jota valaisivat katosta riippuvat pölyn ja hämähäkinseittien peittämät lamput. Askeleet kajahtelivat kolkosti liikaisenharmaista kiviseinistä.

Hallin päässä oli metallinen ovi. Racketeer pysähtyi sen eteen ja katsoi taakseen. — Avaa ovi ja mene sisään! Hän astui kynnyksen yli ja havaitsi olevansa avarassa holvissa. Sen toisella seinällä olevien pilarien välistä näkyi laatikkopinoja. Vain keskimäiset pilarit muodostivat poikkeuksen. Niiden välissä oli hohtavan valkoisen liinan peittämä pöytä.

Racketeer räpytteli silmiään. Hän oli näkevinään pöydän takana jonkun, mutta ei ollut varma havainnostaan, sillä holvia valaisi vain yksi lamppu ja se oli kaukana toisella seinällä. Ovelta oli pöydän luo ehkä kaksi kymmentä metriä. Keskelle holvin lattiaa oli tuotu tuoli. Siellä yksinään kyyhöttäessään se vaikutti lähinnä koomiselta. Racketeeria se ei kuitenkaan hymyilyttänyt. Pelko vapisutti hänen jokaista hermoaan. — Siellä on jakkara sinulle. Paina puuta!

Nyrkinisku selkään lennätti hänet kohti tuolia. Racketeer istuutui ja kääntyi katsomaan vartijoitaan. Toisen heistä hän tunsi. Tämä oli Ralph Mantelli, joka itäisen New Yorkin alamaailmassa tunnettiin lempinimellä Hurmuri. Nimi oli osuva, sillä kreikkalaisine nenineen, ruskeine sänkykamarisilmineen ja aaltoilevine hiuksineen Mantelli oli joka tytön unelmaprinssin näköinen. Mittaa hänellä oli kuitenkin vain runsaat puolitoista metriä.

Toinen vartijoista oli täysi vastakohta Hurmurille. Työkintaan kokoisine korvineen, litteine nenineen, riippuvine käsineen ja kulmakarvojen päältä alkavine harjastukkineen hän vahvisti tiedemiesten epäilyjä siitä, että ihmisen esi-isät olisivat aikoinaan kyykkineet oksilla, etsineet kirppuja turkistaan ja massuttaneet banaaneja. Halliin laskeutui pahaenteinen hiljaisuus. Racketeer kuuli vain oman hengityksensä rahinan ja hampaittensa kalinan. Sitten hahmo pöydän takana liikahti ja sieltä kajahti tiukka ääni, jonka hallin holvimainen katto moninkertaisti.

— Mikä sinun nimesi on? Racketeer puristi vilusta siniset huulensa yhteen eikä vastannut. — Henry, tee hänet puheliaammaksi! Kookkaamman vartijan etunimi oli siis Henry. Hän marssi tuolin eteen, ja vaikka Racketeerin kädet olivatkin vapaat, hän ei ehtinyt tehdä mitään, ennen kuin ensimmäinen isku jo läjähti hänen nenäänsä.

Toinen ja sitä välittömästi seurannut kolmas tuntuivat repäisevän pään irti kaulasta. Tuoli kaatui ja Racketeer lensi lattialle. Hänelle tämä ei kuitenkaan suonut minkäänlaista lepohetkeä, sillä Henry kiskaisi hänet heti ylös vasemmalla kädellään ja upotti oikean nyrkkinsä keskelle hänen vatsaansa. Tuskanhuuto kuoli Racketeerin huulille hänen pudotessaan uudelleen lattiaan. Nyt Henry jatkoi työtään potkuin, nykäisi välillä Racketeerin ylös ja ruhjoi sitten taas kumoon keilapallon kokoisilla nyrkeillään. Päästäkseen vielä parempaan vauhtiin hän alkoi riisua välillä takkiaan. — Riittää jo! kuului pöydän takaa. Henry työnsi harmistuneena kätensä takaisin hihoihin. Hän oli. närkästynyt jouduttuaan keskeyttämään mielityönsä. Tönäistytään vielä kerran kenkäänsä kärjellä Racketeeria hän murahti: — Ja jos ei riittänyt niin jatkoa seuraa hetken kuluttua. — Nosta hänet istumaan ja herättele puhekuuntoon.

Henry nosti tajuttomaksi hakkaamansa miehen tuoliin, mutta tämä valui velttona takaisin lattialle kuin Beatleseja kuunteleva teinityttö. — Pitele häntä siinä jakkaralla, Hurmuri. Minä tulen heti takaisin. Henry poistui holvin sivuovesta ja palasi hetken kuluttua vesisanko kädessään. — Mene vähän kauemmaksi, hän sanoi Hurmurille ja valeli sitten kylmää vettä Racketeerin päähän. Tajuttomaksi hakattu ruumis alkoi värähdellä ja huulilta kuului huokaus. Pää roikkui vielä hetken tahdottomana kuin kaulan tilalla olisi ollut purukumia, mutta sitten se nousi pystyyn.

Racketeerin vasen silmä oli muurautunut täysin umpeen, oikeassa silmäkulmassa oli verinaarmu ja takaraivo ja niska olivat kuhmuisia kuin perunasäkki. Verta norui pitkin poskia ja sitä tippui repeytyneen paidan rintamukselle. — Hyvä on pojat, tyytyväinen ääni pöydän takaa totesi. — Häipykää nyt ja sammuttakaa valo mennessänne. Henry nosti sangon lattialta ja marssi Hurmurin perässä hallista. He käyttivät samaa ovea, mistä olivat tulleet Racketeer mukanaan. Poistuessaan he väänsivät katkaisijaa ja halli pimeni. Humina täytti tajuttomuutta

vastaan yhä taistelevan Racketeerin korvat eikä hän kuullut askeleita, jotka lähestyivät tuolia suoraan. Pimeyttä rakastava mies näytti omistavan kissan silmät. — Mikä sinun nimesi olikaan? — Mitä? Racketeer havahtui kysymään. Äänen läheisyys oli täysin yllättänyt hänet. — Kuka sinä olet? — Joe Racketeer, hän vastasi nyt katkonaisella ja läähättävällä äänellä. Rikkinäisiksi hakattujen huulien oli vaikea muodostaa sanoja. — Joe Racketeer, hmmm, pimeydessä oleva kuulustelija totesi, — Joe Racketeer, tuttu nimi. Muistatko, missä me olemme tavanneet aikaisemmin? — En. — Kuusi vuotta sitten Leavenworthin internaatissa.

Joe Racketeer oli tutustunut kolmeen valtionvankilaan, myöskin Lea venworthiin. Hän yritti palauttaa mieleensä kuulemansa äänen mutta ei onnistunut. — Kauanko olit siellä? uusi kysymys kuului. — Neljä ja puoli vuotta. — Ja miksi? — Kai sinä sen tiedät kun kerran tunnetkin minut. — Minä kysyin. Vastaa! — Huumeita. — Mitä lajia?

— Heroiinia. — Mistä hankit sitä nykyisin? — Minä. . . minä en ole enää tekemisissä sen kanssa. Halli hiljeni. Racketeer painui vaistomaisesti kyyryyn. Hiljaisuus tuntui kolkolta pimeässä hallissa. Se painoi niskaa kuin arkun kansi. Hitaat, tahdikkaat askeleet kertoivat kuulustelijan siirtyneen tuolin taakse. Kun hän kiduttavan hiljaisuuden jälkeen jälleen puhui, oli ääni melkein ystävällinen ja lempeäkin: — Racketeer, minä en mielelläni pyytäisi Henryä takaisin tänne. Jälleen pitkä tauko ja sitten sanat täynnä kylmää uhkaa: — Mistä saat tavarankäytön nykyisin? Racketeer läähätti, pyyhki verta huuliltaan ja parahti: — Etelä-Amerikasta. — Kuka sen tuo? - Eräs matruusi. — Mikä laiva? — Se tuo banaaneja Venezuelasta.

— Laivan nimeä minä kysyin! — Zuma III. — Milloin se tulee tänne seuraavan kerran? — Ensi keskiviikkona, aikaisin aamulla. - Ja missä tapaavat tuon matruusin? — Puoli neljältä Fruit Companyn toisen laiturin ulomman nosturin luona. Sinne sovimme tapaamisen. — Paljonko ainetta on? — Kuusi kiloa puhdasta heroiniä.

— Ja minne sinä sen viet? — Porkkanalle. — Puhut kuin vihanneskaupan tavaraluettelo. Ensin banaaneja ja nyt porkkanoita. Minne viet tavarankäytön? — Sammy Resnickille. Häntä sanotaan Porkkanaksi. Sammyn jokainen karva on punainen, jopa silmä-ripsetkin. Hänellä on kirjapaino Boweryssä.

— Milloin tapaavat hänet? — Aamulla seitsemältä. — Ja sitten? — Heroiini laimennetaan ja jaetaan kerta-annoksiin. Teemme sen yhdessä Sammyn kanssa. — Myyntipiiri? — Eteläinen Manhattan. Useimmat asiakkaat ovat kiinalaiskortteleista. Eräs kapakka on hyvä paikka. Racketeer joutui vastaamaan vielä pariinkymmeneen kysymykseen, vasta sitten oli kuulustelija tyytyväinen. Askeleet lähtivät loitonemaan pöydän suuntaan. Seuraavan äänen kuullessaan ei Racketeer ollut uskoa korviaan. Hän kuuli maiskutusta, nivelistään taittuvien luiden rasahtelua ja nielaisuja. Väliin kolahti veitsi lautasta vasten. Tuntematon kuulustelija oli ryhtynyt syömään!

— onko sinulla nälkä, Racketeer? — On. Suoleni kurnivat, Racketeer tunnusti. — Viimeksi olen saanut syödä perjantaina. Mikä päivä tänään muuten on? Sunnuntai vai maanantai? — Maanantai, maanantaiaamu. Ulkona on vielä pimeää. — Sekosin päivistä, sillä he veivät minulta kaiken, kellon, lompakon, tupakat ja tikut ja kaiken mahdollisen.

— Niin pitikin, mutta ruokaa he olisivat voineet silti antaa sinulle. He tiesivät, että minä palaisin vasta maanantaina. Vesi herahti Racketeerin kielelle. Äänistä päätellen tuntematon söi parhaillaan kanaa. Pitkä pureskelu katkaisi hetkeksi keskustelun. — Pikkupoikana jouduin usein näkemään nälkää. Kotona oli vain perunankuoria ja illat itkin lihakauppojen näyteikkunoiden takana, tuntematon kuulustelija vaipui muistelemaan ja hänen ääneensä tuli surullinen sävy. — Siitä lähtien on jokainen nälkäinen ollut minun ystäväni.

Minulla on aivan liian hella sydän. Saat loput tästä kananpojasta. En voi syödä itse, jos joku lähelläni on nälissään. Olen niin helkkarin tunteellinen, sydämeni on kuin pumpulia. Tuon tämän sinulle. Askeleet lähestyivät. Racketeer ojensi kätensä pimeyteen. Kohta hän tunsu sormissaan paistetun kananpojan lihan houkuttelevan pehmeiden. — Syö, tuntematon kehotti ja niiskautti liikuttuneena nenäänsä. Racketeer kiskoi sormillaan kylmää lihaa irti luista ja söi ahneesti, vaikka jokainen nielaisu rasitti voimia ja sai koko ruumiin tärisemään. Samalla hän ihmetteli isäntänsä omituisia käyttäytymistä. Ensin tämä oli pieksättänyt hänet puolikuoliaaksi ja tarjoili sitten kananpoikaa.

Pudotettuaan viimeisen luun lattialle Racketeer nuoleskeli turvonneita huuliaan. Pitäisi olla ainakin kaksi kokonaista kananpoikaa, hän ajatteli itsekseen, ja sitten vielä pullo hyvää punaviiniä. — Punaviiniä minulla ei täällä valitettavasti ollut, kuului pöydän takaa kuin siellä istuva olisi pystynyt lukemaan Racketeerin ajatukset. Sitten kumahtelivat askeleet taas hallin lattialla ja ovi avautui. Helläsydäminen nälkäisten ystävä poistui samasta ovesta, mistä Henry oli käynyt hakemassa vettä. Racketeer jäi yksin. Nyt tuntematon on antamassa uusia ohjeita luunmurskaajilleen, hän mietti. Vievätköhän he minut takaisin siihen samaan koppiin. Uskaltaisinkohan minä pyytää tupakkaa.

Kai he nyt muistavat antaa ruokaa ja. . . Kuvitelma lupaavasta tulevaisuudesta joutui antamaan tilaa paljon kolkommalle. Ne tappavat minut! Minä olen kertonut jo kaiken, mitä syytä niillä on enää pitää minua elossa. Minusta ei ole enää mitään hyötyä niille. Pakokauhu valtasi Racketeerin. Kylmä hiki niskassa hän ponnisteli pystyyn. Ne tappavat minut! Kädet eteen ojennettuina hän lähti pyrkimään kohti sivuovea. Kymmenen askelta ja hän törmäsi pilariin. Vasemmallaan hapuillen hän löysi pöydän ja kiersi sen ympäri. Pelosta tutisevat kädet tapailivat seinää, koskettelivat kylmää kiveä ja jähmettyivät hetkeksi löydettyään oven. Sen takana oli yhtä pimeää kuin hallissakin.

Ollessaan jo sulkemassa ovea perässään Racketeer kuuli kolahduksen hallin toisesta päästä. Hän erotti Henryn ja Hurmuriin palanneen. Hengitystään pidättäen hän painoi oven kiinni perässään ja lähti kädet levällään juosten etsimään aukkoa, joka veisi hänet pois vankilasta. Valon sytyttyä halliin katselivat Henry ja Hurmuri typertyneinä tyhjää tuolia, jonka ympärillä oli paljaksi kaluttuja kanan luita. - Ei kai pomo vain ole syönyt häntä, Henry sanoi niskaansa raapien.

Teräsmiljonääri Fellerin ainoa poika oli yksitoistavuotias, kypsässä miehuusiässä siis nykyisten kasvatuserätyöläisten mukaan. Niin, kasvatusta todella. Tommy oli saanut kehittää taipumuksiaan ja laajentaa sivistystään television avulla: kaksitoista tuntia päivässä Villin Lännen filmejä ja erilaisia gangsteri-sarjoja. Chicagossa on mahdollisuus seurata kuuden eri yhtiön kanavia ja joku niistä lähettää aina kovapintaista sarjafilmiä. Ruudinkäry verhoaa kuvaruudun jo seitsemältä aamulla ja savu hälvenee vasta kolmen aikaan yöllä.

Tommy oli ollut lomaa viettävän isänsä seurana tämän metsästysmajalla. Sieltä heidän piti matkustaa viikoksi New Yorkiin. Huonekin oli jo varattu Waldorf Astoriasta, miljonäärien suosimasta loistohotellista. Kun isä oli yrittänyt houkutella Tommin television äärestä ulos metsään, tämä oli suuttunut moisesta typerästä vanhanaikaisuudesta, teljennyt isänsä metsästysmajan kellariin ja lähtenyt yksin New Yorkiin mukanaan tukeva lompakko ja kaksi revolveria, jotka hän oli saanut majan seinää koristavasta asekoelmasta.

Teräsmiljonääriin poika otettiin Waldorf Astoriaan vastaan ystävällisesti tämän valehdeltua isänsä saapuvan

vasta seuraavana päivänä. Tällä välin oli Feller vihdoinkin päässyt murtautumaan ulos kellarista ja oli ottanut heti yhteyden FBI:n Chicagon piiriin päällikköön, joka sattui olemaan hänen vanha koulutoverinsa. Tommy oli löydettävä ja toimitettava heti kotiin. Kaikessa hiljaisuudessa luonnollisesti, ei siis tavuakaan lehdistölle.

Chicagosta tuli luottamuksellinen puhelu tarkastaja Highille, ja tämä tuli ajatelleeksi soittaa Waldorf Astoriaan. Tommy Feller löytyi, mutta hän kieltäytyi avaamasta huoneensa ovea ja vastaamasta puhelimeen. Kun hotellietsivä Harrison tunkeutui huoneeseen omalla avaimellaan, hänen oli vetäydyttävä välittömästi takaisin, sillä nojatuolissa television ääressä istuva Tommy oli ampunut heti laukauksen häntä kohti.

Harrison oli soittanut tapauksesta tarkastaja Highille ja tämä päätti lähettää meidät paikalle. Sellainen oli siis tilanne Waldorf Astoriassa meidän ilmoittautuessamme. – Pääseekö huoneistoon mistään muualta? minä kysyin. — Parvekkeelta tai jonkin muun huoneiston kautta? – Ei, harmaatukkainen hotellietsivä Harrison vastasi. Hänellä oli tarkoituksena vetäytyä eläkkeelle jo viikon kuluttua. Siitä syystä hän olikin pyytänyt meitä apuun. Hän ei halunnut enää vaarantaa mitään, vaan työnsi vastuun muille. — Yritetään puhua järkeä pojalle, Phil ehdotti. — Harmi, ettei meille tullut alan oppikirjaa mukaan. Olisit voinut löytää sieltä jotakin sopivaa sanottavaa Tommille. Tai. . . Phil vaiensi minut vilkaisemalla minuun synkästi ja sitten nousimme hissillä kuudenteentoista kerrokseen. Fellerin huoneisto oli siivessä, jonka käytävään ei onneksi avautunut muita ovia. Pang, pang! räpylät kattoon, kuului huoneiston oven takaa. — Mikä gangsterikokous siellä on meneillään? minä huudahdin ja käteni teki vaistomaisesti liikkeen kohti kinaloa. — Al Capone, Chicagon keisari. Harrison hymähti happamasti. Televisiosarja, viides osa. Se vintiö on vääntänyt ääninappulan suurimmilleen. Jos minulla olisi tuollainen poika niin. . . — Niin ystäväni Decker antaisi mielellään teille neuvoja pojan kasvattamisessa.

Hän on nimittäin suorittanut arvosanan kasvatusopissa Har. . . — Hän suorittaa pian täälläkin jotain jos et heti tuki suutasi, Phil keskeytti. — Harrison, antakaa huoneiston avain minulle. Se vintiö on tietysti lukinnut oven uudelleen. Phil sai avaimen, hiipi oven taakse, viittoili meitä vetäytymään kauemmaksi, kuunteli vielä hetken, painoi avaimen lukkoon, kiersi sitä ja kiskaisi oven auki. — Isäsi haluaa. . . Pitemmälle hän ei päässyt, sillä television luoteihin sekaantui nyt Tommy'n lähettämä nikkeliannos. Se suhahti vaarallisen läheltä Philin korvaa ja upposi seinään. Tämä vetäytyi takaisin meidän luoksemme, sillä hänellä ei ollut mahdollisuutta ampua takaisin.

Tommyä oli kohdeltava ymmärtämyksellä ja lempeästi, muutoin lehdet olisivat saaneet aiheen kirjoittaa poliisien petomaisesta hyökkäyksestä viattoman pikkupojan kimppuun. — Meidän on katkaistava sähkö huoneesta, huusin Harrisonille. — Tässä metelissä emme pysty puhumaan hänelle. Al Capone, Chicagon keisari mellasti televisiossa aseiden räiskyessä. Kamala meteli kaikui nyt käytävässäkin. Harrison lähti liikkeelle, löysi helposti kerroksen pääkatkaisijan ja samalla televisioruutu pimeni. Sekuntia myöhemmin Tommy syöksyi ovelle ja karjui Philille ja minulle: — Te muumiot katkaisitte sähkön! Jos ette heti käännä hanikkaa, niin teistä tulee liikkuvia nikkelikaivoksia.

Hän heilutti revolveria kummassakin kädessään, joten me katsoimme parhaaksi vetäytyä suojaan. Vain nenämme jäivät näkyviin. — Puhu nyt, lapsipsykologi, kuiskasin Philille. — Olemme isäsi ystäviä, hän sanoi ja lasketteli sitten tulemaan muutokauniin puheen, jossa oli liikuttavia vetoimuksia, jalomielisiä lupauksia ja hunajalla peiteltyjä uhkauksiakin. Tommy kuunteli minuutin verran ja karjaisi:

— Kita kiinni, hölisiä, tai paukkuu! Tähän saakka tilanne oli huvittanut minua, mutta nyt olin saanut siitä tarpeekseni. Työnsin Smit & Wessonin nenäni vierelle ja sanelin vaarallisen uhkaavalla äänellä: — Kuulehan nyt, Tommy. Me olemme G-miehiä. . . — G-mies! Jukoliste, oletko sinä oikea G-mies! Tommy huudahti riemastuneena. — Ja onko tuo sauhurauta oikea virkatykki?

— Tietysti on. — Mikset sä heti sanonut? Annat sä mun pitää sitä kädessäni, edes hetken? — Totta kai. Riemusta kiljuen Tommy heitti omat revolverinsa lattialle ja juoksi minun luokseni. — Pieni lapsipsykologian oppitunti, huomautin Philille. — Jos sinun poikasi joskus. . . Psykologisista syistä en kerro enempää, sillä on kasvatuksellisesti väärin kuvailla hyvien ystävien uhkailevan toisiaan.

Ray Allister istui ohjauspyörän takana ja hänen vierellään nuokkui Pat Macton. He olivat olleet liikkeellä koko yön ja heidän partiovuoronsa päättyisi tunnin kuluttua. Silloin syttyi radiopuhelimen punainen merkkivalo. Macton ilmoittautui ja sai ohjeeksi: - Ajakaa Fruit Companyn laitureille. Sieltä on löydetty ruumista lähentelevässä kunnossa oleva mies. — Ambulanssi on jo hälytetty. Paikalla on paljon väkeä, joten löydätte paikan helposti. — Joku veteen tipahtanut tietenkä. Allister arveli komennuksesta kuultuaan. — Luultavasti, Macton myönteli. — Joku giniltä lemuava pummi. Anna sitten sellaiselle suusta suuhun tekohengitystä. Kamala keksintö koko menetelmä. Se vanha keinutustyylillä oli paljon miellyttävämpi useimmissa tapauksissa.

Partioauto lähestyi laituria. He näkivät jo kaukaa miesjoukon, joka oli kerääntynyt pienen parakin viereen. Allister kaartoi parakin sivulle, pysäytti auton siihen ja sanoi: — Käy sinä katsomassa mikä siellä on hätänä. Älä viivy kauan. Ylityö ei oikein kiinnosta tänään. Macton kömpi ulos autosta. Suoristauduttuaan hänen päänsä oli korkeammalla kuin useimpien paikalla olijoiden. — Huomenta! hän tervehti.

Täällä on joku arkkua kaipaava, vai mitä? — Henki pihisee vielä. Mies löytyi tuolta ylhäältä nosturikopista. Meidän oli hinattava hänet alas sieltä. Ihme että hän oli päässyt sinne siinä kunnossa, enemmän verta näkyvissä kuin nahkaa, nahkapuseroinen mies kertoi. — Ja te olette? — Jim Connor. Olen työnjohtajana tällä laiturilla. — Minä olen konstaapeli Macton. Missä mies nyt on, joko ambulanssi kävi? — Ei vielä. Nostimme hänet työmaaparakin pöydälle. Se on tasaisin paikka täällä.

Tulkaa katsomaan. Parakki oli jaettu väliseinällä kahteen osaan. Oikeanpuoleiseen huoneeseen vievä ovi oli auki ja nosturinkuljettajan kopista löydetty mies makasi siellä olevalla pöydällä. Macton tarkasteli kolkkoa näkyä päätään pudistellen. Ihme että mies oli vielä hengissä. Kasvot olivat kuin jauhelihaa, veriset ja muodottomiksi turvonneet. Häntä oli pahoinpidelty harvinaisen raa'alla tavalla. – Tunneteko häntä? Macton kysyi. – En, eikä kukaan muukaan liialla. Miten tuossa kunnossa olevia kasvoja voisi tunnistaa. – Oliko hänellä mitään papereita.

– Sitä en tiedä, Connor vastasi. – En ole kurkistanut hänen taskuihinsa enkä lompakkoon. Sehän kuuluu poliisille. Macton työnteli käsiään miehen tyhjiin taskuihin, pudisti päätään ja kiirehti sitten autoon. Sieltä hän otti heti yhteyden keskusradioasemalle. — Huomio, täällä Petra yhdeksän viiva kaksikymmentäyksi, konstaapeli Macton. Olemme Fruit Companyn laiturilla, minne meidät hälytettiin. Täällä on rumaan kuntoon hakattu mies. Kuolee pian, jos ei heti pääse väliskäreiden käsiin. Missä hitossa se ambulanssi muuten viipyy? — Otan heti selvää siitä. Mikä miehen nimi muuten on? — Ei aavistustakaan. Halusin vain ilmoittaa, että tapaus on paljon vakavampi kuin luulimmekaan.

— Odottakaa siellä ambulanssin tuloa ja palatkaa sitten omaan piiriinne. Mactonin lopettaessa ambulanssin sireenin kimeä ulvonta kuului jo laiturin mantereenpuoleisesta päästä. Verinen mies nostettiin paareille ja matka kohti sairaalaa alkoi. — Taisi lähteä viimeiselle auto matkalleen elävien kirjoissa ollessaan, Allister arveli. Macton kutsui työnjohtaja Connorin luokseen ja ilmoitti. — Tulemme vielä myöhemmin käymään täällä ja teemme lyhyen kuulustelupöytäkirjan miehen löytymisestä. — Pirun paperisota. Siihen menee koko työpäivä. Tänään on purettava monta laivaa ja nyt on jo tunti haaskattu aivan turhaan, Connor manaili.

— Voitte tulla työajan jälkeen poliisiasemalle, jos se sopii teille paremmin. Kysykää konstaapeli Mactonia. — Kello seitsemäntoista? — Sopii. Minun uusi työvuoroni alkaa juuri silloin. Kahta tuntia myöhemmin tuli konstaapeli Mac Paddington keskussairaalaan ja esitti virkakorttinsa neuvonnan luukulla.

— Huomenta, sisar hento valkoinen. Tänne tuotiin pari tuntia sitten satamasta kurjassa kunnossa löydetty mies. Satutteko muistamaan? — Hetkinen. Sisar, joka ei ollut hento valkoinen vaan tumma ja pyylevä, kuljetti tylppää sormeaan paksun potilaskirjan sivuilla. Etsintä päättyi lyijykynällä tehtyyn merkintään. — Tuossa hän on. Emme tiedä vielä nimeä, joten merkintäkin on lyijykynällä tehty. Joka tapauksessa hän makaa huoneessa 402, neljäs kerros ja C-siipi. Hän on tohtori Fehlersin potilas.

Manhattanin alemman itäisen poliisipiirin etsiväkersantti Mac Paddington kiitti tiedosta ja lähti C-siipeen. Hän oli käynyt sairaalassa niin monta kertaa, että tunsu sen yhtä hyvin kuin oman piirinsä kapakat. Käytävässä hän tapasi hoitajattaren, jonka näkeminen sai Paddingtonin hatun lentämään korkealle ja selän painumaan syvään kumarrukseen. Tämä sisar oli hento ja valkoinen, solakka ja pitkäsaarinen. — Huomenta, kultaseni! Minä olen kersantti Mac Paddington.

Tulin tapaamaan huoneessa 402 makaavaa miestä. Te olette varmaan osastonhoitaja? — Kyllä. — Onko sairaalan sääntöjä muutettu? — Miten niin? — Olette ensimmäinen alle kahdeksankymmentä kiloa painava osastonhoitaja, jonka olen tavannut täällä. Nuori sisar hymyili iloisena ja sanoi: — Odottakaa hetkinen. Käyn vain hakemassa lääkkeen ja tulen sitten opastamaan teidät perille ja annan samalla ruiskeen potilaalle.

Paddington jäi vaeltamaan käytävälle. Hän kulki kädet selän takana päällystakin alla. Käytävän seinille heittyvä varjo muistutti siten yksityytyräistä kamelia. Paddington oli muutenkin hieman huvittavan näköinen, mutta hän ei välittänyt siitä. Kolmekymmentäviisi pitkää vuotta rikospoliisina olivat tutustuttaneet hänet kaikkeen, mitä tämä maailma pystyi tarjoamaan. Mikään ei saanut häntä enää hämmästyttämään. Osastonhoitaja palasi ja viittasi Paddingtonin mukaansa. Potilas oli pienessä yksityishuoneessa. Vuoteen vierellä istui nuori hoitajatar, joka oven avautuessa nosti katseensa polven päällä olevasta kirjasta. — Ei mitään muutosta, hän kuiskasi osastonhoitajalle.

Paddington jäi pitkäksi toviksi vuoteen vierelle katselemaan potilasta. Hän tutki repeytyneitä, sinertäviä ja turvonneita kasvoja, joille oli pusertunut hikipisaroita. Kersantti ei katsellut potilasta niin kuin tavalliset ihmiset tuijottavat toisiaan. Hän painoi ammattimaisesti muistiinsa tärkeimmät yksityiskohdat: korvalehtien muodon, kulmakarvat, nenän muodon ja hiusrajan kaaret, ylähuulen mitan, suun "juonteet sekä leuan muodon. Tarvittaessa hän olisi pystynyt piirtämään miehestä tarkan kuvan vielä viikkoakin myöhemmin. – Vaikuttaa tutulta, hän mutisi. – Olen varmasti nähnyt hänet jossakin. Taskut on kai jo tyhjennetty? Mikä hänen nimensä on? Osastonhoitaja levitti siroja käsiään.

– Emme tiedä. Hänellä ei ollut mitään taskuissaan, ei edes nenäliinaa, ei ajokorttia, ei savukkeita, ei yhtään mitään. Paddington hieroi peukalonkynnellä leukaansa. Niin hän teki aina ollessaan kiinnostunut jostakin. Ei mitään papereita. Se viittasi kahteen mahdollisuuteen. Joko mies itse oli halunnut pysyä tuntemattomana tai sitten sitä olivat halunneet hänen käsitelijänsä. Kersantti kääntyi taas osastonhoitajan puoleen: — Mitä lääkäri sanoi? — Täynnä pyhää vihaa. Hän ei ole koskaan ennen joutunut ompelemaan näin rumasti hakattua potilasta. Että ihmiset voivatkin kohdella tuolla tavalla toisiaan.

Haavoja ja ruhjeita on joka puolella ruumista. Röntgenkuvia ei ole vielä kehitetty, joten emme tiedä ovatko myös sisäelimet vioittuneet. Ja muitakin kokeita on tehtävä ennen kuin kaikki mahdolliset vammat ovat selvillä. — Näyttää huonolta, Paddington mutisi. — Hän on ollut tajuton koko ajan. Hän on varmaankin lojunut vedessä hyvän aikaa, sillä hän oli kauttaaltaan märkä, Kersantti hieroi taas leukaansa. Hänen tietojensa mukaan mies oli löydetty nosturinkuljettajan kopista.

Miten hän siis olisi voinut olla vedessä. Ja jos hän olisi ollut, niin hän olisi varmasti hukkunut. Tuossa kunnossa mies ei pysty uimaan. — Saanko katsoa hänen käsiään? Osastonhoitaja antoi merkin alaiselleen ja tämä nosti peitettä potilaan päältä. Paddington aloitti vasemmasta kädestä. — Otan sormenjäljet, hän selitti. — Niiden avulla ehkä onnistumme selvittämään hänen henkilöllisyytensä.

Autatteko minua, sisar? Kummatkin naiset olivat valmiit auttamaan häntä, sillä he eivät olleet koskaan aikaisemmin nähneet miten sormenjäljet otettiin. Nuorempi piteli potilaan kättä Paddingtonin painaessa värirasian vuorotellen jokaista sormeaa vasten ja osastonhoitaja otti pienen tarjottimen, jonka päällä oli hyvä käsitellä sormenjälkipaperia. — Kun joskus kyllästytte heiluttelemaan ruiskua, niin tulkaa työhön sormenjälkiosastolle, Paddington hymyi. — Suosittelen teitä. Soittakaa tähän numeroon, jos potilas tulee tajuihinsa tai tapahtuu jotain muuta erikoista. Ette saa päästää ketään hänen luokseen ennen kuin ilmoitatte minulle siitä ja minä olen tullut paikalle. Kiitos avusta, kultaseni. Jos joskus katkaisen sääreni, niin haluan päästä juuri teidän osastollenne.

Kersantti Paddington ei palannut omaan piiriinsä, vaan ajoi New Yorkin rikospoliisin päämajaan ja työnty siellä arkistoon. Sormenjälkien päätuntemerkkien avulla päästiin pian niin pitkälle, että perusteellisesti tarkastettavaksi jäi vain nelisensataa korttia. Paddington tutki niitä suurennuslasin avulla iltapäivään saakka. Tuloksena oli vesiperä. New Yorkin poliisi ei ollut tallettanut tämän miehen sormenjälkiä. Paddington kiskaisi hatun päähänsä ja lähti. Huono tuuri. . . No, vielä se voisi kääntyäkin. Niin se kääntyikin. Paddington sai aikanaan tietää, että Joe Racketeer oli aikaisemmin puuhailut eteläisemmissä satamakaupungeissa ja siirtynyt vasta muutama vuosi sitten New Yorkiin. Omaan piiriinsä palattuaan hän kävi luutnantti Swallowin puheilla ja antoi tälle lyhyen tilannetiedotuksen. — Yritä Washingtonia, tämä kehotti.

— Siellähän ne tietoviisaat hautovat papereitaan, kersantti mutisi ja vetäytyi omaan työhuoneeseensa. Siellä työskenteli pari muutakin etsivää. Nuori Martens ei ollut paikalla, mutta Jackson vasaroi vanhaa kirjoituskoneettaan, joka kolisi kuin mukulakivikatua ajava maitokannukuorma. Paddington nakkasi hattunsa hyllylle ja väantäytyi työpöytänsä taakse. Hän asetti suuren kuoren kirjoituskoneeseensa ja naputti kaksisormijärjestelmällä osoitteeksi: FBI, Tunnistusosasto, Washington. Sormenjälkinäytteet ja selityskaavake sujahtivat kuoren sisälle. Sitten hän marssi naapurihuoneeseen ja heitti kuoren laatikkoon, jonka kylkeen oli tekstattu suurin kirjaimin: LÄHTEVÄ POSTI.

Kersantti tunsi toistaiseksi vapautuneensa jutusta. Hän ei aavistanutkaan, että Washingtoniin lähtenyt kirje toi päivänvaloon miehen, jota FBI oli etsinyt jo viisi kuukautta. – Jaa, jaa, vanha ja harmaantunut virkaveljemme, G-mies Neville murisi työpäivän torstaiaamuna alkaessa. — Minun nuoruudessani meneteltiin toisella tavalla. Phil ja minä vilkaisimme hymy suupielessä toisiamme. Neville oli taas muistelutuulella. – Toista se oli niinä kultaisina aikoina kolmekymmentä vuotta sitten, hän huokasi. — Silloin tuli kapakkaan mies, joka katsoi niin vihaisesti ympärilleen, että tupakansavukin livahti ulos ikkunasta. Hän marssi tiskin ääreen, läimäytti kätensä suurimman ja rumimman miehen olalle ja kuiskasi tämän korvaan: Terve, Joel Minä olen G-mies Neville, kai sinä olet kuullut nimen.

Anna paukkurautasi olla ja lähde mukaan. Jos et halua lähteä sovinnolla, niin mennään hetkeksi pihalle ja katsotaan kumpi on oikeassa. – Ne olivat aikoja ne, Phil myönteli yrittäen pitää ilmeensä peruslukemilla. – Sellaista se oli silloin, kun Dillinger napattiin kiinni elokuvateatterin edessä, kun Hurja-Floyd ei halunnut antautua farmillaan Ohiossa ja kun Babyface-Nelson ammuttiin Illinoisin valtatiellä. Se oli tosi elämää silloin! Silloin G-mieskin oli vielä mies. Hauta vilkutti joka päivä silmäänsä, mutta miten on nyt? G-miehestä on tullut pahainen konttoristi, joka nuhraa nenä musteessa aamusta iltaan.

Ymmärsimme Nevilleä. Hän oli ollut mukana FBI:n riveissä jo Al Caponen aikoina, jolloin oli ollut tapana ampua ensin kolme laukausta kohti, sitten yksi varoituslaukaus ja vasta sitten huudettiin kehoitus käsien ylösnostamisesta. Neville heilutti paperia peukalonsa ja etusormensa välissä ja katseli sitä halveksien kuin rotanraatoa. — Washingtonissakin on taas saatu jotain aikaan. Ovat löytäneet paperikasoistaan yhdet sormenjäljet. Siinä sitä onkin työtä nykyiselle G-miehelle. Hautaa päänsä paperikasaan kuin jänis ja lähtee tyytyväisenä odottamaan kunniamerkkiä tunnettuaan yhdet sormenjäljet. Nyt ne ovat siellä vetelehtijöiden kaupungissa löytäneet jonkun Joe Racketeerin peukalonkuvan. Teidän on otettava yhteyttä kersantti Mac Paddingtoniin. Yhdestoista piiri. Päällikkö käski teidän hoitaa jutun. Niin, pojat, tällaista se on nykyisin. Kaukokirjoittimet naputtavat ja siinä kaikki.

Revolverin saa panna vaikka naftaliiniin. FBI on nykyisin pelkkä postikonttori. Itsekseen jupisten Neville lähti jatkamaan postinjakokierrosta. Ikänsä takia hän oli jatkuvasti sisä-palveluksessa. Se oli hänen huonon tuulensa todellinen syy. Vilkaisin kaukokirjoitusanomaa. Siinä todettiin, että kersantti Paddingtonin lähettämät sormenjäljet kuuluivat Joe Racketeerille, jota FBI oli etsinyt jo puoli vuotta huumekaupoista epäiltynä. Päämaja oli jo peruuttanut etsintäkuulutuksen. Päivä oli harmaa ja alakuloinen. Tuuli ajoi edellään räntää ja läiski rukkasen kokoisia ja vetisiä hiutaleita työhuoneemme ikkunaan. — Tällaisella kelillä pitäisi saada kolmen viikon komennus lomamatkalle Floridaan eikä Manhattanin itäisiin poliisipiireihin, Phil murahteli. — Käydään heti siellä. Sillä siitä selvittää. Juoksimme kaulukset pystyyn nostettuina pihan yli Jaggeni luo. Se seisoi haluttoman näköisenä autorivissä. Tällainen kulkukoiraanima loukkasi hienon autonkin tunteita. Taivas Manhattanin yllä oli synkän harmaa kuin vanha sotilasmantteli. Sadetta saattoi kestää päiväkausia. Yhdennentoista piirin vastaan ottohuoneessa istui nuori luutnantti, jolle esittäydyimme. – Onko kersantti Paddington talossa?

— Pitäisi olla työhuoneessaan. Jotain erikoista kun itse suuri FBI on liikkeellä? — Pelkkä rutiiniasia, Phil vastasi. Luutnantti osoitti ovea, jonka yläosa oli maitolasia. — Tuosta sisälle ja kolmas ovi vasemmalle. Tulimme toimisto huoneeseen, jossa kolme etsivää keskusteli kiivaasti jostakin myymälämurrosta. Kullakin tuntui olevan oma teoriansa. He eivät antaneet meidän tulomme häiritä väittelyään. Vasta rykäistyäni sain päät kääntymään. — Anteeksi, että häiritsemme ompeluseuraanne. Kuka teistä on kersantti Paddington? Vanhin miehistä astui lähemmäksi. — Minä olen. Eikö äitinne opettanut teitä koputtamaan sisälle tullessanne? — Taoin rystyseni verille tulles-samme. Vika on teidän korvissanne, jos ette kuullut sitä. Minä olen Jerry Cotton ja toverini Phil Decker, G-miehiä molemmat. Sanoillani ei ollut vanhaan kersanttiin mitään vaikutusta. Hän katseli meitä yhtä sääliävästi kuin Neville hetkeä aikaisemmin. — FBI:n poikia, vai niin. Ahkeria nuorukaisia sieltä tammisten kirjoituspöytien takaa. Istukaa. . . ei, ei siihen, Cotton. Se jakkara ei kestä FBI:n arvovaltaa. Ottakaa tuo toinen.

Löysin alleni huojhtelevan putkituolin, joka valitti parhaan pienestäkin liikkeestä. Se sopi hyvin tähän nuhruiseen toimistoon, jossa kaikki oli samanlaista kuin kaikissa muissakin poliisin työtiloissa Yhdysvalloissa: kalusto vanhaa ja kulunutta, pöytälevyt savukkeiden musta-pilkkuisiksi polttamia, seinillä mainos-kalenteri ja piirin kartta, josta sormet olivat pyyhkineet monia kortteleita rasvaläiskiksi. Vain presidentin valokuvasuurennos oli uusi. Se katseli arvokkaasti alamaisiaan ja tuntui samalla selittävän, että kun avaruusmiesten on voitava istua mukavasti epämukavissa tiloissaan, niin poliisit kyllä voivat kuluttaa housun-takamuksiaan vanhemmillakin jakkarolla.

Paddington oli sivuuttanut jo viidenkymmenen rajan. Hän oli keskimittainen, omisti lupaavasti pyöreän vatsan ja kaljun pääläen. — No, mikä FBI:n mieltä nyt painaa? hän kysyi isällisesti tarjottuaan meille savukkeet. Phil selitti, että tässä piirissä oli pidätetty Joe Racketeer-niminen mies, ja että kersantti Paddingtonin piti tietää asiasta enemmän. — FBI epäilee Racketeerin kaupitelleen heroiniä. Häntä on etsitty jo useita kuukausia. Jos mies on, täällä niin me otamme hänet mielellämme mukaamme, minä täydensin. — Racketeer? Paddington mutisi ja katsoi kysyvästi tovereitaan. — En muista. Oletteko te napanneet sen nimistä lurjasta, pojat? Toiset pudistivat päätään. — Mistä te sellaisen tiedon olette saaneet? hän kysyi sitten ihmetellen. — FBI:n keskusarkistosta. Sieltä tuli meille tunti sitten kaukokirjoitinsanoma, selitin ja kaivoin sähkeen taskustani. — Tavatkaa itse, jos epäilette FBI:n aakkostamistaitoa. Paddington luki sähkeen ja alkoi raapia peukalonsa kynnellä leukaansa.

— Piru vie, tämähän on se minun juttuni. Selvä tapaus tämä on. Minä lähetin sormenjäljet Washingtoniin tunnistettaviksi, hän mutisi. — Missä tuo Racketeer nyt on? Haluaisimme jututtaa häntä. — Makaa keskussairaalassa. Voimme kyllä lähteä heti sinne, mutta tuskin hän pystyy puhumaan. Hän on ollut koko ajan tajuttomana. Kova kuume ja keuhkotulehdus ja kaikkia muita mahdollisia sairauksia ja vammoja. Kersantin synkästä kuvauksesta huolimatta lähdimme sairaalaan. Matkalla hän selosti kaiken, mitä siihen mennessä oli saatu selville. — Harvinainen tapaus, Phil ihmetteli. — En ole koskaan kuullut, että huumekauppiat, oikein vielä tukkukauppiat, asuisivat nosturi-kopeissa.

Tai sitten haluaisivat kuolla niin korkealla. Ja miksi hitossa hän oli käynyt suihkussa vaatteet päällä? — Siihen tietää vastauksen vain Racketeer itse. Perille tultuamme kävelimme vaistomaisesti tiedonantoluukkua kohti, mutta Paddington nykäisi minut hihasta toiseen suuntaan. — Tiedän hänen huoneensa. Ajoimme hissillä neljänteen kerrokseen. Siellä meitä tuli käytävällä vastaan nuori lääkäri, jonka filmitähtimäiset piirteet kiinnittivät huomiotani. — Jos tuo naapuri olisi parikymmentä senttiä pitempi, niin hän olisi kova kilpailija Ben Caseylle, Phil kuiskasi.

— Hänen naispotilaansa täytyy varmaan toimittaa väkisten pois sairaalasta, Paddington arveli. Muuten he makaisivat täällä lopun ikäänsä. Vilkaisin vielä kerran hissiin marssivaa lääkäriä. Tumma, aaltoileva tukka, ruskeat samettisilmät ja kreikkalaisia jumalten patsaita muistuttava profiili toivat mieleen Rudolph Valentinin, valkokankaan suurimman hurmurin. Paddington pysähtyi ovelle, johon oli mustin numeroin maalattu luku 402. Hän koputti ovelle ja me kuuntelimme hetken. Kun vastausta ei, kuulunut toisenkaan koputuksen jälkeen minä kurkistin ovenraosta sisälle.

— Potilas on siellä yksinään. — He eivät varmaan voi pitää jatkuvasti hoitajaa hänen luonaan, Paddington arveli. — Mennään sisään. Joe Racketeerista olivat vain kasvot näkyvissä, sillä peite oli nykäisty leukaan saakka. Kasvot olivat kelmeät ja hän näytti nukkuvan. Jäimme seisomaan parin askeleen päähän vuoteesta ja tarkastelimme potilasta. — Jos hän on koko ajan näyttänyt tuollaiselta, niin ei ole ihme, että häntä oli vaikea tunnistaa kasvoista, Phil mutisi. — Oma äitikään ei tuntisi poikaansa tuollaisten mustelmien alta. Hänellä ei ole mitään yhteistä etsintäkuulutuksen valokuvan kanssa.

Phil oli oikeassa. Minäkin olin vilkaissut etsintäkuulutuksen kuvaa ennen kersantti Paddingtonin luo lähtöämme. — Ei hänestä ole puhujaksi, kersantti totesi. Käännyimme poistuaksemme kun katseeni osui vuoteen laidan yli riippuvan lakanan reunaan. Jäin jähmettyneenä tuijottamaan sitä. Phil huomasi ilmeestäni, että jotain oli vinossa ja tuli rinnalleni. — Mitä te. . .

Paddington katkaisi lauseensa. Hänen kätensä heilahti ja peite lensi syrjään. Joe Racketeer makasi vuoteessa tikari sivulta suoraan sydämeen työnnettynä. Verta oli valunut lakanaan ja levinnyt sen reunaan asti. Siihen oli katseeni kiinnittynyt. Joku oli ehtinyt edellemme. Joe Racketeer oli murhattu vain hetkeä ennen meidän tuloamme. — Paddington! huusin järkytyksestä toivuttuani ja saatuani jalkani liikkumaan kohti ovea. — Te jätte tänne. Phil, hälytä sinä murharyhmä paikalle. — Minne sinä sitten menet? — Tulen kyllä pian takaisin. Minun oli löydettävä äkkiä joku henkilökuntaan kuuluva. Tavallisesti heitä juoksee kymmenittäin joka puolella, mutta nyt ei ollut ketään näkyvässä. Kiskaisin lähimmän oven auki. Se vei pieneen, nyt tyhjään keittiöön.

Käytävän toisella puolella paloi oven yläpuolella punainen valo. Siellä oli leikkaussali, varoitusvalo ilmoitti kirurgin olevan työssä. En halunnut häiritä heitä, sillä he olivat parhaillaan pelastamassa jonkun elämää ja Joe Racketeer ei ollut enää heidän pelastettavissaan. Hän tarvitsi lääkäriä vain ruumiinavauksessa, eikä sen toimittamisella ollut hirmuista kiirettä. Seuraavassa ovessa ei ollut numeroa eikä kilpeä. Koputin mutta en saanut vastausta. Aioin juuri koputtaa toisen kerran, kun ovi lensi auki ja kolahti otsaani. Roteva, nutturapäinen hoitaja katseli minua käsivarret tarmokkaasti ristissä rinnalla.

— Mitä te täältä haette? hän tivasi. — Vierailu aika on jo päättynyt. — Anteeksi, sanoin nöyrästi ja painelin hengessäni kiroillen otsaani, johon todennäköisesti ilmestyisi mahtava kuhmu. — Etsin lääkäriä tai hoitajaa, joka tietää jotain huoneessa 402 olevasta potilaasta. Naisen ilme muuttui entistäkin töykeämmäksi. — Mitä te hänestä haluatte, tunneteko potilaan? Nyt oli aika turvautua virkakorttiin. Muuten saisin kinastella hänen kanssaan tuntikausia. Nainen tutki korttia otsa rypyssä, mutta pian hänen huulilleen levisi hurmaava hymy. Ainakin hän itse kuvitteli sitä lumoavaksi. Hurmausyriksen kohteena olin minä. — Ai, te olette oikein G-mies! hän riemastui. — Varsinaisella osastonhoitajalla on tänään vapaapäivä ja minä olen hänen sijaisensa. Tulkaa mukaan, minä vien teidät perille.

— Te tunnette tietysti kaikki sairaalan lääkärit? minä kysyin ja yritin kiemurrella hänen otteestaan, sillä hän oli painautunut kainalooni aivan kuin olisimme olleet kuutamo-kävelyllä.

— Totta kai minä heidät tunnen. Olen ollut tässä sairaalassa jo paljon yli. . . pian kaksikymmentä vuotta. Tulin tänne jo hirveän nuorena. Minä. . . Hän oli jo yli viidenkymmenen, mutta halusi näytellä alle nelikymmenen vuotiasta. Keskeytin kylmästi hänen nuoruusmuistelmansa ja kysyin: — Mies on minua päätä lyhyempi, korkeintaan kahdenkymmenenviiden, tumma tukka ja oikeat hurmurin kasvot. Mikä hänen nimensä on? — Olette nähnyt unta. Viimeinen hurmurilääkäri lähti täältä jo kaksikymmentä vuotta sitten. Nykyiset ovat kaikki tavallisia maatiaismiehiä. Mutta pitkiä he ovat. Niin vajaanmittaista ei heidän joukossaan ole.

— Sitä minä epäilinkin, minä mutisin. Olimme tulleet Racketeerin huoneen ovele. Työnsin hoitajan edelläni sisälle. Paddington nousi seisomaan ikkunalaudalta, missä hän oli istunut. Hänen sormensa osoitti kysyvästi ruumista, jonka verinen kylki näkyi ovele saakka. Nainen huudahti kauhusta, mutta muisti sitten ammittinsa velvoitukset ja syöksyi vuoteen viereen. Kiskaisin hänet nopeasti kauemmaksi. — Ette saa koskea mihinkään. — Ku kuka tuon on tehnyt? hän änkytti. — Emme tiedä vielä. Murhaaja oli yhtä huolimaton kuin mekin. Ei välittänyt virallisista vierailuajoista.

Yli kaksikymmentä vuotta keskussairaalassa palvelnut hoitaja oli nähnyt paljon verta, joten se ei häntä järkyttänyt. Hänen katseensa olikin nauliutunut rinnasta näkyvään tikariin. Hän tuijotti sitä kasvot kalpeina ja antoi Paddingtonin taluttaa itsensä tuoliin. Sytytin savukkeen ja katselin ikkunasta pihalle. Sade ropisi pensaiden lehdille, puista tippui vesipisaroita ja vasta leikattu nurmikko kiilsä kuin hyvin lakattu lattia. Vain pari varpusta hypähteli polulla. Tavallinen alakuloisen syyspäivän, näkymä. Mutta samalla erään ihmisen kohtalon täyttymisen päivä, murhaajan vierailun päivä. Murha suuressa sairaalassa keskellä New Yorkia ja vain minuutti tai kaksi ennen meidän saapumistamme. Käytävällä oli tullut vastaamme valkotakkinen mies, joten luonnollisesti olimme pitäneet häntä sairaalan lääkärinä.

Nyt aloin aavistella, että hän oli murhaaja. Valitettavasti emme olleet nähneet sitä, mistä ovesta hän oli tullut käytävään, mutta minusta tuntui, että hän oli poistunut juuri tästä huoneesta.

Jos hän oli ollut murhaaja, niin hän oli varmasti tunnistanut meidät poliiseiksi. Philistä ja minusta vielä saattoi erehtyä, mutta kersantti Paddington tuoksui poliisille jo mailin päähän, ainakin jos haistelijana oli ammattirikollinen. Oli siis turha ajatella takaa-ajoa. Ovelta kuului vihainen murahdus. Phil oli palannut. – Hälytin murharyhmän, mutta siitä gigolon näköisestä luunsahaajasta en nähnyt enää vilahdustakaan. Häntähän sinäkin tietysti epäilet, vai mitä, Jerry? Nyökkäsin olevani samaa mieltä. Hoitaja oli toipunut jo siksi paljon järkytyksestään, että pääsi jaloilleen. – Minun on haettava osastonlääkäri paikalle, hän sopersi. Jäimme taas keskenämme, me kolme poliisimiestä. Neljäs seuralaisemme, jota olisimme mielellämme jututtaneet, ei enää pystynyt puhumaan.

Nainen palasi parin minuutin kuluttua mukanaan pitkä, laiha ja korkeatsainen mies, jolla oli taiteilijan herkäät ja hermostuneet sormet. Hän esitteli olevansa tohtori Fehlers. Vain muutama terävä kysymys ja hän oli perillä tilanteesta. Hetkeä myöhemmin tuli murharyhmä ja kuolinhuone muuttui hetkessä touhukkaaksi poliisitieteen soveltamispaikaksi. Murharyhmää johti poliisiluutnantti Bill Rodgers, vanha tuttavamme. Kersantti Paddington ja Phil antoivat hänelle meriselityksen, sillä tumma ikäneitosisar oli taas alkanut heitellä minuun äidillisen kaipaavia katseita. Ehkä hän himoitsi minua ottopojakseen.

Katsoin viisaimmaksi marssia pihalle autoon odottelemaan toisten joutumista. — Paddington, voisitteko tulla avuksemme selailemaan perhealbumeitamme, ehdotin kersantille.— Tiedättehän, millainen määrä kameratutkielmia meillä on New Yorkin alamaailman kuvauksellisimmista kasvoista. Kolmeen mieheen selviämme urakasta paljon nopeammin. Se sopi hyvin hänelle. Puolen tunnin kuluttua istuimme paita hihasillamme arkistossa ja etsimme sänkykamarisilmäisen murhaajan kuvaa. Sormiemme läpi solui satoja kuvia, satoja synkkiä kasvoja, sillä poliisikuvaaja ei koskaan kehota asiakastaan hymyilemään. Hän paremminkin rakastaa saadessaan kuvata vihaisia, totisia ilmeitä. Äkkiä Phil huudahti: — Tule alas puusta, Sakkeus, minä näen sinut! Kiirehdimme hänen luokseen katsomaan löytöä. Ei epäilystäkään. Siinä oli sairaalassa tapaamamme valkotakkinen. Phil käänsi kuvan nurin ja luki sen kääntöpuolelta: — Ralph Mantelli. Hänellä on nimikin kuin Hollywoodin tähdellä.

Ralph Manteliin kortti löytyi minuutissa. Se kertoi henkilötietojen lisäksi, että Manteliin lempinimi oli Hurmuri, ja että häntä oli nuoresta iästään huolimatta rangaistu jo kolme kertaa. — Kaunis poju pinnalta, mutta hänestä voisi tulla ruma röntgenkuva, Phil totesi. Ralph Manteliin tavoittaminen miljoonakaupungista oli paljon hankalampi tehtävä kuin hänen valokuvansa löytäminen FBI:n perhealbumista. Kiitimme Paddingtonia avusta, ja hän lähti taksilla takaisin omaan piiriinsä. Hän oli vapautunut jutusta Joe Racketeerin osoittauduttua mieheksi, jonka FBI oli etsintäkuuluttanut. Kun Racketeer nyt oli murhattu. FBI oli entistäkin kiinnostuneempi hänestä.

Käväisimme tarkastaja Highin puheilla. Hän ei ollut tavannut meitä sen jälkeen kun olimme toimittaneet Tommy Fellerin takaisin isänsä hoiviin. Oliko kasvatuspsykologian viimeisistä saavutuksista mitään apua? hän kysäisi Phililtä. Phil katseli ulos ikkunasta, joten minä vastasin hänen puolestaan: Käytimme vanhempia kasvatus menetelmiä. Ne tehoavat nykyiseenkin nuorisoon. Karjaisimme: kädet ylös, täällä FBI! Ettehän vain tulleet pyytämään samanlaista tehtävää? päällikkö hymähti. Jos joskus pyydän, niin lähettäkää minut suoraan mielentila tutkimukseen. Tulimme puhumaan Joe Racketeerista. Selostin tilanteen ja päällikkö antoi hänelle ominaisen ytimekkään käskyn: — Napatkaa Mantelli!

Jos New Yorkin lähikaupunkien asukkaat laskeetaan mukaan, oli Manteillia etsittävä yli kymmenen miljoonan ihmisen joukosta. Turvauduimme keinoon, joka FBI:n piirissä tunnetaan nimellä »Menetelmä F». Palasimme arkistoon ja otimme Manteliin kortin uudelleen tarkasteltavaksemme. Nyt meitä kiinnostivat vain hänelle annetut rangaistukset. Viimeksi hänet oli tuominnut Manhattanin rikosoikeus. Ajoimme tuomiokunnan arkistoon, josta kuittausta vastaan saimme haltuumme Manteliin jutun pöytäkirjat. Sitten palasimme takaisin päämajaan, hautauduimme työhuoneeseen ja otimme esille G-miehellekin tärkeän lähitaistelu ase: sisäluku taidon. Sinä iltana paloi lamppu pöydällämme myöhään, sillä luimme pöytäkirjojen jokaisen rivin. Kaikki papereista löytämämme nimet siirtyivät luetteloon, joka muodosti seuraavien päivien työohjelmamme. Jossakin Manteliin täytyi oleskella ja viisainta häntä oli ainakin aluksi etsiä hänen vanhojen tuttaviansa luota.

Vasta yhden aikaan yöllä poistuimme päämajasta. Aamulla heräsin kiusalliseen kilinään. Ensin yritin iskeä vasemman suoran herätyskeltoon, sitten tajusin, että metelöitsijä olikin ovikello. Haukotellen vedin aamutakin niskaani ja laahustin ovelle. Siellä minua tervehti hymyilevä Phil, joka varhaisesta aamuhetkestä huolimatta oli hävyttömän hyväntuulinen. — En tiennytkään, että olet yöllä saanut tiedon ylimääräisestä lomasta, hän tervehti. — Mistä hiton lomasta? — Kello on pian yhdeksän ja virka aika on jo alkanut, hän huomautti. Katsoin ällistyneenä kelloani, joka todella lähenteli jo yhdeksää. Loikin pesuhuoneeseen ajamaan partani. Phil, josta joku onnellinen saa malliaviomiehen, oli sillä välin keittänyt kahvin ja kananmunat ja kattanut varhaisaamiaisen pöytään. Olin polttaa kieleni kahvia hörppiessäni.

— Ei sinun hosua kannata, Phil rauhoitteli. — Ilmoitin jo päämajaan, että me menemme suoraan 142. piiriin. — Kiltisti tehty, mutta miksi me sinne menemme? — Mantelli asui Summit-kadulla, kun hänet viimeksi pidätettiin. Katu kuuluu 142. piirin alueeseen. Etpä ole kovin tarkoin lukenut pöytäkirjoja. — Sellaisiin tuhertelutöihin päällikkö antaa minulle tarkkasilmäisen apulaisen. Meillä on selvä työnjako, minä hoitelen suuret linjat ja apulaiseni hoitelee pienet asiat. Lähdimme liikkeelle Jaggellani. Madison-kadun siltaa Harlemjoen yli, käänös vasemmalle Majuri Deeganin puistotielle ja hetkeä myöhemmin olimme 142. piirin poliisiasemalla. Esitimme asiamme päivystävälle luutnantille. — Ralph Mantelli, tuttu nimi, hän mutisi. — Vilkaistaanpa, kuka hänet pidätti. Luultavasti se oli Smith, hetkinen. Luutnantti muisti väärin, sillä kutsuttuaan kersantti Smithin paikalle hän sai tietää, että Hurmurin oli viimeksi pidättänyt kersantti Peters. Tämä oli mies, joka puhutteli meitä katonrajasta, noin kaksimetrinen jättiläinen, ohimoilla jo harmaata, mutta kasvoiltaan neljäkymmenen ikäinen.

— Manteliinko? Sen lurjuksen tulen muistamaan aina. Hurmuriksi häntä siihen aikaan sanottiin. — Ja luultavasti vielä tänäänkin? minä sanoin. — Vieläkö se lurjus elää? Peters ihmetteli. — Ainakin vielä eilen hän oli hengissä, jopa niin hyvinvoiva, että pystyi tekemään murhankin. Mistä syystä oletitte hänen jo katselevan, miltä apilan kasvaminen näyttää alhaalta katsoen? minä kysyin kiinnostuneena.

Peters huokasi syvään. — Jos olisitte tunteneet sen Hurmurin, jonka minä pyydystin, niin ajattelisitte aivan samalla tavalla. Sillä tyyliillä ei päästä viettämään viisikymmenvuotisjuhlia, hyvä jos elää kolmenkymmenen ikäiseksi. Hurmuri oli täällä vetelehtiessään sellainen lurjus, josta oma äitikin olisi valmis maksamaan tapporahan. — Oletteko nähnyt häntä viime aikoina? — En kolmeen vuoteen, en sen jälkeen kun niputin hänen ranteensa yhteen.

Hän sai kolmen vuoden tuomion, mutta on tietysti päässyt jo vuosi sitten vapaaksi. Vankilassa hän kyllä osaa näytellä kilttiä poikaa. — Missä Mantelli vietti iltojaan? — Se veikko ei viihtynyt missään muualla kuin rahaa hamuamassa. Paljon rahaa ja vähällä vaivalla, se oli Hurmurin periaate. Ja niin on varmasti vieläkin. Mitään muita himoja ja harrastuksia hänellä ei ollut. — Tuota en ainakaan minä usko, Phil väitti. — En ole koskaan tavannut gangsteria, joka olisi kerännyt dollareita vain sukkansa varten. He panevat pyörimään joka silkiiniin. Minkä onnistuvat hankkimaan. Siinä suhteessa gangsterit ovat vapaan talousjärjestelmän ihanteellisia edustajia. Heidän rahansa palaavat hyvää vauhtia takaisin kulutukseen. Ja niin tekee ja on takuulla ennenkin tehnyt myöskin Mantelli. Mitä hän harrasti näillä kulmilla asuessaan: viskiä, tyttöjä, vedonlyöntiä vai pokeria?

Kersantti Petersin sormet olivat katossa kun hän raapi korkealla heiluvaa päälakeaan. — Pidän Hurmuriä silmällä monta kuukautta ennen kuin nappasin hänet. En muista nähneeni häntä kertaakaan humalassa, en edes lasia hänen nenänsä alla. — Sitten hän peuhasi patjoilla. Tuollainen ulkomuoto vie miehen sänkyyn, vaikka hän itse ei sitä haluaisikaan, väitin.

— Unohdatte, että Mantelli on Pätjän kokoa. Silloin ei hymypojan kasvoista juuri ole apua. Ehkä joku äidillinen tyttö olisi halunnut painaa hänen päänsä tämän takia poveansa vasten, mutta minä en nähnyt häntä koskaan naisen seurassa. Minun päähäni ei mahtunut vieläkkään moinen värittämyys. Jokaisella on harrastuksensa. Tarkastaja Highin intohimo on FBI, hän on naimisissa sen kanssa, minä harrastan nopeita autoja, Phil opiskelee kieliä — ja tietysti myös kasvatuspsykologiaa, luutnantti Rodgers puolestaan kasvattaa tulppaaneja, Neville muistelee vanhoja hyviä aikoja, joku kerää

päänahkoja ja joku postimerkkejä. Mantellillakin täytyi olla oma harrastuksensa. – Pankaahan vielä vähän lisää vauhtia aivosoluihinne, sanoin Petersille. — Muistelkaa missä tapasitte hänet useimmin, elokuvateatterin edessä, baseball-ottelussa, maitobaarissa vai missä. Mieltikää rauhassa, meillä on kyllä aikaa. Kersantin ohimot alkoivat punoittaa. Se ei suinkaan johtunut narkästyksestä, vaan oli vain merkki siitä, että veri alkoi virrata vilkkaampaan tahtiin. Hänen korkeuksissa heiluva päänsä ei saanut verta ehkä yhtä helposti kuin meidän lyhyempien.

Ojensin Petersille korttini, jossa oli puhelinnumeroni sekä FBI:hin että kotiin. — Kun mieleenne juolahtaa jotakin, niin soittakaa minulle, sanoin. — Pienikin vihje saattaa olla arvaamattoman tärkeä. Lähdimme ja ehdimme nauttia lounaankin, ennen kuin Peters soitti. Hän oli innostunut tehtävästään pahimmalla mahdollisella tavalla: hän oli laatinut kirjallisen muistion kaikesta. Minun oli vaikea olla purskahtamatta nauruun Petersin jyhkeän basson sanellessa: — Sen jälkeen kun kapteeni Meyers antoi minulle yhden päivän virkavapaata FBI:n antaman erikoistehtävän selvittämiseksi, olen laatinut luettelon kaikista niistä ajoista ja paikoista, milloin ja missä olen tavannut Ralph Manteliin, joka tunnetaan liikanimellä Hurmuri ja joka. . .

Viittasin Philin nostamaan sivu-kuulokkeen ja keskeytin kersantin esittämän virallisen kaunoluennan: — Ripeästi toimittu Peters! Voitte lopettaa nyt alkulauseen ja siirtyä suoraan luetteloon. — Ennen sitä haluaisin kuitenkin ulkopuolella pöytäkirjan vielä huomauttaa, että luettelo ei mahdollisesti ole täysin yhtäpitävä todellisuuden kanssa, sillä tekemistäni havainnoista on jo huomattavan pitkä aika, Peters jatkoi kamalalla virka-kielellään. — Emme odotakaan teiltä selostusta Manteliin jokaisesta askeleesta Siihen ei pystyisi kongressin kolmeksi vuodeksi asettama valiokuntakaan mietinnössään. Olette toimineet todella tehokkaasti, Peters. Olin näkevinäni, miten kersantti pullisti rintaansa ja pyyhkäisi pölyä takistaan vaikuttaakseen kehumisen arvoiselta. Sitten hän vielä rykäisi juhlallisesti ja aloitti listansa lukemisen. Kirjoitin kuulemani muistiin ja hänen lopetettuaan lausuin vielä pari ylistävää sanaa.

New Yorkissa oli sinä päivänä ainakin yksi onnellinen mies. Näytin luettelo Philille alleviivatuani siitä ainakin viisi kertaa toistuneen maininnan: Näin Manteliin musiikkiautomaatin luona käydessäni .kapakassa. Saluunoiden nimet vaihtelivat mutta musiikkiautomaatti mainittiin aina. Kahdesti Peters oli nähnyt Mantellin lehtikioskilla. Tämä oli ollut selailemassa iskelmälehtiä. Miksi emme mekin voisi löytää häntä levyautomaattiin nojailemassa, New Yorkissa on säveltenmurskaajia paljon vähemmän kuin asukkaita.

Jokaisessa Yhdysvaltain kaupungissa on kolmenlaisia kapakoita. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat ne, joiden omistajat pitävät mielellään yhteyttä poliisiin. Toinen ryhmä on suurin, se muodostuu kultaista keskitietä vaeltavista isännistä. Joskus he vastaavat mielellään poliisin kysymyksiin, toisinaan he eivät muista yhtään mitään. Tulokset riippuvat kuulustelijan taidosta ja onnesta. Kolmanteen ryhmään kuuluvat ne kapakoitsijat, jotka periaatteessa haluaisivat lyödä jokaista näkemäänsä virkavallan edustajaa pullolla päähän, ja jokaiseen G-miehelle tarjoamaansa ryyppyyn he sekoittaisivat enemmän kuin mielellään tappavan annoksen sinihappoa.

Tämän ryhmän kapakoitsijat eivät muodosta enemmistöä, mutta siitä huolimatta he ovat meille G-miehille kaikkein tutuimpia. Lähetimme jokaiseen poliisipiiriin määräyksen etsiä Manteilla sellaisista saluunoista, joissa on nuotinruhjomiskone. Jo paljon aikaisemmin olimme lähettäneet Hurmurin valokuvan ja tuntomerkit tulliin, rautatievirkamiehille ja lentoasemille. Hän saattoi yrittää livahtaa New Yorkista väljemmille ja rauhallisemmille maisemille. Soiteltuamme musiikkiautomaatteja myyviin ja vuokraaviin liikkeisiin saimme tietää, että New Yorkissa oli nelisensataa mölylaatikoiden onnellistamaa kapakkaa. Ja sitten vaan, tutustumiskierrokselle. Korkeampaa musiikkia harrastava Phil varasi pumpulitukon taskuunsa. Kolmen päivän ajan meitä vaivasi huono onni. Aloitimme vaikeimmista tapauksista, niistä isännistä, joiden mielestä poliisit pitäisi sulkea selleihin ja kaiken lisäksi ovien avainnippu pitäisi hävittää. Kokeilimme monia tapoja, joissakin saluunoissa olimme entistä sellitoveriaan etsiviä juuri vapautuneita vankeja, toisissa vihjailimme suuresta keikasta, johon kaipasimme Hurmuria avuksi ja joissakin löimme virka-

merkkimme isännän eteen ja uhkasimme häntä rangaistuksella rumista tempuista, jotka olivat tulleet FBI:n tietoon ja joita oli toistaiseksi katsottu läpi sormien. Joimme ammekaupalla purkki-olutta, aina väliin sentään viskin ja ajelimme saluunasta toiseen. Parina iltana jätin auton viimeisen kapakan pysäköintipaikalle, sillä rattijuopottelusta syytteeseen joutunut G-mies ei ole kunniaksi FBI:lle. Neljäntenä aamuna istuimme silmät punaisina ja kädet tutisevina saluunassa, jonka tiskin takaa leyhähteli ruokahalua kiihottavia tuoksuja.

— Olutta ja pihvi, Phil ehdotti. — Yksi ryyppy, olutta ja pihvi, minä päätin. Ruoka oli parempaa kuin olimme kuvitelleetkaan. Siitä ilahtuneena Phil tilasi jälkipalaksi kahvia ja konjakit. — Pieni kohmelonpoikanen, muurahaisia kävelyllä päänahan alla vai mitä? Istuimme hevosenkengän muotoisessa syvennyksessä. Käännyin vilkaisemaan naapurisyvennykseen, josta sanat olivat kuuluneet. Onneksi ammatti oli opettanut minut hallitsemaan ilmeeni. Muuten olisi leukani lokahtanut alas ja se olisi saattanut närkästyttää uutta keskustelutoveria, joka muistutti vanhuudenlepoon vetäytynyttä raskaan sarjan maailmanmestarin harjoitussäkkiä.

Vartalo oli suoraan aarniometsästä ja pää kuin nelikulmaiseksi hakattu kallionjärkele. Siinä ei ollut ihmettelemistä, sillä olen tavannut sadoittain samanlaisia miehiä, mutta tämä oli pukeutunut kokonaan mustiin. Musta puku, kengät, solmio, jopa sukatin, siis täydellinen hautausurakoitsijan virkapuku. Eikä se vielä mitään. Kaiken huippuna hänellä oli monokkeli, joka riippui mustassa nauhassa. Tämä kananpoikaa syövä surullisen hahmon ritari oli ilmeisesti kuunnellut viimeisiä sanojamme ja puuttunut siksi keskusteluamme. — Kohmelonpoikanen on lievästi sanottu, ilmoitin ohimoitani hieroen. — Oikea termi on emäkrapula. — Tuttu tauti, mustapukuinen ilmoitti päätään nyökytellen ja veti kananpojan sääriluun suustaan. — Teitte viisaasti pistellessänne pihvin liivin alle. Pari ryyppyä ja kunnon aamiainen, se on paras lääke kohmeloon. — Ette näy tekään suosivan nälkää. — Älkää puhuko nälästä, hän huokasi liikuttuneena. — Sitä en ole voinut sietää koskaan. Käyn melkein joka aamu täällä murkinoimassa kananpojan. Se on himoruokani. Juotteko vielä viskit, minä tarjoan mielelläni? Phil vilkaisi rannettaan ja vastasi: - Kello on jo niin paljon, että...

Mielellämme, minä keskeytin hänet. Kun hautausurakoitsija on kapakan kanta-asiakas, niin häntä kannattaa hieman jututtaa, ajattelin mielessäni. Siirryimme hänen pöytänsä ja me tiedämme olevamme Joseph Dillerin vieraina. Mutisimme omat niinemme niin epäselvästi, että hän saattoi tulkita ne miksi tahansa ja ammatistamme vaikenimme kokonaan. Annoimme hänen ymmärtää toimivamme liikealalla. — Hei, Jackie! Diller huusi isännälle. — Kierros Skotlannissa tislattua meille. Ja kunnon tavaraa, Jackie, kaada siitä pullosta, mistä otat omatkin ryyppysi. Sänkileukainen kapakoitsija totteli notkeasti. Tiesimme hänet mieheksi, joka oli vakaumuksellinen poliisin inhoaja. Häneltä ei heruisi mitään tietoja, joten oli hyödyllisempää jututtaa kanta-asiakkaita.

Tarinoimme baseball-sarjoista ja uudesta verolakesityksestä, joka uhkasi törkeällä tavalla ahdistella vapaita liikemiehiä. Diilerin halutessa välttämättä tarjota toisenkin kierroksen minä siirryin vähitellen varsinaiseen asiaamme. Etsimme Ralph Mantellia. Hän on vanha ystävämme ja hänen pitäisi liikkua näissä kortteleissa. Pienikasvuinen naapuri, mutta kasvoiltaan kuin enkeli, sopi-mattoman kaunis miehen housuihin. Hänen intohimonsa on Frank Sinatra ja muut saman luokan mäkättäjät. Heti saluunaan tultuaan hän ryntää syöttämään kolikoitaan automaatin kitaan. Mustapukuinen vilkaisi nurkassa seisovaa räminäkonetta. — Onneksi se on nyt vaiti, hän sanoi hiljaa. — Pieni ja sievä poju... olen tainnut nähdä sellaisen patkän. Hetkinen... otetaanpa siivut muistin virkistykseksi. Tuskin olin ehtinyt tarttua lasiini ja saada sitä huulilleni, kun kapakan ovi lensi auki ja kuka ilmestyikään kynnykselle! Siellä oli Hurmuri koko puolitoistametrisessä pituudessaan! Ovelle vilkaistuani annoin katseeni palata lasiin, sillä oletin Hurmurin marssivan tiskin ääreen. Hän kuitenkin huomasi meidät heti pari askelta otettuaan, hätkähti ja säntäsi juoksuun. Hän ei yrittänyt takaisin kadulle, vaan ravasi salin halki tavoitteenaan peräseinällä oleva ovi. Phil ponkasi pystyyn, taikoi virkapyssynsä esille ja huusi: — Seis, Mantelli, muuten paukkuu! Hurmuri oli enää parin askeleen päässä ovesta. Minäkin yritin saada etusormeni liipasimen tuntumaan, mutta Philin rajua liikettä pelästynyt hautausurakoitsija horjahti syliini. Mantelli katsoi kuitenkin terveelliseksi pysähtyä. Hän tiesi olevansa liian hyvä maali.

- Tassua kattoon! Phil kehotti uudelleen. Hurmuriin kädet alkoivat kohota hitaasti ja Phil lähti loikkimaan kohti häntä. Minäkin olin jo vapautunut hautausurakoitsijan raskaan ruhon alta ja siirtänyt käteni takkini rintakäänteiden väliin. Seuraava näytös esitettiin nopeudella, jota mykän filmin salamaliikkeiset sankaritkin olisivat kadehtineet. Manteliin oikea käsi nousi suoraksi. Vasen taas kohosi vaatimattomampaa vauhtia. Äkkiä sormet heilahtivat ja niissä välkkyi pieni pistooli. — Varo, Phil! karjaisin ja vedin omankin nenäni alemmaksi. Phil loikkasi lähimmän pöydän suojaan ja samassa pamahti.

Luoti napsahti seinään puoli metriä pääni yläpuolelle. Hevosenkengänmuotoisen aitauksen rajaamassa tilassa oli ahdasta ja kun mustapukuinen jättiläinen suojaa etsiessään vielä romahti jalkojani vasten, en pystynyt ampumaan ajoissa takaisin. Ovi heilahti ja Mantelli oli kadonnut. Ryntäsimme ovesta hänen peräänsä. Oletimme sen vievän pesuhuoneeseen. Emme tietenkään tehneet sitä aivan päättömästi, sillä Mantelli oli jo antanut hyvän näytteen liipaisinsormensa eloisuudesta. Sitten hänen etumatkansa kasvoi. Ovi ei johtanutkaan pesuhuoneeseen vaan käytävään, jonka molemmin puolin oli useita ovia. Pihalle vievä ovi oli lukittu ulkopuolelta, joten kului kalliita sekunteja ennen kuin se lensi auki puolipohjiamme potkuista.

Pihamaalla oli kasoittain rojua, valtavia laatikoita, kuhmuinen pakettiauto, yli-ikäinen Studebaker ja jätetyynyreitä. Tälle kaatopaikalle olisi voinut piilottaa vaikka norsu-lauman. Tietenkään Mantelli ei silti kyyhöttänyt täällä. Pihalta avautui useita ovia taloon ja sen perällä oli puolentoista metrin korkuinen tiilimuuri, jonka ylittäminen ei tuottanut Hurmuriin kaltaiselle alamittaisellekaan mitään vaikeuksia. Pysähdyimme kuuntelemaan. Kadulla rämisi aamupäivän vilkas liikenne, joten korviemme oli mahdoton tavoittaa Manteliin loittonevia askeleita. Phil juoksi kurkistamaan muurin yli naapuripihalle, ja minä tutkin näkymiä ovien sisäpuolella. Käväisimme muutamissa huoneistoissakin ja kuulustelimme asukkaita. Kukaan ei ollut nähnyt pihalla juoksevaa miestä. Minä pistäydyin autossani antamassa hälytyksen lähimpään poliisipiiriin ja sitten palasimme hautausurakoitsijan seuraan. Mantelli oli siis päässyt liivahtamaan käsistämme.

— Vanha toverinne vaikutti hermostuneelta teidät nähdessään, mustapukuinen tuttavamme totesi. — Hänen vaimonsa on oikea riivinrauta, valehtelin. — Siitä kai se johtuu. Isäntä, vielä kierros meille. Minun laskuuni tällä kertaa. — Hurmuri hurmasi meidätkin, kerroin sappi yhä kiehuen tarkastaja Highille. — Kun hän vinnasi käsiään ylös, luulimme hänen antautuvan. Kun miehellä on kaksi G-miestä tykin kourissa selkensä takana, niin hänen pitäisi, ollakseen läheskään normaali, antautua, mutta tuo Hurmuri pystyi pettämään meidät olemalla ovelampi. Kääntyessään hitaasti hän sai vasemman kylkensä hetkeksi piiloon. Hän ampui vasemmalla. Se petti meidät.

— Ehkä hän onkin vasenkätinen, se kannattaa panna mieleen. — Kersantti Petersin kuvauksen mukaan tämä lurjus käsittelee pistoolia yhtä pätevästi vasemmalla ja oikealla kädellä kuin varpaillaankin. — Tuskin hän sentään kengät jalassa pystyy vetämään liipaisimesta, päällikkö hymähti. — Kun estätte häntä riisumasta kenkiä jaloistaan, niin nappaatte hänet. Työhön taas, pojat!

Tarkastaja Highin huumori on aina omalaatuista. Tulkitsimme hänen sanansa siten, että meillä oli valtuudet toimia harkintamme mukaan. Lähdimme alakerran kahvilaan neuvottelemaan kahvikupit nenämme alla. — Meidän on pantava saluunan isäntä lujille, Phil ehdotti. — Jackie, vai mikä hänen nimensä nyt olikaan. Jos Mantelli on vierailut usein kapakassa, niin Jackien täytyy tietää hänestä jotakin, ehkä asunto-osoitekin. Hymähdin epäluuloisesti. — Voihan sitä kokeilla. Mutta pelkään hänestä heruvan mehua yhtä vähän kuin verovirkailijan puristamasta sitruunasta. Loikimme Jaggeen ja ajoimme taas kerran Manhattanin itärannan alempiin osiin. Matkalla tuli mieleeni, että Racketeer oli löydetty näiltä seuduilta. Nähtävästi itäinen Manhattan oli Manteliin nykyinen asuinseutu. Kun olimme liikkeellä avoimin kortein, niin pysäytin auton kapakan ulko-oven eteen. Satamassa ja lähiseudun tehtaissa oli tähän aikaan lounastauko, joten saluuna oli täynnä väkeä. Löysimme kuitenkin tiskin ääreltä pari vapaata paikkaa ja tilasimme olutta. Phil vilkaisi rannettaan. — Puolen tunnin kuluttua talo tyhjenee. Odottelemme kai rauhassa siihen saakka?

– Minun hermoni kyllä kestävät. Katselimme pöytiin, joissa istuvat miehet hotkivat pihvejä voittonsa alle. Moni tilasi vielä ryydyn giniä ja painui sitten takaisin työmaalleen. Puolen tunnin päästä kapakassa istui meidän lisäksi vain kolme muuta vierasta, yksi järeätekoinen mies ja hänen kaksi nuorta ihailijaansa. Kookas naapuri oli ilmeisesti työtön ammattinyrkkeilijä ja nuoret nahkatakki hänen seuralaisiaan, jotka haaveilivat yhdistetystä nyrkkisankarin ja gangsterin elämänurasta. He tyhjensivät uutteruudellaan ginilaseja pitääkseen yllä pohjakuntoa. Jackie oli lyhyehkö mutta tavattoman tukeva. Raskaana riippuvat tuuheakarvaiset käsivarret olisivat olleet oikeassa tehtävässä kannatellensa miestä. Kulmakarvat olivat kasvaneet yhteen ja pienet silmät tarkkailivat maailmaa synkkinä haaleiden silmäripsien alta.

Phil viittasi isännän luokseen. Mikä hätänä, lisää oluttako? Sanaakaan sanomatta laskin virkamerkkini hänen nenänsä alle tiskille. — Ja mitä tuosta? isäntä murahti ja työnsi merkin takaisin. — Minun puolestani voitte olla vaikka Pelastusarmeijasta. Se ei, liikuta minua. Tarjoilen ryyppyjä jokaiselle, jolla on käteistä taskussaan. Muu minua ei kiinnosta. Jos aiotte kysellä jotakin, niin säästättä aikaa pitämällä sanat sisällänne. Philin käsi heilahti. Hän tarttui isännän nahkaesiliinan olkaimista ja veti tämän lähemmäksi tiskiä. Kuulehan, Jackie, hän sanoi pelottavan hitaasti. — Sinä olet istunut jo pari kertaa kutomassa juuttimattoja ja tiedät, että voimme toimittaa sinut milloin tahansa saman puuhan pariin. Jos olet järkevä, niin vastaat kiltisti. Me kysymme vain yhtä asiaa. Nyrkkeilijän näköinen nousi tuoliltaan ja murahti: — Antakaa isännän olla! — Pitäkää pakaranne lähempänä penkkiä, minä neuvoin puolestani. — Tämä ei kuulu sivullisille.

– Näytä niille, Doug! Toinen nahkatakaista yllytti. Pitkä kaistaani nykäisi housujaan ylemmäksi ja tuli parin metrin päähän minusta. Astuin itse askeleen lähemmäksi, tyrkkäsin sitten häntä etusormella rintaan ja kehotin ystävällisesti: Mene paimentamaan pienokaisiasi, Doug! He kadottavat lapsenuskonsa, jos joutuvat näkemään sinun suutelevan kenkiäni. Tiesin hyvin, että virkamerkini esittäminen ei olisi auttanut mitään. Vanha hiekkasäkki oli saanut niin monta ryyppyä, että hän halusi välttämättä tapella. Vilkaisin taakseni. Phil ja kapakoitsija katselivat toisiaan tiukasti silmiin. Välikohtaus ei kiinnostanut heitä.

Doug käytti pääni kääntymistä hyväkseen ja lähetti valtavan oikeansa matkalle. Jos leukani olisi jäänyt sen tielle, olisin saanut hakea päätäni kadulta. Väistin iskun kumartamalla nöyrästi. Hurja huitaisu ilmaan tempaisi jättiläisen tasapainosta. Hän kaatoi pöytiä ja tuoleja tapaillessaan tukea käsilleen. — Hän aikoo hakata kalustonne polttopuiksi, huomautin isännälle. Ettekö ollenkaan huolestu omaisuutenne tuhoamisesta? Jackie puristi kulmakarvansa yhä tiukemmin yhteen mutta ei liikahtanutkaan. Dougin seuraava hyökkäys oli jo hieman maltillisempi, mutta tulokseltaan silti keho. Hän tärytti taas kaksi reikää ilmaan. Ensimmäisen iskun väistin vetäytymällä taakse, toisen tullessa kumarruin ja syöksyin lähemmäksi. Hänen veltto palleansa antoi perään kuin huonosti täytetty autonrenkas nyrkkieni sataessa siihen. Minun olisi ollut helppo lähettää armonisku hänen leukaansa, mutta katsoin paremmaksi antaa vielä tehokkaamman opetuksen.

Dougin lyyhistyessä kyykkyy ja tavoitellessa ilmaa keuhkoihinsa tartuin hänen solmioonsa. Kiskaisin hänet tiskin ääreen ja vetäisin kaulanauhan solmuun tiskin reunaa kiertävään metallitankoon. — No, huuda nyt olevasi maailman vahvin ja kaunein! kehotin sitten ja potkaisin häntä takamuksille. Nahkatakki-nuorukaiset katselivat silmät pyöreinä toisiaan. — Joko he ovat maksaneet? kysyin isännältä. — Jo. Yrittäessään rimpuilla itseään vapaaksi jättiläinen kolhi päätään metallitankoon ja tuli yhä veltommaksi. — Hei, ihailijakerho! sanoin nuorukaiselle — Viekää sankarinne kotiin, hän on väsynyt paistattelemaan itseään ihailun loisteessa. Irrotin solmion ja työnsin horjuvan jättiläisen matkalle kohti ovea. Nahkatakaeille tuli kiire hänen peräänsä.

– Jatketaanpa nyt keskustelua, Phil sanoi kapakoitsijalle. — Te olette huonokuuloinen, G-mies, Jackie ärähti. — Sanoin jo kerran, että hoidan saluunaa enkä tietotoimistoa. En tiedä edes sitä kuka on nykyisin presidenttinä. Rooseveltin muistan, mutta en ketään muita. En lue sanomalehtiä eikä minulla ole radiota eikä televisiota. Mikään ei kiinnosta minua, ei mikään muu kuin tämä saluuna. Otin Manteliin kuvan taskustani ja työnsin sen tiskille. Mikä on tämän pojun nimi? — Hitostako minä sen tietäisin. Täällä saa jokainen ryyppynsä itseään esittelemättä.

Hän siis käy useinkin täällä? En ole nähnyt häntä koskaan, hän valehteli törkeästi vastatessaan. Vedin syvään henkeä. Rystysiäni kihelmöi, mutta valitettavasti muistin samalla olevani G-mies. Minulla oli lupa lyödä vain itsepuolustukseksi. — Jo on huono muisti, Phil mutisi päätään pudistellen. Mies kävi saluunassasi pari tuntia sitten ja ampui reiänkin seinään, mutta silti sinä et muista nähneesi häntä koskaan. — Täällä käy päivittäin satoja miehiä. Tämä on julkinen paikka, kapakka. Kai G-miehenkin silmä sen verran pystyy näkemään. En muista läheskään kaikkia vieraitani. — Kuka tahansa voi siis tulla tänne ja paukutella aivan kaikessa rauhassa, vai? — Jos hänellä on aseenkantolupa, niin paukutelkoon vain minun puolestani.

Aloin laskea kymmeneen pystyäkseen pitämään nyrkkini lähellä taskun suita, josta ne väkisin pyrkivät nousemaan ylemmäksi. Sain laskea kahteenkymmeneen, ennen kuin taas olin hermojeni herra. — Eräs kanta-asiakkaasi väitti, että tämä sievä poju käy tosi usein täällä? Phil jatkoi sillä välin keskustelua. — Saattaa käydäkin, mutta minä en muista nähneeni häntä. Pukkasin Philiä kylkeen ja hän tyhjensi kolpakkonsa. Kiitän sinua ystävällisestä avusta, Jackie, sanoin solmiotani suoristaen. — Voit olla varma, että FBI tulee korvaamaan avuliaisuutesi mahdollisimman pian. Näkemiin! Käännyimme ja lähdimme.

Tänne on turha tulla uhkailemaan! kapakoitsija huusi peräämme. en uhkaillut, Jackie, vastasin ovelta. Lupasin vain vastapalveluksen. Sellaiset ovat tavallisia ystävien kesken. Kiivettyäni Jaggen ratin taakse kaivoin muistikirjani esille ja selailin sitä. — Vaalea vai tumma? Phil kysyi. Emme lähde enää oluelle. — Kysyinkin sitä, onko se tyttö, jonka muistat asuvan tässä lähellä, vaalea vai tumma? Minä haen lähimmän poliisipiirin osoitetta muistikirjastani. Siinä olevat merkinnät ovat toisenlaisia kuin sinun almanakassasi. — Mitä me siellä teemme? — Käymme hankkimassa tietoja Jackiesta ja käskemme, heidän pitää silmällä saluunaa. Jackien on saatava opetus, ja Mantelli on niin röyhkeä, että hän voi ilmestyä sinne uudelleen. Poliisipiiri ei tiennyt juuri enempää kuin mekään. Kapakanomistaja Jack Roof tunnettiin siellä miehenä, jota oli rangaistu kahdesti ja joka karttoi vähäisintäkin yhteistyötä poliisin kanssa. Juuri sillä hetkellä ei kuitenkaan ollut tiedossa mitään pätevää syytä hänen marssittamiseen tuomarin eteen.

Meille ei taaskaan jäänyt muuta mahdollisuutta kuin paneutua tutustumaan niihin henkilöihin, joiden nimet olimme poimineet Ralph Manteliin viimeisen oikeusjutun pöytäkirjoista. Useimmat näistä miehistä asuivat Summit-kadulla, missä Mantelli oli aikanaan vaikuttanut. Monet olivat kunnan kansalaisia. He olivat vain asuneet samassa talossa Manteliin kanssa ja joutuneet siten joskus tekemisiin tämän kanssa. Mutta paljon oli niitäkin, jotka olivat toimineet tämän apulaisina. Kolme heistä istui vieläkin katselemassa maailmaa ristikolle punottujen rautatankojen takaa. Loput yhdeksän olivat vapaina. Runsaan viikon uurastuksen jälkeen tavoitimme heidät kaikki, mutta kukaan heistä ei ollut nähnyt Mantellia viime kuukausien aikana. Masentuneina ja kyllästyneinä vedimme viivan viimeisenkin nimen yli.

Näytti siltä kuin Ralph Mantelli olisi lopullisesti kadonnut, mutta sitten onni potkaisi meitä taas kerran, yhtä yllättäen kuin Jackien saluunassakin. Aluksi tosin tuntui siltä, ettei tapauksella ollut mitään yhteyttä Hurmuriin. Oli myöhäinen keskiviikkoiltapäivä ja olimme jälleen palaamassa kuulustelumatkalta. Viimeisenä epätoivoisena keinona olimme turvautuneet jo lehtikioskeihin ja musiikkiliikkeisiin. Arvelimme Hurmurin käyneen ostamassa suosikkilehtiään ja levyjä, mutta kukaan ei muistanut hänen kasvojaan. Alakuloisina annoimme, raportoimme tarkastaja Highille. — Kaikki keinot ovat osoittautuneet turhiksi. Ainoa toivomme on sattuma, ja se tuskin auttaa meitä kahta kertaa peräkkäin, sanoin päällikölle. Kun emme enää pysty johdonmukaiseen etsintään, on ajan haaskausta ravata silmät ummessa Manteliin perässä.

Tekisimme mielellämme jotain toivorikkaampaa työtä. Päällikkö rummutti sormenpäällään työpöytänsä kantta ja nyökytteli päätään. Olet oikeassa, Jerry. Jätämme Manteliin jutun toistaiseksi lepäämään. Ja työtä kyllä on tiedossa. Sain juuri kaupunginpoliisilta tiedon tapauksesta, joka meidän pitäisi selvittää. Uusi murhako? — Eivät sentään. Pelkkä rattijuoppoustopaus. Kiinalaiskorttelien rajalla pidätettiin mies, joka yritti ahtautua ratin taakse, vaikka jalat olivat kuin keitettyä makaronia. Mies pidätettiin humalaisena. Lääkäri ei kuitenkaan haistanut viskintuoksua vaan totesi kysymyksessä olevan heroinin aiheuttaman tilan.

En tiedä vielä vievätkö jäljet pitemmälle, mutta meidän on joka tapauksessa tartuttava siihen. Nenäni aavistelee, että Manhattanissa toimii uusi huumerengas. Vanhan renkaan hajottamisesta on jo siksi kauan, että uusi on ehtinyt syntyä. — Kiitos! Phil sanoi kumartaen syvään. — Meitä hurmaa jokainen juttu, jossa Hurmuri ei kummittele. Missä piirissä se heroinisti pidätettiin? Päällikkö vilkaisi raportiin. — Yhdestoista piiri. Kysykää kersantti Paddingtonia. — Paddington! huudahdin. — Se vanha veikko näyttää ottaneen tehtäväkseen järjestää meille töitä. Kersantti Paddington istui yksin työhuoneessaan. Hänen virkaveljensä olivat tietysti jossakin kaupungilla, sillä rikososasto suorittaa mitättömän pienen osan työstään istumalla kirjoituspöydän ääressä. Savupilvet leijailivat huoneessa. Ne olivat peräisin Paddingtonin piipusta, joka lepäsi nyt sammuneena tuhkakupin vieressä. Pöytälampun valossa näkyivät vain kersantin kädet ja osa hänen päästään. Hän näytti torkahtaneen. En ihmetellyt sitä, sillä kello lähenteli jo kuutta illalla. Toimisto-huoneen ilma alkaa tähän aikaan olla mahdollisimman unettava kenelle tahansa.

Aivot ovat väsyneet päivän työstä ja tupakan-savuisessa ilmassa on happea vain niukasti. Unettomuudesta kärsivien kannattaisi kokeilla istahtamista ummehtuneen toimistihuoneen kirjoituspöydän taakse. Uni maistuu parhaiten arkistossa, oli vanhalla ystävällämme Nevillellä tapana sanoa. Tiesimme hänen ottavan tunnin nokkaunet joka iltapäivä arkiston sohvalta. — Hei, kersantti! Saitte meidät liikekannalle, sanoin Paddington ei liikahtanut eikä vastannut. Tukeva vatsa oli painunut pöydänreunaa vasten ja se piti hänet nukkuvanakin tuolissaan. Suu oli hieman raollaan. Tuollaisessa asennossa lihava mies tavallisesti kuorsaa mutta Paddington oli omituisen äänetön. Philin kulmat rypistyivät. Tilanne tuntui oudolta hänestäkin. Parilla harppauksella olin ovella ja sytytin kattolampun. Loistelampun putket välähtelivät hetken kummitusmaisesti ja sitten huone oli kirkkaasti valaistu. Äskeinen miellyttävä unelias ilmapiiri katosi. Koko huone oli taas yhtä iloton ja ränsistynyt kuin päivänvalossakin, oikeastaan vieläkin kolkempi, sillä loistelampun valon sävy oli sinertävä. Ensimmäinen havaintoni oli särkynyt ikkunaruutu. Pieni pyöreä reikä oli pelottavan tuttu muodoltaan. Se oli vain metrin päässä Paddingtonin pään takana.

Phil kirosi. Keskellä Paddingtonin takaraivoa oli ruma reikä, josta valui verinoro kauluksen alle. Neljännestuntia myöhemmin oli talo täynnä miehiä ja meteliä. Kaupungin murharyhmä työskenteli pihalla ja lisäksi oli paikalla Paddingtonin kalpeakasvoisia virkatovereita, pari poliisilääkäreitä ja lehtimiehiä. Lähistöllä asuva kaupunginvaltuutettukin oli kiiruhtanut paikalle lausumaan viisauksia ja päästäkseen poseeraamaan kuvaajille. Mieleni teki potkaista häntä takamuksille. Kaikkialla keskusteltiin puoliääneen mutisten. Phil ja minä olimme vetäytyneet vetämään henkisavut erääseen ikkunasyvennykseen. Ajattelimme haikein mielin kersantti Paddingtonia, joka oli murhattu omassa työhuoneessaan. Ikkunasta päähän tullut luoti oli päättänyt poliisiuran, johon oli mahtunut kymmenittäin, ehkä sadoittainkin tosi vaarallisia tilanteita. Tähän saakka oli onni suojellut vanhaa kersanttia, mutta nyt se oli pettänyt. Tunsin palan nousevan kurkkuuni.

— Me nappaamme vielä sen lurjuksen, joka tämän teki, murahdin Philille. — Juttu ei kuulu meille, Phil huomautti. — Lähdetään, minä en viihdy täällä enää. Phil tuijotti eteensä kova ilme kasvoillaan. Sanoistaan huolimatta hän oli kanssani aivan samaa mieltä. Jouduimme pysähtymään käytävässä ja vastaamaan lehtimiesten kysymyksiin. Parin minuutin kuluttua olimme kuitenkin jo ala-aulassa, joka tällä asemalla toimi myös jonkinlaisena päivystys-huoneena. Nuori luutnantti istui siellä korkean pulpettinsa takana. Hän oli korkeintaan kahdenkymmenenviiden, joten sininen virkapuku sopi hänelle huonosti, aivan yhtä huonosti kuin pienet viiksetkin. Poliisin virkapuku yllään hän muistutti lähinnä naamiaisiin lähdössä olevaa ylioppilasta. Tervehdin häntä ja kysyin: — Missä täällä on se narkomaani, joka pidätettiin rattijuoppona?

Haluaisimme vilkaista häntä. Luutnantti nosti katseensa pulpetista. Näin hänen taistelevan itkua vastaan. Siniset silmät olivat kyynelissä, joten hän näki meidät epäselvinä varjoina. Nykyisenä nuorisovaltaisena aikana ovat poliisitkin lapsia, tuumin ärtyneenä mielessäni. — Anteeksi, mitä sanoitte? luutnantti kysyi nieleskellen kyyneleitään. Hänen oli vaikea puhua. — Kysyin, missä on se narkomaani, joka tuotiin tänne rattijuoppona? toistin kärsimättömänä.

Hän rypisti otsaansa, aivan kuin ei vieläkään olisi tajunnut kysymystäni. Aloin juuri esittää kysymyksen kolmannen kerran ja nyt vihaisimmalla äänelläni, kun ovi avautui ja New Yorkin ylipoliisipäällikkö seurueineen tuli sisään. Hän asteli suoraan luutnantin luo ja ojensi kätensä. Nuori luutnantti jäykistyi asentoon. — Luutnantti Paddington, haluan esittää omasta ja koko New Yorkin poliisikunnan puolesta valittelumme ja osanottomme isänne kuoleman johdosta. Hän oli meille kaikille esikuva. Sellaisena hänen muistonsa tulee säilymään meidän kaikkien mielessä. Huoneeseen laskeutui syvä hiljaisuus. Nuori luutnantti kumarsi äänettömänä. Otimme hatut päästämme ja vaikenimme. Ylipoliisipäällikön lähtiessä marssimme hänen seurueensa mukana ulos. Emme halunneet tällaisena päivänä vaivata kysymyksillämme luutnantti Paddingtonia, koska saisimme vastaukset muualtakin.

Saluuna, oli nimeltään Lancolmin ravintola ja se sijaitsi Chathamien torin välittömässä läheisyydessä. Olimme kuulleet siitä eräältä yhdennentoista piirin etsivältä ja teimme illalla vierailun sinne. Lancolmin asiakaspiiri oli yhtä kirjavaa kuin ravintolan sisustuskin. Tiskin äärellä ja pöytien ympärillä tungeksi merimiehiä, kiinalaiskorttelien asukkaita ja ilmiselviä gangstereita. Huono suhde rikoslakiin loisti monen miehen nenän päässä. Jos rikosrekisteri kirjoitettaisiin nenänvarteen, niin moni tämän saluunan asiakkaista olisi nuhaa potiessaan liannut housunsa polvien kohdalta. — Vanha ja rakas perhealbumimme tulee mieleen näitä tyyppejä katsellessa, Phil kuiskasi. Soluttauduimme tupakansavun ja melun keskellä ohi pöytien, joiden ääressä istui räikeästi maalattuja tyttö lapsia ja enemmän tai vähemmän humaltuneita, röhiseviä miehiä.

Kun sulki silmänsä, saattoi kuvitella äänien olevan peräisin sikalasta. Saluunan seinänvieret oli jaettu lokeroihin bamburuokoverhoilla. Värilliset lamput loivat mauttomia sävyjä hämäämään saliin. Selvän miehen on vaikea viihtyä tällaisessa paikassa. Eräässä syvennyksessä yritti viisi miehinen orkesteri epätoivoisesti saada musiikkinsa kuulumaan muun metelin yli. Salin katonrajassa velloi savua synkkinä pilvinä. Oluen ja viskin aromit tunkeutuivat nenäämme.

Saimme heilutella ahkerasti kyynärpäitämme ennen kuin olimme päässeet tiskin ääreen. Tilasimme pullo-olutta, koska siten saatoimme olla varmoja nesteiden laadusta. Kellertävätukkainen, suunsa korviin saakka punannut baarityttö työnsi pullot ja lasit eteemme katsellen meitä nenänsä varrtta pitkin. Hymyssä hän säästi nuorelle viiksiniekalle, joka hörppi giniä vierellämme. Ravistelin aivojani arvatessani nuoren miehen kohtalon. Hän heräisi aamulla putkassa potemaan kohmeloa ja huomaisi lompakkonsa kadonneen. Tällä alalla on kokemus ainoa, joskin kallis opettaja, joten en ryhtynyt pitämään hänelle nuhdesaarnaa. Se ei olisi tehonnut, pikemminkin vain yllättänyt häntä. Maistelimme hitaasti oluttamme. Phil tarjosi savukkeen ja minä tulta. Sitten ryhdyimme tarkastelemaan lähimmäisiämme. — Meidän olisi pitänyt pukeutua toisella tavalla, Phil mutisi. — Sinun uusi pukusi herättää täällä epäluuloja. Hän oli oikeassa. Lancolm oli niitä paikkoja, joissa siisti puku ei ole suositus asiakkaalle. Se herättäisi närkästystä muissa vieraisissa. Keltatukkainen baarityttö vilkaisi meitä silloin tällöin, mutta katseen tarkoituksesta meillä ei ollut mitään harhakuvitelmia.

Hänen mielenkiintonsa kohdistui vain meidän olut pulloihimme. Hän toivoi niiden tyhjenevän nopeampaa vauhtia. Me kuitenkin kurkistelimme edelleen hyvin varovasti laseihimme. Ilta oli vasta alussa. Baaritiski oli pitkä kuin pieni katu, ainakin viisitoista metriä. Tiskin toisessa päässä ryyppyjä tarjoili baarimestari. Nämä ryypyt asiakkaat kantoivat itse pöytiin maksettuaan ne ensin kassaan, jonka ääressä istui tumma, tiukkailmeinen, pyylevä, viisiinkymmeneen ehtinyt nainen. Hän oli kovapiirteinen painos siitä sairaanhoitajasta, joka olisi ottanut minut ottopojakseen. Kassakone helisi herkeämättä, ahkerammin kuin orkesteri. Keltatukkaisen hoitelemassa päässä tiskiä oli kymmenkunta baarituolia.

Ne olivat kaikki käytössä ja lisäksi tiskiinkin nojaili muutamia miehiä. Katseeni siirtyi pöydästä toiseen. Ja äkkiä se pysähtyi. Siellä istui vanha ystävämme Joseph Diller, monokkelsilmäinen hautausurakoitsija meluisien merimiesten seurassa. Hän näytti joutuneen seuraan aivan sattumalta.

Arkkujen toimittaminen ja kalmistopaikkojen varaaminen on niin surumielistä puuhaa, että ilmeisesti hautausurakoitsija oli nytkin ryyppynsä ansainnut. Täytyihän hänenkin elämässään olla iloisiakin hetkiä. Siitä huolimatta katselin häntä pitkään. Äkkiä Diller, joka oli nytkin pukeutunut mustaan asuun, nousi ja marssi tiskin ääreen. Baarimestari nyökkäsi hänelle tuttavallisesti, otti tiskin alta kassalippaan ja latoi siitä tukun seteleitä Diilerin kouraan. Pukkasin Philiä kylkeen. Baarimikko on tulevaisuudestaan huolehtiva mies. On ostanut arkun varastoon, ja Diller sai äsken hinnan siitä, Phil hymähti. Minäkään en keksinyt näkemällemme parempaa selitystä, joten tilasin uudet oluet ilahduttaaksemme keltatukkaista baarityttöä. Olimme päättäneet juoda vain olutta, sillä G-mies ei ole vain viskillä käyvä kone kuten monet näyttävät luulevan. Puolitoista tuntia oli kulunut ja meillä oli edessämme neljännet olutpullot kun aloin kyllästyä tiskin ääressä kyyhöttämiseen. Philin oli käynyt samoin ja hän ehdotti: Yritetään löytää tyhjä pöytä ja majoitutaan sinne. Tässä tiskin ääressä olemme kuin näytekkunassa.

Kaikki töllistelevät meitä, mutta me itse emme näe mitään. Laskin lasin kädestäni tiskille ja aion pudottaa jakkaralta kun huomasin jotain kiinnostavaa. Vilkaisehan tuonne tiskin keskivaiheille, kuiskasin Philille. Phil syytti savukkeen ja kääntyi hitaasti vilkaisemaan neuvomaani suuntaan. Kuka heistä? hän kysyi. Kalpeaposkinen nuorukainen. Punainen kaulaliina ja musta nahkatakki. Näetkö, Merimiehen vasemmalla puolella? Hän juuri. Pidä silmällä häntä. Hei kultaseni, tuohan vielä yhdet pullot meille! Sinun katselemisesi tekee janoiseksi. Viimeiset sanani osoitin baarityttöle. Hän työnsi täydet pullot eteemme ja ilahdutti minua ammattihymyllä, jossa oli paljon hampaita mutta ei lainkaan sielua.

Nostimme taas kyynärpäämme tiskille ja yritimme näytellä välinpitämätöntä humalaista. Onneksi tämän saluunan pukeutumistapoihin kuului pitää hattu päässä, joten lierin otsalle nykäsämällä saatoimme huomaamattomasti pitää silmällä ympäristöämme. Kalpea ja laihaluinen nuorukainen yritti kaikin tavoin herättää baarimiehen huomiota. Hän oli jo pari kertaa huutanut tälle, mutta ryyppyjen jakelija keskusteli pyylevän kassarouvan kanssa eikä näyttänyt huomaavankaan nuorukaista.

Saimme odottaa pari minuuttia ennen kuin kalvakkaposkinen onnistui yrityksessään. Baarimikko lopetti jaarittelun, täytti parin asiakkaan lasit ja mateli nuorukaisen eteen. Keskustelu alkoi lyhyesti ja ytimekkäästi. Nahkatakkinen vei oikean käden keskisormen ja peukalon yhteen ja naksautti niitä neljästi. Vaikka silmäni olivat puolittain ummessa pystyin seuraamaan tilannetta tarkasti. Vihdoinkin oli tapahtumassa sellaista, mitä olimme tulleet etsimään. Baarimikko kumartui ja saman teki nuorukainenkin. He saattoivat nyt kenenkään kuulematta kuiskailla toisilleen. Baarimikolla ei näyttänyt olevan kerrottavana hyviä uutisia, sillä nuorukainen nousi kiivaasti tuoliiltaan ja katseli pyörein silmin eteensä. Keskustelutoveri levitti käsiään. Se oli tyyppillinen ilmaus: niin se on naapuri, en voi sille yhtään mitään.

Nahkatakkinen tuijotti hetken mietteliäänä eteensä ja naksautti sitten kolmesti sormiaan. Baarimikko nyökkäsi mutta vielääkään hän ei pitänyt mitään kiirettä. Hän syytti pikkusikarin ja kääntyi sitten katselemaan viinuria, joka yritti herätellä tiskin ääreen nukahtanutta miestä. Toinen viinuri selitti viittilöiden jotain baarimikolle, joka meni ja nykäisi nuokkujan pään ylemmäksi, työnsi kätensä tämän povitaskuun ja kopeloi sieltä esille lompakon. Siitä hän poimi kuusi seteliä ja ojensi ne viinurille, joka nyökkäsi tyytyväisenä. Hieman liikaa nauttinut asiakas ei huomannut mitään erikoista tapahtuneen. Viinuri kiiruhti nyt ovelle ja sieltä tuli härkämäinen ovimies astellen niin, että lattia tömisi. Ulosheittäjä ojensi kauhamaiset kouransa, naulasi toisen nuokkujan kaulukseen ja toisen takamuksiin ja sitten lähdettiin liikkeelle. Viisi ja puoli metriä, Phil mutisi. Giniä naapurin sisälläkö? Ovimies vaikutti viiden ja puolen metrin mieheltä. Parhaassa kunnossa hän voi nakata pienen asiakkaan kuudenkin metrin ilmalentoon. Philin katsellessa humaltuneen lähtöä minä pidin silmäni tiukasti tiskin takana. Baarimikko oli vetänyt avainnippun taskustaan ja avasi nyt pullohylykön alla olevan laatikon. Hän veti sitä raolleen vain sen verran, että sai kätensä juuri ja juuri mahtumaan sisälle. Seisten jalat harallaan ja ollen siten uteliaitten katseiden tiellä hän poimi sormiinsa pienen paketin ja piilotti sen kouransa. Katsellen näennäisen välinpitämättömästi ympärilleen hän palasi tiskille ja ojensi vasemman kouransa nahkatakkinen eteen. Kämminen avoin ilme oli puhuva.

Nuorukainen sujautti siihen rypistyneen setelikäärön. Baarimikko oikoi rahat vasemmalla kädellään ja laski ne. Oikea käsi oli koko ajan tiskin takana. Vasta kun hän totesi rahojen riittävän, hän luovutti tavarat. Nahkatakkinen sieppasi paketin ja sujautti sen taskuunsa. Phil pukkasi kylkeeni. — Jäljille päästiin, hän kuiskasi. — Jää sinä tänne pitämään muita potilaita silmällä. Minä painun nahkatakkinen perään ja rupattelen ulkona hänen kanssaan. Älä viivy kauan. Olen kyllästynyt oluen litkimiseen ja saatan haluta hyvinkin pian kunnan viskiä nenäni alle.

— Tilaa minullekin, jos aiot maksaa. Kelmeä nuorukainen harppoi jo kohti ovea. Annoin hänelle viiden metrin etumatkan. Hautausurakoitsija ei ollut lähtenyt vielä. Hän oli vaihtanut pöytää ja istui nyt parin gangsterityypin seurassa. Jos hän yritti myydä heille arkkuja, niin kaupoista ei takuulla tulisi mitään. Pöytänaapurit olivat miehiä, jotka luottivat siihen, että heidät haudataan poliisin kustantamassa arkussa. Mustapukuisen Diilerin edessä oli nytkin annos hänen mieliruokaansa, siis herkullinen kananpoika-annos. — Hyvää ruokahalua! toivotin hänelle ohimennen. Hän nyökkäsi. Vähemmän arvokkaasti käyttäytyi humalainen merimies, joka horjahti minua vasten. — Kuule kaveri, hän soperteli. — Jos sulia on vähänkin sääliä, niin tappele mun kanssa. Mä en löydä mistään tappelukaveria. Saat juoda minun laskuuni koko loppuillan, jos annat mun täräyttää sua kerran kunnolla turpiin. Ja itse saat humauttaa kolme kertaa takaisin. — Minä en tappele koskaan. Olen seurakunnan palveluksessa, minä valehtelin. Merimies ripustautui kaulaani ja sammalsi:

— No, veisaa sitten edes virsi mun kanssa. Mä en saa mistään kaveria siihenkään. — Odota hetki, käyn hakemassa virsikirjan. Pelkäsin nahkatakkinen ehtineen jo liian pitkälle mutta ulko ovelle päästyäni sain hänet heti silmiini. Hän oli harppomassa kadun yli, kääntyi risteyksessä ja lähti Worth-katua länteen. Seuraavassa risteyksessä hän lähti oikealle Mulberry kadulle ja ylitti sitten Puistokadun risteyksen. Hänen vasemmalla puolellaan oli nyt Columbus-puisto. Se veti häntä puoleensa ja tiesin hyvin mistä syystä. Vilkaistuaan hätäisesti pari kertaa ympärilleen hän teki äkkiä käännöksen ja lähti etenemään puiston hiekkakäytävää. Jätin porttikäytävän, johon olin pujahtanut näkösuojaan nuorukaisen katsellessa taakseen, ja painuin

jälleen hänen peräänsä. Kävelin puolittain nurmikolla, joten pystyin etenemään lähes äänettömästi. Nahkatakkinen harppoi pitkin loikin eikä vilkuillut enää taakseen. Hän tunsi olevansa turvassa. Ilmeisesti hän tunsi puiston hyvin, sillä hetkeäkään epäröimättä hän kääntyi käytävältä ja käveli pensasryhmän taakse, vaikka siellä ei ollut penkkiä. Tähän aikaan illasta kaikki puiston penkit olivatkin varattuja. Nuori lempi kukoisti kilpaa syyskukkien kanssa. Kalpeakasvoinen pysähtyi tukeva-runkoisen jalavan juurelle ja istahti ruohikolle. Tiesin sen mitä hänellä nyt oli mielessään, joten en rynnännyt heti paikalle. Odotin hetken, kaivoin sitten taskulamppuni esille ja kuuntelin. Paperi rahisi, hän siis avasi pakettiaan. Se oli minun hetkeni.

Suuntasin lamppuni valon suoraan hänen kasvoihinsa ja juoksin jalavan juurelle. Pienet, valon häikäisemät ja räpyttelevät silmät tuijottivat minua. Ennen kuin hän ehti toipua säikähdyksestään oli heroiinipaketti jo siirtynyt minulle. — Ei mitään tyhmyksiä enää, poju! varoitin. — Nouse kiltisti ylös ja lähde minun mukaani. Hän nosti kätensä sokaistuneille silmilleen, kömpi hitaasti jaloilleen ja uikutti: Mitä te minusta tahdotte? En ole tehnyt teille mitään. Antakaa minun olla rauhassa.

— Saat olla rauhassa pitkän aikaa kunhan olemme ensin vähän rupatelleet. Alahan marssia nyt! — Mihin? Lähimpään selliin. Minä olen G-mies. Huumeilla ei kannata leikitellä, kyllähän sinä sen tiedät itsekin. Aluksi hän oli nostanut kehottamatta kätensä, mutta nyt ne putosivat alas. Hän yritti saada minut silmiinsä, mutta ei onnistunut siinä. Taskulamppu oli vasemmassa kädessäni ja sen valo pysytteli jatkuvasti hänen kasvoillaan. Heroiinipaketti oli yhä minun oikeassa kädessäni. Olisiko hän kyllin vähäjärkkinen yrittääkseen. . .

Hän yritti. Vihainen manaus ja käsi sujahti taskuun. Kirkas helähdys ja tikarinterä välähti. Ilmeisesti hän oli katsellut gangsterifilmejä tai sitten saanut muuten alan koulutusta, sillä hän yritti survaista tikarin alakautta vatsaani. Yritys oli kuitenkin toivottoman kömpelö. Jalkani heilahti ja kenkäni kärki napsahti hänen ranteeseensa. Tikari lensi kauas nurmikolle. Olin sillä välin sujauttanut heroiinipaketin taskuuni, joten oikea käteni oli vapaa toimintaan. Kumarruin ja kiskaisin hänen oikean kätensä ylös.

Silmänräpäystä myöhemmin se oli ikivanhassa poliisiotteessa hänen selkänsä takana. Tässä asennossa hän olisi vielä voinut tavoitella jotain asetta, joten minä kiristin otettani ja hän menetti kaiken halun vastarintaan. En antaisi hänelle pienintäkään tilaisuutta livistämiseen, sen olin päättänyt. Olin perin juurin kyllästynyt ravaamaan käsistäni karanneiden gangstereiden kantapäillä. Columbus-puiston läntisellä laidalla on yksi New Yorkin rikospoliisin toimitaloista. Siellä jakaa poliisi-tuomari rangaistuksia ympäri vuorokauden. Arvelin voivani sijoittaa vankini sinne tilapäiseen suojaan, sillä minulla ei ollut mitään halua lähteä raahaamaan häntä FBI:n omiin selleihin. Minun oli päästävä äkkiä Philin luo, sillä Lancelmin ravintolassa saattoi sinä iltana sattua muutakin mielenkiintoista. Onni suosi minua, sillä harppoessani nahkatakkin rinnalla ylös portaita tuli vastaan vanha ystäväni luutnantti Howard kaupunginpoliisin murtoryhmästä. Hänen hyväntahtoiset, pyöreät kasvonsa loistivat tyytyväisyydestä.

— Terve, Sam! Howard oli kulkenut niin ajatuksissaan, että huomasi minut vasta tervehdykseni kuultuaan. — Terve, vanha Jerry! Mitä sinä täällä teet ja vielä näin epäkristilliseen aikaan? — Virkatoimia. Entä sinä? — Tunnethan sinä minun jalon mieleni. Eräs köyhä piruparka on vailla asuntoa ja kylmä talvi on tulossa. Hellä sydämeni vaati minua toimittamaan hänelle lämpimän asunnon kuudeksi kuukaudeksi valtion kustannuksella. — Ja minne sinä nyt menet? Kotiin, nukkumaan vaimoni viereen. — Sitten sinä voit tehdä minulle yhden palveluksen, johon ei kulu aikaa neljännestuntia enempää. — Millainen palvelus? — Philillä ja minulla on jyvällä huumejuttu. Nappasin jo tämän nuorukaisen. Annoin nahkatakkin ojentua kumarasta asennostaan, jossa olin häntä pitänyt. — Poju raukka, Howard sääliitti. — Päässyt juuri irti tuttupullosta ja on heti imemässä huumeita. Jos hän olisi minun poikani niin matto-piiska tanssisi hänen pakaroillaan. Hän katseli pää kallellaan kelmeää nuorukaista. — Minulla on kiire päästä takaisin Philin luo. Etkö voisi ottaa poikaa ja viedä häntä FBI:n selliosastolle? — Se ei tee mitään mutkaa. — Hän yritti jo kerran karata, joten on viisainta kihlata hänen ranteensa. — Mikä on pidätyksen syy? Howard halusi tietää. — Huumekauppa. Todisteena on heroinipaketti, jonka takavarikoin häneltä. Näytin paketin Howardille.

— Selvä tapaus, Jerry. No niin, nyt lähdettiin. Tulehan isän mukaan, pikku Al Capone. Kihlasimme nahkatakkin ranteet käsiraudoilla ja sitten minä lähdin kiireesti paluumatkalle. Täältä ei ollut montakaan kadunkulmaa Lancelmin ravintolaan, missä Phil odotti minua. Pidin kiirettä, mutta silti tulin perille liian myöhään. Marssittuani pienen käytävän läpi kapakkasalin ovelle totesin Philin juuri vaipuvan rauhalliseen uneen. Joku oli kalauttanut häntä pullolla päähän.

Saluunan rotevalla vahtimestarilla oli yhä pullo kädessään, kun pääsin hänen vierelleen. — Sinäkö tuon teit? kysyin ja osoitin Philiä joka makasi lattialla tiskin vieressä. Vahtimestari tavoitteli säälivää hymyä huulilleen murahtaessaan: — Haluatko sinäkin ehkä latauksen, räpäle? Pulloa pitelevä käsi kohosi. Siirryin lähemmäksi ja tulin puolittain vahingossa tallanneeksi hänen varpailleen. Ehkä hänellä oli arkoja liikavarpaista, sillä ilme synkkeni ja huulilta parahti vihainen voihkaus. — Etkö kuule kunnolla, isoisä! Kysyin, miksi löit pullolla tuota miestä päähän. Vastaa! Vahtimestari pullistelii rintaansa kuin puhaltaakseen minut ulos ovesta. Melu oli vaiennut ja ympärillemme oli kerääntynyt utelias joukko. Kaikki halusivat nähdä tappelun.

— Älkää sössöttäkö vaan käykää päälle! eturivissä seisova punatukkainen merimies huusi ja toiset säestivät häntä murahduksillaan. Gorillan kokoinen vahtimestari asteli lähemmäksi kuin tallatakseen minut alleen. Pulloa heiluttaen hän karjui: — Häivy äkkiä tai sinut joudutaan korjaamaan täältä rikkalapiolla. Hän tönäisi vasemmallaan rintaani. Väistyin askeleen ja kohottaen kohteliaasti hattuani kysyin: Anteeksi, mutta minkä merkkistä pulloa täällä käytetään päänhierontaan? Miehen suu loksautti auki. Notkea älynjuoksu ei ilmeisesti ollut hänen parhaita avujaan. Siksi sainkin siepattua pullon hänen epäröivästä kädestään ja vilkaistuani etikettiä selitin: Konjakkia. Ei käy. En salli pääkuortani taputeltavan muulla kuin viskipullolla. Vaihda siis asetta. Pullo oli vielä puolillaan. Ojensin sen lähimmälle merimiehelle ja selitin: Talo tarjoaa, ole hyvä! Rehevä naurunrähähdys kertoi minun korjanneen ensimmäiset pisteet. Vahtimestarin oli pystyttävä toimimaan nopeasti, jos aikoi pelastaa maineensa. Hän pullisti rintaansa kuin metso soitimella ja suuntasi päätäni kohti oikean, jossa oli puhtia ja painoa kuin mannertenvälisessä ohjuksessa.

Isku lähti liikkeelle kuitenkin siksi hitaasti, että se oli helppo väistää. Samalla kun hän tunsu iskunsa menneen ohi, hän tunsu iskusarjani takovan pallean ja kyyristyi haukkomaan henkeä kuin kala kuivalla maalla. Mieleni teki kumartua tutkimaan Philin vointia, mutta en uskaltanut tehdä sitä. Apinamainen ulosheittäjä olisi sääliittä potkaissut minua selkään. Siksi minun oli ensin selvitettävä välini hänen kanssaan, halusinpa sitä sitten tai en. Hän ei missään tapauksessa päästäisi minua tappelematta ulos. Uskalsin kuitenkin seisaaltani vilkaista Philiä. Hänen takaraivostaan tippui verta lattialle, mutta haava ei vaikuttanut vaaralliselta.

Tämäkin vilkaisu oli käydä kohtalokkaaksi, sillä eteismajuri survaisi moukarimaisen vasempansa, jota en ehtinyt väistää kunnolla. Lataus osui solisluuhuni. Lataus oli niin voimakas, että se heitti minua monta askelta taakse. Törmäsin bambuseinärakennelmaan ja kiskaisin sen mennessäni lattialle. Kimeät kirkaisut säestivät kaatumistani. Kompuroin nopeasti ylös, sillä aivoissani ei ollut vielä mitään vikaa. Ne toimivat yhä kirkkaasti. Sitä murheellisempi oli vasemman käteni laita. Se roikkui hervottomana ja Koko vasen puoli ruumiistani tuntui halvaantuneen. Kipu solisluun kohdilla oli sietämätön. Seisoin hetken paikallani hieroen olkapäästäni. Merimiehet yllyttivät minua hyökkäykseen ja vahtimestari näytti nauttivan tilanteen herruudesta. Jos hän olisi tiennyt jotain sitkeydestäni, ei hän olisi antanut minulle näin pitkää toipumisaikaa.

– Jänis, et kai sinä tuollaisesta läppäisystä luovuta! hän huudahti. – Pankaa toinen erä käyntiin! kuului toisaalta. Kehotuksia sateli eri puolilta. Vahtimestari pullisteli käsivarsiaan ja hymyili kuin itse Cassius Clay. Ilmeestään päätellen hän uskoi minun saaneen jo tarpeekseni ja karttavan toista erää. Tömisteltyään lähemmäksi hän tarttui takkini rintamuksista tarkoituksenaan nakata minut ulos. Vasta viime hetkellä lähetin oikeani liikkeelle. Sen lentorata oli lyhyt mutta osoite sitäkin tarkempi. Järeä leuka vavahti kuin moukarin iskusta ja hän väistyi pari askelta taakse. Yrittäessäni uutta oikeaa hän sai taas sohaistua lyönnin olkaani. Kuittasin sen rajulla pallean koukulla. Vasen olkani oli tulossa, mutta ei näyttänyt hänenkään elämänsä maistuvan mannalta ja hunajalta. Henkeä haukkoen kiertelimme hetken toisiamme.

Katselijat olivat vetäytyneet hieman ja muodostaneet laajemman kehän, joten meillä oli nyt kunnolla tilaa. Kehotushuutoja sateli jatkuvasti. Kummallekin oli muodostunut oma kannattajajoukkonsa. Jotkut jopa latoivat rahoja pöytään. He löivät vetoa ottelun lopputuloksesta. Kirjakaappimainen ulosheittäjä oli selvästi voimakkaampi, siinä suhteessa en elätellyt mitään harhakuvitelmiä. Mutta minä olin nopeampi ja kestävämpi. Tehtäväni oli siis väsyttää hänet ja odottaa sitten sopivaa tilaisuutta. Vasempanikin liikkui jo sen verran, että saatoinkin käyttää sitä valeiskuun. Olin tavoittelevinani hänen päätään, kumarruin ja pamautin oikeani pallean, joka oli hänen heikoin kohtansa. Ilma pihisi jättiläisen keuhkoista sellaisella vauhdilla, että se oli kaataa minut. Kannattajani huusivat nyt tosissaan ja joku tyrkkäsi selkäänikin pannakseen vauhtia uuteen hyökkäykseen!

Se oli minulle todellinen karhunpalvelus. Ovimikon oikea jysähti keskelle rintaani, eikä sen vaikutus ollut suinkaan tervehdyttävä. Lensin pöytää vasten ja kaadoin sen kumoon. Jättiläinen oli heti perässäni ja olisi potkinut minut kadulle ellen olisi saanut nakattua pöydän jätteitä hänen jalkoihinsa. Raivatessaan niitä syrjään hän sai irronneen pöydänjalan käteensä. Se kohosi samalla hetkellä ratkaisevaan lyöntiin. Nyt olivat silmänräpäyksetkin kullan arvoisia. Salamannopeasti nostin jalkani ja annoin kantapäittäni pudota jättiläisen varpaille. Hän ulvahti, tarttui kenkäänsä ja hypähteli yhdellä jalalla. Sain siis aikaa ponnahtaa pystyyn.

Hän oli tarttunut pöydänjalkaan. Epärehellisten tappeluokeinojen käyttäminen on aina saanut minut näkemään punaista. Tuskin olin kunnolla jaloillani kun aloitin ratkaisevan hyökkäyksen. Ilokseni huomasin takovani häntä nyt myös vasemmalla kädelläni. Turhan tarkkaan iskuja lajittelematta annoin hänelle koukkuja ja suorita. Pöydänjalka tipahti jättiläisen sormista ja hän vetäytyi kilpikonnasuojaukseen. Pari iskua pallean sai kätet putoamaan ja sitten oli armoniskun vuoro. Se lähti liikkeelle puolipohjistani saakka. Nyt oli vahtimestarin vuoro lentää. Tapahtumat seurasivat toisiaan kuin Villin Lännen filmien tappelu-kohtauksissa: pää pystyyn, sitten kiepsahdus keskiakselin ympäri ja kaatuminen kätet levällään katselijoiden joukkoon. Kolme miestä jäi hänen alle. Heidät oli autettava avarampiin tiloihin, sillä ulosheittäjästä itsestään ei ollut enää liikkujaksi.

Kannattajieni kiljuessa ja takoessa minua selkään horjuin tiskin ääreen. Yritin naulita katseeni yhteen pisteeseen, mutta kaikki pyöri silmissäni punaisen sumuverhon keskellä. Minua pyörrytti ja vatsani halusi kääntyä ympäri. Ruumistani särki kaikkialta, eniten tietysti vasenta olkapäätä. Se oli hieno oikea! joku huusi vierelläni ja takoi nyrkkiään tiskiin. Samalla hän ojensi lasin käteeni. Kaadoin sen vaistomaisesti kurkkuuni. Ryyppy oli kuin olisin nielaissut kuumaa rautaa. Se poltti sisuksiani kitalaesta mahalaukkuun asti ja kyyneleet kihosivat silmiini. Merimies oli tarjonnut minulle laivastonsa mielijuomaa, seitsemän kymmenen voltin rommia. Se on ainetta, joka saa kuolleenkin potkaisemaan arkkunsa kannen ylös. Näkymät selvenivät silmissäni ja humina korvissani lakkasi. Kaivoin taskustani dollarin ja heitin sen tiskille. Vielä yksi tuollainen paholaisen potku. Sormeni osoitti rommpipulloa.

Baarimestariitse kiirehti palvelemaan minua ja kuiskasi: Saatte milloin tahansa meiltä vahtimestarin paikan. Näytte olevan alalla ammattilainen. ehdotus hymyilytti, mutta turvonneille huulilleni ilmestyi vain vino virnistys. Toinen ryyppy karkotti sumuverhon rippeetkin silmistäni ja vatsani tuntui rauhoittuvan. Oli aika huolehtia Philistä. Kumarruin hänen puoleensa ja painoin korvani hänen rintaansa vasten, sydän jyskytti ehkä hieman normaalia laiskemmin, mutta rauhallisesti ja säännöllisesti. Päässä oleva kuhmu oli jo lähes ison perunan kokoinen. Merimiehet auttoivat minua kantamaan Philin kadulle. Siellä asetimme hänet istumaan selkä seinää vasten. Lämäytelyään vielä minua hyvästiksi olalle he painuivat takaisin saluunaan romminsa ääreen. Nojauduin seinää vasten,

noukin vapisevin sormin savukkeen huulieni väliin. Minun oli kerättävä voimia ennen kuin uskaltaisin lähteä hakemaan autoamme paikalle. Oikea käteni näytti maalarinsällin kouralta tämän tehtyä juuri puna-multaseoksen kourillaan. Rystyseni olivat turvonneet veriset sormeni tutisivat kuin satavuotiaalla ukolla tämän katsellessa Playboy-lehteä. Tarvitsin monta sekuntia savukkeen sytyttämiseen. Kiskaisin muutaman kunnan henkosen ja vähitellen vapina alkoi laantua. Väsymys painoi lyijynraskaana jäseniäni. Jos vuoteeni olisi ollut lähellä, olisin kaatunut siihen ja nukkunut yhden vuorokauden yhteen menoon. Etäämpänä kadunkulmassa välkähteli jotain sinistä. Siristin silmiäni nähdäkseen tarkemmin.

Näky ilahdutti mieltäni. Siellä oli tulossa passipoliisi. Hän oli huomannut jalkakäytävällä istuvan Philin ja marssi määrätietoisesti kohti meitä. Yliarvioin voimani ja lähdin häntä vastaan. Äkillinen huimaus sai polveni horjahtamaan. Ojensin käteni saadakseni uudelleen tukea seinästä. Samalla olin näkevinäni takanani varjon, joka yritti huitaista minua päähän. En päässyt pakoon lyönnin tieltä. Niskassani jysähti ja täydellinen pimeys laskeutui ylleni. Tunsin vajoavani jonnekin syvälle pohjattomaan syvyyteen. Tunsin nenässäni kutinaa, joka hiljalleen voimistui. Yritin taistella hetken sitä vastaan, mutta lopulta minun oli aivastettava. Raju pärskähdys sai koko ruumiini vapisemaan.

— Hän herää, joku sanoi vierelläni. Avasin varovasti silmäni. Katseeni osui hetken harhailtuaan vanhan miehen ryppyisiin kasvoihin, kultakehyksisiin silmälaseihin ja pujopartaan. Lukemattomat rypyt risteilivät hänen kasvoillaan, mutta silmät olivat yhtä vilkkaat kuin vireällä nuorukaisella. Mies veti pullon nenäni edestä. Hän oli hoitanut minua hajusuolalla kuin keskiaikaista linnanheittoa. — Antakaa hänelle väkevää kahvia! kuulin hänen sanovan takanaan oleville henkilöille, joita en vielä nähnyt. Nostin hieman päätäni ja silmäni osuivat New Yorkin kaupunginpoliisin tummansiniseen virkapukuun. Rauhoittuneena suljin jälleen silmäni ja hengitin syvään. Tunsin itseni hyvin raihnaiseksi. Toivoin makaavani omassa vuoteessani ja jonkun sanovan minulle, että minun tulisi nukkua kaksi vuorokautta yhteen menoon. Kuvittelin, että tämä mies olisi tarkastaja High. Kuumen kahvin tuoksu tunkeutui nenääni. Joku työnsi kätensä niskani alle ja kohotti päätäni. Avasin jälleen silmäni ja näin tutun pujoparran edessäni. — Juokaahan tästä! hän kehotti.

Tottelin mukisematta. Kahvi oli tulikuumaa ja vain lusikalla nautittavissa. Mutta se vaikutti tehokkaasti. Tällaisesta kahvista vaadittiin baareissa kolminkertainen hinta. Kohta tunsin oloni huomattavasti paremmaksi. Vanhan miehen tukemana nousin istualleni. Totesin istuvani yhdennentoista poliisipiirin ala-aulan penkillä. Phil makasi toisella penkillä jonkin matkan päässä. Päivystävän upseerin ääressä nuokahteli vanhahko luutnantti. Hänen kasvonsa poikitti leveä arpi, jota hän tuskin oli saanut partaa ajaessaan. Kuusi, ehkä seitsemän poliisi-miestä seisoi ympärilläni. Penkin vieressä olevalla tuolilla

olivat aseeni, virkamerkkini ja taskulamppuni. Muut tavarani oli nähtävästi jätetty taskuihin. — Te kai olette tämän piirin lääkäri, sanoin ääni paksuna ja käheänä. Mies nyökkäsi. — Kyllä. Nimeni on Harrold. Hauska tutustua teihin. Olen usein joutunut kuulemaan yhtä ja toista teistä ja toveristanne Phil Deckeristä. Kovat pojat ovat nyt hieman pehmeässä kunnossa. — Miten Decker voi? kysyin. — Onko hän pahoin loukkaantunut? Hän on saanut melko voimakkaan iskun päähänsä. Sikäli kuin koettelemalla saatoinkin päätellä, ei päässä kuitenkaan ole murtumia. Se tietenkään selviää lopullisesti vasta röntgenkuvista. Uskoisin sentään hänen toipuvan tuosta. Hänellä näyttää olevan oikea betonikallo. Meidän molempien on toivuttava äkkiä. Siitä riippuu onnistumisemme erittäin tärkeän jutun selvittämisessä, minä sanoin. — No, lyödään vetoa yhdeksäntoista kymmentä vastaan, että hän toipuu, lääkäri lupasi.

— Haluaisin taputella lapaanne, tohtori, mutta tunnen juuri nyt melkoista vastenmielisyyttä äkillisiä liikkeitä kohtaan. Mitä muuten oikein tapahtui? Miten jouduimme tänne? Tohtori katseli etsien ympärilleen ja viittasi sitten erään poliisimiehen lähemmäksi. — Se tapahtui Chathamien torilla lancolmin ravintolan luona. Toverinne istui jalkakäytävällä ja te lähditte tulemaan minua vastaan. Hoipertelitte kuin olisitte ollut umpitunnelissa, vanha poliisimies selitti. — ettehän pahastu, mutta kuvittelin aluksi, että ...

— Saatte kuvitella vielä pahempaakin, minä vastasin irvistäen, sillä en voinut muistaa kaikkia yksityiskohtia tapahtuneesta. — Ilman teidän apuanne saattaisin olla nyt jossakin muualla. Minulla on sellainen hämärä muistikuva, että kimppuuni olisi käyty siinä kadulla. Mutta aivan hyvin saatan olla väärässäkin. Ehkä minä vain kuvittelen. Ei se ole kuvittelua, virkapukuinen sanoi vakavana. — Kyllä teillä oli kaksi miestä kimpussanne. Ilmestyivät viereisestä portti käytävästä ja toinen heistä löi teitä kumi-patukalla tai jollakin putkella päähän. Toisen näin vetävän esille tikarin. Kun en ollut tarpeeksi lähellä, otin aseeni ja ammuin varoituslaukauksen ilmaan. Se hätisti vainoojanne pakosalle. He katosivat hetkessä takaisin porttikäytävään. Oli tosiaan hyvä, että osuitte ajoissa paikalle ja ammuitte, mutisin kiitollisena. — Nähtävästi niillä lurjuksilla oli tarkoituksena tehdä minusta tikarilla loppu.

Olin juuri käynyt tosi kovan ottelun kapakassa enkä olisi pystynyt kunnolla puolustautumaan kääpiö sarjalaistakaan vastaan. Ilman teitä olisi voinut tapahtua kaksi murhaa. Kaksi G-miehen paikkaa olisi vapautunut. Minulle tarjottiin jälleen kupillinen kahvia. Otin sen kiitollisena vastaan. — Voisiko joku kutsua FBI:stä apua? esitin. — Ensiksikin meillä on siellä röntgenlaite ja toiseksi siellä odottaa muuan huumeiden käyttäjä kuulusteluni. — FBI:lle on jo ilmoitettu, päivystäjää ilmoitti pulpettinsa takaa. — Siellä on auto tulossa noutamaan teitä.

— Kiitos, tässä piirissä toimitaan todella ripeästi. — Teidän kyllä pitäisi mennä vuoteeseen ja levätä eikä missään nimessä jatkaa työtänne, lääkäri sanoi vakavana. — Olette kyllä toipunut hyvin, mutta sänky kyllä on juuri nyt teidän paikkanne. Ymmärsin mainiosti tohtorin tarkoituksen ja rehellisesti sanoen jokainen ruumiini solu veti minua pehmeän vuoteen puoleen. Mutta oli olemassa eräitä tärkeitä tehtäviä, jotka eivät yksinkertaisesti sallineet minulle senlaatuista ylläilyä. — Ei tohtori, nyt minä en ehdi lepäämään, sanoin yhtä vakavana. — On hiton kiireellisiä virkatehtäviä hoidettavana. Tänään tällä poliisiasemalla murhattiin kersantti Paddington ampumalla häntä ikkunasta niskaan. Muutama viikko sitten murhattiin keskussairaalaissa Joe Racketeer niminen huumekauppias; Jos minä vainuan hiukankin oikein, niin nämä molemmat murhat ovat saman gangsterijoukon tekemiä. Viikkokausia kestäneen etsinnän ja vaivan jälkeen olen nyt päässyt jäljille, mutta en kuitenkaan vielä niin pitkälle, että voisin jo tehdä pidätyksiä. En tiedä varmasti edes sitä keitä kaikkia tähän lurjuskatraaseen kuuluu, mutta olen kuitenkin selvillä jäljillä. Poliisilääkärinä te varmasti ymmärrätte mitä se merkitsee.

— Jäljillä pysyttelemineen on tietysti tärkeää ja asiallista, mutta yhtä tärkeää on huolehtia omasta terveydestään, tohtori huomautti. Senkään kanssa ei sovi leikitellä. Nousin jalkeille tuntien lievää huimausta ja lisäksi tutinaa polvissani. Luuletteko, että ahkerat veronmaksajat ja muut kunnan kansalaiset, joiden suojelijoina poliisin on toimittava, odottavat meidän huolehtivan ensi tilassa omasta terveydestämme? He odottavat ennen kaikkea meidän pystyvän tekemään gangsterit ja murhamiehet vaarattomiksi.

Eihän kenenkään tosin ole pakko ryhtyä poliisin epäkiitolliseen ammattiin, mutta joka on osansa valinnut, hänen täytyy hoitaa oma urakkansa. Meidän on koetettava napata murhamies kiinni heti teon jälkeen, sillä kuka takaa ettei hän tee uutta murhaa heti tilaisuuden tullen? Sen vuoksi ei nyt ole vuodelevon aika. Onnuin tuolin luo ja otin siitä virka-aseeni heittäen sen ilmaan Samalla hetkellä kun se oli jälleen kädessäni olin työntänyt peukalollani varmistimen syrjään. Katsoin lääkäriä ja yritin virnistää. — Niin kuin näette, tohtori, kuntoni on jälleen hyvä, sanoin. Älkää ihmetelkö, jos jo parin tunnin kuluttua olisin toimittanut joitakin miehiä sähkötuolin tuntumaan. Jos näette luutnantti Paddingtonin, niin pyydän kertomaan hänelle sellaiset terveiset, että olemme vuorokauden sisällä vanginneet hänen isänsä murhaajan. Sumalla ovelta kuului kolinaa ja sisälle astui kaksi FBI:n edustajaa. — Hyvä että tulitte, sanoin. — hakekekaa parit ja kantakaa Phil autoon. Kutsukaa samalla lääkärimme noita kammioonsa ja panemaan heti röntgen laitteensa kuntoon. Hän saa tutkia Philin vammat. Minä tulen sitten, kunhan olen hoitanut yhden pikkujutun.

Kello 22.30 saavuin New Yorkin keskus rautatieasemalle. Asiantuntijat sanovat sitä maailman suurimmaksi rautatieasemaksi. se ei ole pelkkä junien lähtemis- ja saapumispaikka, vaan pieni kaupunki, jossa voi mihin vuorokauden aikaan tahansa saada miltei mitä tahansa palveluksia. Marssin pesuhuoneeseen ja pesin veren sormistani. Seuraava vaihe oli parturi. Istuin mukavassa nojatuolissa väljä aamutakki ylläni, sillä pukuni oli samaan aikaan naapurihuoneessa käsiteltävänä. Verinen ja hikinen paitani oli jo roskalaatikossa. Keskusrautatieaseman suurista automaateista saa melkein mitä tahansa, kahden dollarin sijoituksella saa uuden paidan ja puolella dollarilla solmion. FBI korvasi näistä hankinnoista aikanaan vain murto-osan ja senkin vasta pitkän paperisodan jälkeen, mutta joka tapauksessa minä halusin esiintyä siistinä. En niinkään sivullisten kuin itseni takia. Parranajo ja puhdas paita lisäävät miehen voimia melkein yhtä paljon kuin vuorokauden vuodelepo. Tyylikäs vaalea verikko levitti kasvoilleni hyväntuoksuisia voiteita ja hieroi tukkaani. Silmät puoliummessa katselin seinäkelloa, jonka sekuntiviisari nytkähteli tahdikkaasti eteenpäin. Elämä tuntui mukavalta. Olisin voinut istua tuolissa vaikka aamuun saakka, mutta työ pakotti minut kiirehtimään tyttöä.

Olin herättänyt melkoista järkytystä parturini liikkeessä ilmestyyessäni sinne kuhmuisena, likaisena ja vaatteet verisinä. Vasta virkamerkkiin turvautumalla olin saanut henkilökunnan rauhoittumaan ja sitten minua kohdeltiin kuin suurruhtinasta. Jokainen halusi tehdä jotakin hyväkseni. Avuliaisuus johtui tietenkin siitä, että jokainen halusi herättää aamulla kateutta lähimmäisissään kertomalla puolikuolleesta G-miehestä, joka oli parturi liikkeessä herätetty henkiin.

Kahtakymmentä vajaa yksi poistuivat keskus rautatieasemalta. Tunsin itseni piristyneeksi perusteellisen puhdistautumisen jälkeen. Jaguar oli aseman pysäköintipaikalla. Otin siitä yhteyden tarkastaja Highiin. — Olenkin jo odotellut ilmoitustasi, Jerry, hän sanoi. — Mitä oikein on tapahtunut? Phil on parhaillaan lääkärin paikattavana ja joutuu luultavasti lähtemään sairaalaan. Ja sinä itse näytät kuulemma siltä, kuin olisit ottanut pari erää paalujuntan kanssa. Päällikön vakavassa, melkein surullisessa äänessä oli vain vähän moitteiden sävyä. Moitteita olisin tietysti ansainnut todella, koska en ollut ilmoittautunut aikaisemmin. Jokainen esimies on luonnollisesti huolissaan alaistensa ruumiin ja sielun voinnista. Pyysin anteeksi huolimattomuuttani ja ilmoitin: — Minulla on nyt suuri apaja kierroksessa. — Olen ison joukon jäljillä. Jos saan sen napatuksi, niin. — Kuuluuko Mantelli siihen? päällikkö keskeytti. Kuuluu. Nenäni kertoo, että juuri hän murhasi kersantti Paddingtonin. Tai ainakin joku saman joukon jäsen. Minä. — Etkö voisi tulla tänne ja kertoa kaikesta tarkemmin. En ole oikein perillä viime tuntien tapahtumista. — Käyn vielä hankkimassa yhden tiedon ja olen päämajassa tunnin kuluttua. Oletteko vielä silloin siellä? — Olen tavattavissa koko yön. Sellainen on tarkastaja High. Suuren asian ollessa vireillä hän asuu työhuoneessaan. Hänet tapaa sieltä mihin vuorokauden aikaan tahansa, aina pirteänä ja aina valmiina jakamaan neuvoja ja käskyjä. — Oletko täysin kunnossa, Jerry? hän halusi tietää. — Sellaisessa kunnossa, että saat tykkäsi kyllin nopeasti esille? — En käy paikoissa, missä tarvitaan nyrkkejä tai tykkiä, minä lohduttelin. — Aion pistäytyä vain Keskuskadulla kaupungin poliisin päämajassa. Päässäni humisee vielä hieman, mutta muuten olen aivan terä-kunnossa. Se kyllä oli liioittelua. Päällikkö tunsu minut hyvin ja naurahti: — Olet siis kuin katujuyrän alle jäänyt. Muuten et olisi puhunut edes huminasta.

Voit käydä Keskuskadulla, mutta muita mutkia et saa tehdä. Haluan nähdä sinut edessäni viimeistään tunnin kuluttua. — Selvä on, päällikkö, lupasin. — Kunniasanalla, yritän olla siellä viimeistään tunnin kuluttua. panin luurin paikalleen. Kunniasanojen ja juhlallisten lupauksen suhteen muuten pitäisi olla tarkka eikä heitellä niitä huolimattomasti ympärilleen. Sen tulin taas pian huomaamaan.

New Yorkin kaupunginpoliisin Palveluksessa on yli kaksikymmentätuhatta miestä. Niin kuin kaikilla poliisikeskuksilla, silläkin on oma sormenjälki kokoilmansa, rikolliskuvastonsa, arkistonsa sekä muut tarvittavat osastot ja laitokset. Luonnollisesti myös sen tärkeimmät osastot ovat toiminnassa yötä päivää ympäri vuoden. Tultuani sinne tiedustelin päivystävää poliisilääkärinä. — Meillä on öisin kolme valmiustilassa olevaa lääkäriä, päivystäjä kertoi. — Tällä kertaa ovat vuorossa tohtorit Middling, walters ja Chiling-tse. Ketä etsitte? — Sitä en tiedä itsekään, sanoin. Tiedustelisin vain, kuka hoiti eilen iltapäivällä minun kaipaamaani potilasta. Missä tämä oppinut kolmikko nyt on? — Todennäköisesti kanttiinissa.

Kun heillä ei ole mitään tekemistä, he tapaavat viettää yövuorossa ollessaan siellä aikansa. — Kiitos! Kanttiin minä tiedänkin, sanoin ja marssin hissiin. Kanttiinissa nuokkui pari etsivää sanomalehtien takana ja kolme miestä oli syventynyt pokerin peluuseen. Taka-alalla istuvat kaksi tunnistin heti lääkäreiksi. Toinen heistä oli kiinalainen. Suunnistin heidän pöytänsä ja sanoin: — Päivää, herrat lienevät poliisilääkäreitä? Melkein yhteen ääneen he myönsivät minun arvaukseni osuneen oikeaan. Istuuduin heitä vastapäätä, työnsin virkakorttini pöydälle heidän eteensä ja ilmoitin: — Eilen iltapäivällä todettiin yhdennessätoista piirissä muuan humalaisena pidätetty mies huumausaineen vaikutuksen alaiseksi. Kysymyksessä lienee ollut heroini.

Piirissä sanottiin jonkun keskusaseaman lääkärin ottaneen miehen tänne lähempiä tutkimuksia varten. Kukahan virkaveljistänne hän oli? — Mihin aikaan se tapahtui, G-mies? Kohautin harteitani. — Tarkalleen en osaa sanoa sitä, mutta luultavasti kahdeksantoista ja yhdeksäntoista välillä. — Silloin on vaikea arvata, kuka hän on, toinen lääkäreistä vastasi. — Päivisin on vuorossa kuusi ja öisin kolme lääkäriä.

Potilasta on voinut tutkia joku päivävuorossa olleista tai sitten Walters. Häntä emme ole vielä nähneet täällä. — Voisitko ottaa selvän asiasta ja ilmoittaa sitten minulle päämajaamme? Asia on hyvin tärkeä. Nuoret lääkärit lupasivat. Kiitin välskäreitä ja lähdin kanttiinista. Pokerimiehet olivat niin syventyneitä peliinsä, että ne tuskin olivat huomanneet kenenkään vieraan käyneen kanttiinissa. Ajaessani hissillä alas arvioin säästäneeni kymmenen minuuttia huonon onneni takia — enhän ollut tavannut etsimääni lääkäriä. Näin ollen voisin saman tien käväistä kersantti Paddingtonin juttua tutkivan murharyhmän luona. Yleensä ei pitäisi antaa päänäpistöjen johdatella itseään. Sen tulin huomaamaan kymmentä minuuttia myöhemmin ajaessani itään 49. kadulle, jonka varrella olevassa talossa numero 225 Manhattanin itäinen murharyhmä majoilee. Olin käynyt siellä niin usein, että tiesin tarkoin talon sijainnin. Sinne oli noin viisikymmentä kulmanväliä. Ajoin aluksi itään, koska aioin mennä Boxveryn kautta. Sieltä voisin oikaista Kolmannelle Puistokadulle ja sitä jokseenkin suoraan määränpäähani.

Sellainen oli suunnitelmani, mutta se ei toteutunut alkuunkaan aikomusteni mukaan. Tulin Boxveryyn ja hieman pohjoisemmaksi. Muutaman kadunkulman päästä olisi käännyttävä Kolmannelle Puistokadulle, mutta vaikeudet alkoivat ennen sitä. Olin ajellut mietteissäni enkä ollu pitänyt silmällä liikennettä takanani. Yö oli jo pitkällä, mutta siitä huolimatta oli pääkaduilla vielä vilkas liikenne. Niinpä minulta oli jäänyt huomioimatta se, että kaksi autoa oli jo epäilyttävän pitkään liimautunut perääni. Hätkähdin vilkaistessani peruutuspeiliin. Autot eivät vain seuranneet, vaan aivan ilmeisesti halusivat tehdä lähempääkin tuttavuutta kanssani. Ne ajoivat rinnatusten ja molempien valot pyyhkivät autoni perää. Heidän tarkoituksensa oli selvä: he halusivat sivuuttaa minut eri puolilta ja saada minut siten väliinsä. Sitten olisivat puhuneet pistoolit ja G-mies Jerry Cotton olisi ilmestynyt Pyhän Pietarin eteen tiedustelemaan oliko taivaassa varattu erikoisosasto FBI:lle. Autot olivat nyt viidenkymmenen metrin päässä minusta. Katu oli niin leveä, että niiden olisi helppo saada minut keskelleen. Vaistomaisesti painoin kaasupoljinta. Vanha kunnan Jaggeni reagoi välittömästi ja välimatka kasvoi nopeasti.

Kolmannen Puistokadun risteys lähestyi. Kumit ulvoen käännyn oikealle. Välimatka oli venähtänyt jo noin sataan metriin, mutta samalla olin nyt kadulla, jonka liikenne oli melko vähäistä. Edessäni luovi vanha Studebaker kadun laidalta toiselle. Itseensä luottava viskin ystävä ponnisteli siinä mutkia tehden kotia kohti, ajattelin. Hän teki käännöksensä niin oikullisesti, että minun oli pakko hidastaa vauhtiani. Jos olisin törmännyt hänen autoonsa sadan kilometrin nopeudella, olisi kaupungin puhtaanapitolaitos joutunut huolehtimaan maallisista jäännöksistäni. Ja joka tapauksessa minun olisi pitänyt lisätä vauhtia eikä suinkaan vähentää sitä. Painoin sireenin katkaisijaa ja katkonainen, käheä ulvonta halkoi ilmaa. Se ei kuitenkaan vaikuttanut millään tavalla edelläni ajavaan. Hän kylläkin näytti yrittävän ajaa mahdollisimman suoraan, mutta seurauksena olivat todellisuuudessa entistä hurjempat ja arvaamattomat käännökset. Vauhtini oli vieläkin luja ja välimatka lyheni nopeasti, kaksisataa metriä, sataviisikymmentä, sata. Heitin silmäyksen peruutuspeiliin. Ford ja Chevrolet olivat parin sadan metrin päässä.

Tämäkin välimatka supistui nopeasti minun joutuessani varomaan edelläni ajavaa humalaista. Lopulta tämä tajusi sireenin äänen merkityksen, hidasti vauhtia ja liimautui sitten kadun oikeaan reunaan. Suhahdin ohi. Nyt oli edessäni jälleen vapaa katu. Jaggen moottori kehräsi tyytyväisenä ja minun mieleni teki viheltää ilosta. Välimatka takaa-ajajiini kasvoi jälleen varmasti ja turvallisesti. Se oli jo niin suuri, että heidän oli turha yrittää ampua ellei heillä sitten ollut konekivääriä autoissaan. Eikä siitä ollut pelkoa. Pistooli ja konepistooli ovat gangsterien aseita. Heidän joukossaan ei ole yhtään niin ahkeraa miestä, että raahaisi konekiväärin jalustaa mukanaan. Naputtelin ohjauspyörää sormillani ja vihelsin Silver Moonia. Se sopi hyvin tunnelmaan, sillä hopeinen kuu hehkui taivaalla. Yskähdys tuli yllättäen. En ollut ensin uskoa sitä, mutta sitten katseeni osui polttoainemittariin. Moottorin yskähdyksen tahti kiihtyi ja samassa tahdissa kiihtyi sydämeni läpätys. Olin unohtanut bensiniin. Hiki nousi otsalleni ja rattia pitelevät sormeni kostuivat. He saavuttaisivat minut pian. Vilkaisin taakseni. Välimatka oli supistunut. Sitä oli enää satakunta metriä.

Käännyn seuraavasta risteyksestä, sillä Kolmannella Puistokadulla olisin ollut liian helppo saalis. Vielä pari köhähdyttä ja moottori hiljeni lopullisesti. Oikealla oli porttikäytävä. Ohjasin sen eteen, polkaisin jarrua ja loikkasin ulos. Samalla purkautui huuliltani synkkä manaus. Olin paennut loukkuun. Porttikäytävä oli kymmenisen metriä pitkä. Se päättyi teräsporttiin, joka ulottui holvin kattoon saakka. Vain hiiri olisi pystynyt pujahtamaan toiselle puolelle. Onneksi käytävän kummallakin seinällä oli ovi. Ne olivat tietysti lukossa, mutta ovisyvennykset tarjosivat kuitenkin jonkinlaisen suojan, ainakin paremman kuin Jaguar, jonka takaa minut olisi ollut helppo napata. Keuhkoni puhisivat kuin urakkapalkalla työskentelevän sepän palje, hiki valui noroina otsaltani ja polvet tuntuivat oudon veltoilta. Se ei johtunut pelosta vaan väsymyksestä. En ollut lähimainkaan normaalissa kunnossa. Kaivoin virka-aseeni esille. Sen viileä, raskas perä rauhoitti hieman sormieni vapinaa. Chevrolet pysähtyi keskelle katu porttikäytävän kohdalle. Se oli runsaan kymmenen metrin päässä minusta.

Ford oli pysähtynyt niin kauas, että en nähnyt sitä. Ja sitten se alkoi. Konepistoolin suuliekki lepatti Chevroletin takaikkunasta kuin pillastunut vilkkuvalo. Painauduin syvennykseen niin litteäksi kuin pystyin. Kirosin harteitteni leveyttä ja rintakehäni korkeutta. Olisin halunnut omistaa alemman palkkausluokan konttoristin vartalon. Se olisi ollut helpompi piilottaa syvennykseen. Ratinaa riitti kuin suurta maihin-nousua kuvaavassa elokuvassa. Jaggen ikkunat helisivät ja ylleni satoi lasia ja laastia. Tunsin polttavan vihlaisun vasemmassa kädessäni ja iskun sääressäni. Meteli taukosi hetkeksi yhtä nopeasti kuin se oli alkanutkin. Kuulin moottorin hurinaa. Molemmat autot ajoivat hieman kauemmaksi, ja nyt Ford pysähtyi porttikäytävän eteen. Sen takaovet lensivät auki ja kaksi miestä tuli kadulle. Ilmeisesti he aikoivat tulla laskemaan montako reikää konepistooli oli minuun porannut. G-mies saa käyttää asetta vain itsepuolustukseksi ja silloinkin vain äärimmäisessä hätätilanteessa ja huolellisen harkinnan jälkeen. Nyt en jäänyt pohtimaan näitä määräyksiä, sillä mielestäni tilanne oli aivan selvä. Puolisen tusinaa murhan himoisia gangstereita yritti lopettaa urani.

Kadulle laskeutuneet piiloutuivat hetkeksi autonsa suojaan ja samalla tuli kolmas mies esille. Hän viivytteli laukausta poistuessaan ja joutui maksamaan siitä kalliisti. Lähetin luodin hänen olkapäähänsä. Ainakin osoite olkapää, mutta seurauksista en voinut olla aivan varma, sillä pimeässä on vaikea tähdätä. Mies joka tapauksessa lyyhistyi katuun kirouksia huutaen. Vähensin siis vastustajieni lukumäärää yhdellä, mutta silti heitä oli aivan riittävästi yhdelle mielle. Aseeni suuliekki oli paljastanut asemiani ja lisäksi Ford oli pysähtynyt sellaiseen paikkaan, että sen suojista saattoi tulittaa piilopaikkaani. Kyyristyin ja loikin käytävän toiselle puolelle. Sen ovisyvennyksessä olisin paremmin suojassa. Sydämeni pysähtyi hetkeksi, kun ovi juuri jättämässäni syvennyksessä avautui. Oviaukosta työntyi esiin vanhan miehen pää. Pitkä yöpaita verhosi hänen vartalooan. – Kuka siellä kolistelee? hän huusi. – Pää piiloon ja ovi kiinni! karjuin vastaan. – Puhukaa kovempaa! Minä kuulen huonosti. Olin räjähtää kiukusta. Ja samassa taas ratisi. Kaksi konepistoolia syyti nikkeliä porttikäytävään. — Mikä se oikein koputtaa täällä, onko se tikka? vanha mies huusi sarjojen välissä. Oli ihme, ettei häneen ollut vielä osunut. Onneksi ovi avautui sisäänpäin, joten hän huuteli eteisensä puolelta. Siellä hän oli kuolleessa kulmassa. Seuraava sarja hakkasi ovea. Se sai vanhan miehen tajuamaan, että tällä tikalla oli tavallista terävämpi nokka. Äkäisesti kiroillen hän työnsi oven kiinni.

Nyt lähti Ford liikkeelle ja Chevrolet ilmestyi tilalle. He olivat kehittäneet pirullisen taitavan menetelmän. Autot pysähtyivät vuorotellen porttikäytävän eteen kuin täys-laidallisia ampuvat risteilijät, tulittivat aikansa ja vaihtoivat taas asemia. Väliaika käytettiin lippaiden vaihtamiseen. Suunnitelma ei kuitenkaan onnistunut aivan täydellisesti, sillä nyt Ford lähti niin nopeasti liikkeelle, että siitä kadulle tulleet miehet eivät ehtineet päästä kyytiin. Katsoin itsekin parhaaksi vaihtaa asemia. Hiivin Jaggeni taakse, koska heillä ei ilmeisesti ollut uskallusta tulla niin lähelle, että olisivat pystyneet ampumaan ristiin autoni taakse. Kun Chevroletistakin pudottautui yksi mies kadulle, asfaltilla seisoi nyt kolme konepistoolein aseistautunutta gangsteria. Vedonlyöjät olisivat ilmeisesti sijoittaneet rahansa kolmikon puolesta, sillä minä olin yksin ja aseistuksenani vain virkatykki heidän konepistooleitaan vastaan. Mieleni teki karjaista varoitus-huuto, sillä muuten en voinut ampua näin hyviä maaleja kohti.

Nostin päätäni Jaggen keulan takaa ja avasin suuni, kun äärimmäisenä oikealla seisova mies huomasi minut. Hän karjaisi jotain tovereilleen ja yritti saada minut jyvälle. Ohjesäännön muodollisuudet oli nyt täytetty. Nyt saatoin ampua itsepuolustukseksi. Konepistooli kilahti asfaltille ja sen pitelijä kaatui kohta sen päälle. Kolmikon keskellä seissyt pieni-kokoinen gangsteripuolikas yritti hädissään päästä turvaan Chevrolettiin. Nytkin ehdin ensiksi. Juoksu päättyi horjattamiseen ja sitä seurasi kaatuminen. Samalla jyrähti Chevroletin moottori ja sen valot syttyivät. Kolmas vastustajani joutui tahtomattaan keskelle valokeilaa. Hän ei saanut konepistooliaan toimimaan ja hakkasi epätoivoisena sen liikkuvia osia taakse. Lähetin varoituslaukauksen hänen jalkoihinsa. Sillä oli yllättävä teho. Hän heitti aseensa kadulle ja juoksi kuin hirvi lähimpään porttikäytävään kadun toisella puolella.

Chevroletin takaovi oli auki auton kiihdyttäessä hitaasti vauhtiaan. Kuljettaja odotti tovereitaan kyytiin. Viime hetkien tapahtumat olivat edenneet niin nopeasti, ettei hän ollut täysin selvillä tilanteesta. Miksi en yrittäisi? mielessäni välähti. Ja samalla olin jo matkalla. Matkaa oli vain muutama kunnan harppaus. Juoksin kyyryssä ja sukelsin avoimesta ovesta takaistuimelle. Vauhti kiihtyi heti ja ratin takana istunut kysyi päätään kääntämättä: - Eihän sinuun sattunut, Rotch? Vastasin murahtamalla ja vääntäydyin istumaan. Tilanne oli niin hupaisa, että minun oli purtava huultani pysyäkseen vakavana. – Miten toisten kävi? kuului etupenkiltä. Hätkähdin mutta tällä kertaa miellyttävästä syystä. En ollut tuntenut pimeässä autossa sen kuljettajaa, mutta ääni paljasti sen mikä silmiltä oli jäänyt havaitsematta. Ratin takana istui Jack Roof, saluunanomistaja, joka oli niin ynseästi suhtautunut kysymyksiini. Nojauduin etupenkkiä vasten ja painoin aseeni piipun hänen niskaansa. – Iltaa, Jack! Hauska tavata.

– Mitä perkelettä. – Kiroileminenkin tulkitaan nykyisin virkamiehen vastustamiseksi, Jack. Käytä siistimpää kieltä ja pysäytä kärry tuon katulyhdyn luona. Jack Roofin niska ja hartiat jäykistyivät. Pyyhkäisin hatun hänen päästään lattialle. — Uusi komea hattu, sanoin. — En halua sen likaantuvan kun poraan reiän niskaasi. Pysäytä tai paukkuu. Hän ei tietenkään totellut vaan lisäsi vauhtia. Hän tiesi, että en uskaltaisi ampua näin hurjassa vauhdissa.

— Siirrämme hänet heti sairaalaan, lääkäri sanoi tarkastaja Highille. — Olen tutkinut hänet alustavasti ja puhdistanut hänen haavansa. — Onko hänen tilansa pahakin? tarkastaja High kysyi. — Hän seurasi tohtoria muovilla päällystetyn tutkimuspöydän äärestä pesualtaalle, missä lääkäri ryhtyi pesemään käsiään. — No, en sanoisi oikein pahaksi. Ilmeisesti hänen kallonsa on ehjä, vaikka onkin saanut kovan iskun. Röntgentutkimuksenkaan jälkeen ei vielä voida sanoa mitään varmaa. Vamma voi olla sellainenkin, ettei se näy röntgenkuvissakaan. Joka tapauksessa hän on saanut aivotärähdyksen ja pidän viisaimpana toimittaa hänet heti sairaalaan. — Tietenkin, tohtori, tarkastaja High myönsi. — Se lienee parasta. Sairaalahan on paras paikka lepoa tarvittaessa. — Ei mihinkään sairaalaan, kuului heikko ja särähtävä ääni tutkimuspöydältä. Tohtori ja päällikköme kääntyivät äkkiä. Phil makasi rauhallisesti ja liikkumattomana sillä. Hänen silmänsä olivat yhä kiinni. Miehet katsoivat ihmetellen toisiaan. Oliko aave puhunut heille. Hiljaisuutta kesti hetken. Sitten lääkäri rykäisi ja katsoen tiukasti tarkastaja Highia hän sanoi: — Miksi ei sairaalaan? Mitä te sillä tarkoittatte? Vastahan . . .

— En minä ole sanonut mitään sellaista, päällikkö keskeytti. — Mutta minä olen, heikko ja särähtävä ääni kuului jälleen. Nyt molemmat miehet kääntyivät tuijottamaan Philiä, joka makasi yhä täysin liikkumattomana. Tohtori ja päällikkö hymähtivät ja vilkaisivat toisiaan. Sitten he palasivat Philin luo. Virkaveljen! kasvot vääntyivät tuskalliseen irvistykseen ja hän kähisi: — Hitto viel! Kuka sammuttaisi tuon kiroton lampun? — Minä tarvitsin sitä tutkiessani teitä, lääkäri selitti. — Olitte tajuton, eikä sen valo häirinyt teitä. Tohtori tarttui jalkalampun valokatkaisijaan mutta väänsi sitä niin kiivaasti, että valon sammuttua se syttyi heti uudelleen. Päällikkö hymähti. Lääkäri korjasi asian vääntämällä katkaisijaa nyt rauhallisemmin. — Oletteko jo pitkään ollut tajuissanne? hän kysyi sitten Phililtä. — En tiedä, Phil vastasi huokaisten. — Kuulin vain jotakin sairaalaan viemisestä. Jos se tarkoittaa minua, niin minä kieltäydyn jyrkästi. En mene sairaalaan. Minä odotan Jerryä, meidän on hoidettava urakkamme. Tohtori hieraisi otsaansa. Tarkastaja High kumartui hänen puoleensa ja kysyi kuiskaten saattoiko Phil olla täysin järjissään. Lääkäri vastasi kohauttamalla olkapäitään. — Missä Jerry on? Phil kysyi, avasi silmänsä ja tuijotti kattoa. Huonetta valaisi nyt vain

lääkärin kirjoituspöydällä palava pöytälamppu, joka jätti suurimman osan huoneesta puoli-hämäräksi. - Jerry tulee aivan pian, Phil, päällikkö vastasi rauhallisesti. Sinun itsesi on nyt viisainta mennä sairaalaan. Hitto vieköön, joko taas! Phil sähähti. Vieläkö tässä päänsäryn lisäksi pitää ruveta väittelemäänkin. Hän yritti nousta tutkimuspöydältä, mutta lääkäri painoi hänet takaisin. Pysykää nyt kiltisti vaaka-suorassa asennossa, hän sanoi päättäväisesti, niin kuin hän joutuu sanomaan useille muillekin potilailleen. teillä on varmaan kovia kipuja? – Niin kovia, että minun on noustava ylös ja juostava niitä pakoon, Phil ärähti. Tarkastaja High myhäili. Tällä hetkellä hän näytti isältä, joka on ylpeä jälkeläisestään. - Hetkinen, lääkäri sanoi. Koetamme lievittää niitä. Luuletteko voivanne niellä? - Jos viski on kysymyksessä, niin vastaan myöntävästi. - Haluatte siis ryypyn? - Takuulla! Tohtori loihiti kirjoitus-pöytänsä laatikosta pullon skottilaista.

Hän kääntyi päällikön puoleen ja muistutti jollakin tavoin anteeksipyytelevää koulupoikaa selittäessään: Ainoastaan lääkinnällisiin tarkoituksiin, ymmärrättehän? — Luonnollisesti, tämä vastasi ja hymyili ainoastaan silmillään. Toivottavasti hän ei opi tuosta pahoja tapoja. Tohtori kaivoi vielä ryppyylasin, jonka nähtyään Phil huokasi: — Jopa osaattekin olla saita, tohtori. Eikö teillä ole sormustinta? Lääkäri naurahti ja otti nyt juomalasin. Hän kaatoi sen puolilleen ja nosti lasin Philin huulille. Tämän päätä tukien hän auttoi väkevän rohdon valumista kurkkuun. Sitten hän kaatoi lasiin vettä ja hieman viskiä ja pani Philin suuhun tabletin selittäen: - Jälkihuuhtelu kipuja vastaan. Phil nielaisi tabletin nöyrästi ja otti vielä toisenkin tabletin. Kun hän oli vielä saanut ryypyn laimentamatonta viskiä, näytti kuin väri olisi alkanut vähitellen palata hänen kasvoilleen. Kun nyt vielä saan savukkeen niin olen kuin taivaassa, Phil sanoi jo melkoisesti voimistuneella äänellä. Tohtori sytytti savukkeen ja ojensi sen Philille. — Noin lujan pääkallon minäkin haluaisin, lääkäri sanoi nyt ja sytytti savukkeen itselleen. Ja mitä janooni tulee, niin sitä kadehtisi jokainen kolme viikkoa hiekka-aavikolla talsinut kameli, Phil sanoi. — Minä. Ovelta kuuluva koputus katkaisi lauseen. Tohtori meni avaamaan. Ovesta ilmestyi eräs päivystysosaston miehistä mennen päällikön luo. — Kaupunginpoliisi pyytää teitä puhelimeen. Asia liittyy kersantti Paddingtonin murhaan. Tulen heti, päällikkö sanoi ja poistui. Ilmavirta veti oven kiinni hänen perässään niin kiivaasti, että sen sulkeutumisen kuulosti laukaukselta.

Kömmittyäni etupenkille Roofin viereen totesin nopeusmittarin neulan nousevan juuri kahdeksaan kymmeneen. Käännyin ratin takana istuvan kapakoitsijan puoleen. Hän toimi siis gangsterijoukon autonkuljettaja-nakin. Hänen ilmeensä oli mikäli mahdollista vieläkin happamampi ja kiukkuisempi kuin aikaisemmin tavatessamme. Kädet olivat lujasti ratissa ja hän näytti vakaasti päättäneen ajaa yhdessä minun kanssani vaikka huomispäivän lehtien etusivuille saakka. Kohottauduin hieman ja potkaisin häntä oikeaan sääreen niin lujasti kuin näissä olosuhteissa saatoin. Roof mylvähti niin mahtavasti, että ääni jäi pitkäksi aikaa soimaan korvissani. Tällä kertaa en kuitenkaan kiinnittänyt huomiota hänen äänellisiin kykyihinsä, potkun voimasta hänen oikea jalkansa luiskahti kaasupolkimelta, mutta samanaikaisesti kääntyi myös ohjauspyörä vasemmalle. Tartuin nopeasti rattiin ja käänsin sitä oikealle ja painoin samalla jarrua. auton vauhti väheni heti huomattavasti ja se joutui jälleen oikealle ajo-radalle. Mutta nyt oli Roof valmis vastaamaan potkuuni.

Hän yritti moukaroida minua nyrkeillään, mutta kun istuimme pienessä tilassa aivan kiinni toisissamme, hänen lyönneissään ei ollut voimaa. Sen hän kuitenkin sai aikaan, että en kyennyt enää ohjaamaan autoa. Irrotin oikean käteni ratista ja käänsin virta-avainta, jolloin moottori pysähtyi. Samalla sain huitaisun leukaani. Vastasin siihen oikeallani samalla kun vasemmallani yritin pitää Chevroletin tiellä. Oli pelkkä sattuma, että nyrkkini osui hänen nenäänsä. Roof antoi jälleen hyvän näytteen mylvimistaidostaan. Toisissa olosuhteissa olisin saattanut taputtaa häntä kehaisevasti olalle ja lausua pari ystävällistä sanaa. Mutta nyt ei ollut sellaisen käyttäytymisen aika. Kun sain ohjatuksi auton kadun reunaan ja pysäytettyäni sen vauhdin, harasin pistoolini penkiltä ja suuntasin sen häneen sanoen: — No niin, Jack, noustaanpa nyt autosta. Hän ei halunnut. Ruikuttaen ja kiroillen hän piti käsiään nenänsä edessä. Sormien välistä tippui verta. Hänen silmistään paistoi vihaa mutta vielä enemmän pelkoa. Hetkeksi mieleeni juolahti ajatus, miten vähän minusta olisi jäljellä, jos yksikin luotisuihku olisi osunut minuun. Tämä muisto ei tehnyt minua vähääkään lempeämielisemmäksi Roofia kohtaan.

Tartuin hänen kaulukseensa, avasin oven ja kiskoin hänet kadulle. Sitten työnsin hänet nojalleen autoa vasten. — Halusit äsken tehdä minusta hakkelusta, sanoin tylästi. — Samalla tavalla kuin murhasit Paddingtonin ja Rocketeerin ja ehkä vielä muitakin. Älä siis odota minulta ryyppyä tai sikaria. Saat paljon ikävämpää kohtelua, jos et pian avaa suutasi. Kulmikaspiirteinen kapakoitsija oli pitänyt koko ajan käsiään nenänsä edessä, mutta nyt hän antoi niiden pudota alas. Nenästä tippui vieläkin verta leualle ja siitä takin rintamukselle. Näky oli tympeä ja vastenmielinen, mutta Roofilla ei ollut mitään hätää. Hänen rasvoittuneelle ruholleen pieni verenluovutus tekisi vain hyvää. — No niin, Jack, alahan tarinoida! Meillä on kiire. Silmät kavalsivat, ettei hän ollut vielä kypsä. Seisoimme niin lähellä, että saatoin pitää silmällä hänen ilmeitään. Silmien siristyessä löin heti. Roof oli aikonut survaista polvensa vatsaani, mutta nyrkkini upposi niin paljon aikaisemmin hänen palleaansa, että potkusta ei tullut mitään. Se lahosi pelkäksi yritykseksi, Annoin vasempanikin heilahtaa ja kapakoitsija romahti Chevroletiaan vasten. Hän oli mutkalla kuin linkkuveitsi ja haukkoi epätoivoisesti ilmaa keuhkoihinsa. — Minne toiset kaikkosivat? minä tiukkasin. — Jos et vastaa nopeasti, niin jatkan hierontaa. Taputtelen nenäsi niskan puolelle. Hän syöksyi rynnäkköön kuin sarvi-kuono, pää edellä. Horjahdin pari askelta taakse, mutta vatsaani osunut pukkaus oli silti aivan tehoton. Sen takana oli kyllä kiloja mutta ei vauhtia. Tällaiseen kissan ja hiiren leikkiin olisi kulunut vaikka koko loppuyö, ellen olisi ryhtynyt tehokkaampiin toimiin. Antaakseni Roofille selvän huomautuksen siitä, että olin tosissani, täräytin vielä kerran häntä nenään. Tuo rehunauriin kokoinen uloke oli hänen arka paikkansa. Hän mylvähti nytkin kuin puhvelilauma ja putosi kadulle istumaan.

Kauluksesta kiskoan nostin hänet pystyyn ja ärjäisin: — Kumman kautta nenäsi muutetaan niskan puolelle, oikean vai vasemman korvan kautta? Saat valita mutta nyt heti. — Ei ei, Roof voihi. — Älkää lyökö enää, minä kerron. — Antaa tulla sitten! Missä teidän piti tavata tehtyänne minusta selvää? — Minun ravintolassani. — Missä siellä, takahuoneessako? — Keittiössä. — Mistä ovesta muut tulevat sisälle? — Pihaoven kautta. He odottavat kunnes minä avaan oven. — Ja mikä teidän tunnusmerkinne on? — He koputtavat sovitulla tavalla.

Ensin kolme nopeaa napatusta ja sitten muutaman sekunnin väli ja. Hän oli epäröinyt hetken ennen vastausta, oli hidastellut niin paljon, että aavistin hänen valehdelleen. Kohotin nyrkkiäni ja ärähdin: — Kummalta puolelta, oikealta vai vasemmalta? — Ei, ei, muistin äsken väärin, Se oli vanha merkki. Tällä kertaa soitan kolme levyä määrättyssä järjestyksessä. — Mitkä levyt ja mikä järjestys? Hän kertoi ja merkitsin tiedot muistikirjaani.

– Ja nyt vähän voimistelua. Nosta Kätesi ylös ja vie ne sitten alas selän taakse. Roof oli jo niin pehmeässä kunnossa, että hän totteli mukisematta. Kun minulla ei ollut käsirautoja käytössäni, sidoin hänen ranteensa uudella solmiollani. Näin pääsi Jack Roof edes kerran elämässään tekemisiin sivistyksen kanssa. Taputtelin vielä hänen taskunsa. Niistä ei löytynyt sen vaarallisempaa asetta kuin kääntöteräinen tikari. Nyt se siirtyi minun taskuuni. — Nyt lähdetään, Jack. Kömmi autoon. Tulet etupenkille minun viereeni. Jos aiot yrittää juonia matkalla, niin en tyydy siirtämään nenääsi vain niskaan. Hakkaan sen samalla kertaa pakaroihisi asti. Kuvittelehan miltä tuntuu istua oman nenänsä päällä.

Nenänsä aristava Roof vavahti jokaisen sanan kohdalla. Itse asetuin ratin taakse. Yrittäessäni työntää jalkaani kaasupolkimelle tulin potkaisseeksi jotain metalliesinettä. Kumarruin nostamaan sen näkyviin. Se oli lyhytpiippuinen konepistooli, povitaskuun sopiva ase, jota maihinousujoukot käyttävät. Heitin sen takaistuimelle. — Sinulla on vaarallisia aseita, Jack. Tuollaiseen talousesineeseen ei myönnetä yksityisille kantolupia, joten leikkikalusi siirtyy nyt valtion omaisuudeksi. — Ei se ole minun, hän yritti valehdella. — Joku on heittänyt sen autooni. Muista nenääsi, Jack, minä huomautin ystävällisesti.

Ajoin rauhallista vauhtia Kolmannelle Puistokadulle ja pian olimme Itäisellä 69. kadulla, jonka varrella FBI:n New Yorkin piirin toimitalo sijaitsee. Matkalla sivuutimme paikan, jossa äskeinen ottelu oli käyty. Jaggeni oli yhä porttikäytävän edessä ja sen ympärillä hääri pieni armeija virkapukuisia. Kun autoni oli melko kuuluisa poliisi-maailmassa, niin luultavasti joku oli jo tuntenut sen ja ihmetteli minun kohtaloani.

Tietysti olisin voinut pysähtyä ja antaa lyhyen meriselvityksen mutta päätin tehdä sen myöhemmin. Nyt oli tärkeintä päästä mahdollisimman pian tarkastaja Highin luo. Hänen antamastaan tunnin määräajasta oli kulunut jo puolitoista. Siksi ajoinkin suoraan päämajan pihalle. — Loikihan ulos ja kiitä Jerry-setää kyydistä, sanoin Roofille. Hän totteli mukisematta. Sekin on vanha tapa gangstereilla. "Jouduttuaan lopullisesti pinteeseen useimmat heistä muuttuvat nöyriksi."

He hylkäävät suden taljan ja muuttavat sielunsa lampaan karvoihin. Vein Roofin selliosastolle talteen ja sitten menin suoraan tarkastaja Hihgin luo. — Puoli tuntia myöhässä, Jerry, hän muistutti. — Luotan siihen, että sinulla on pätevä selitys. Nyt ei kuitenkaan ole selittelyjen aika. Tunnetko tohtori Waltersin kaupunginpoliisista? Nimen olen kuullut. Hän on luultavasti sama lääkäri, joka otti Paddingtonin pidättämän heroinistin tutkittavakseen. — Niin on. Hänet on löydetty autostaan ruma reikä selässään. Ja narkomaani on haihtunut. — Onko Walters. Ei, eikä kuolekaan, mutta vähällä oli. Jos tikari olisi osunut sentin verran enemmän vasemmalle, niin se olisi upponnut suoraan sydämeen. Katselimme hetken toisiamme. Sanoja ei tarvittu. Tiesimme ilman niitäkin olevamme molemmat samaa mieltä. — Jos pidämme kiirettä ja meillä on vähänkin onnea, niin voimme saada tänä yönä koko joukon verkkoomme, sanoin päällikölle.

Hän siirsi kätensä valmiiksi kuulokkeelle ja kysyi: — Miten? — Tarvitsen viisi miestä. Aseistukseksi lienee viisainta ottaa konepistooliaseistus. Päällikkö soitti valmiuosastolle ja antoi rauhallisesti käskynsä sen johtajalle. Mielessäni läikähti mukavasti. On ilo työskennellä sellaisen esimiehen komennossa kuin tarkastaja High on. — Miehet ovat pihalla valmiina viiden minuutin kuluttua, hän sanoi sitten minulle. — Muita toivomuksia, Jerry? — Luutnantti Howard kaupungin oman rikospoliisin murtoryhmästä teki minulle illalla pienen palveluksen. Hän toi tänne erään nuorukaisen, jonka näin ostavan heroinia Lancelmin saluunasta Chathamien torin varrella. Tätä nahkatakkia ei ole vielä kuulusteltu. Häneltä voi saada arvokkaitakin tietoja. Hän on joutunut olemaan jo niin monta tuntia ilman myrkykään, että uskon hänen olevan kypsä puhumaan.

—Kuulustelen itse häntä, päällikkö lupasi. —
Voitko varmasti todistaa hänen ostaneen heroia
— Phil ja minä näimme sen ja lisäksi luutnantti
Howard toi tänne paketin, jonka takavarikoin
nuorukaiselta. Hän ei pääse kiemurtele maan
kuiville, vaikka kaikki New Yorkin lain selittäjät
tulisivat hänen avukseen. — Hyvä on. Entä muita
toivomuksia? — Vein äsken selliosastolle erään
Roofin Päällikkö merkitsi nimen ylös ja kysyi: -
Mitä hänestä? — Roof ja eräät hänen ystävänsä
yrittivät äsken tehdä minusta selvää Kolmannen
Puistokadun eräällä pienellä sivukujalla, selitin ja
näytin paikan päällikön työhuoneen seinällä
olevalta kaupungin kartalta. — Jaggeni joutui
nielemään kovan annoksen nikkeliä. Kaupungin
poliisi tietää jo tapauksesta. Jouduin ampumaan
kolmea miestä mutta vammoista en ole varma.
Jos joku heistä pystyy puhumaan, niin häntäkin
olisi kuulusteltava mahdollisimman pian.
Ristikuulustelu yhdessä Roofin kanssa antaa
varmasti nopeasti tuloksia. Päällikkö nyökytteli ja
osoitti olkapäästäni. — Sinulla on reikä kädessäsi,
Jerry. Siitä on valunut verta. — Pelkkä
pintanaarmu. Sain kimmokkeen jalkaani, mutta se
ei haittaa liikkumistani. Siinä ne vammat menevät
entisen päänsäryn ohella. Niistä ei ole mitään
haittaa. — Painut nyt kuitenkin lääkärin luo ja
sidotat haavasi. Ennen sitä et lähde minnekään.
Tämä ei ole toivomus, Jerry, vaan käsky.

Lupasin mennä paikattavaksi, vaikka hengessä
kirosinkin kalliiden minuuttien hukkaan kulumista.
Ovella muistin erään asian ja käännyn takaisin:
— Jaggeni sai paljon rumempia vammoja kuin
minä itse. Olen huolissani sen kohtalosta. —
Toimitan senkin lääkäriin, päällikkö lupasi. Hän oli
ottanut kuulokkeen käteensä minun kääntyessäni
ja poistuessani oven ulkopuolelle. Lääkäri
laastaroi nopeasti olkapääni ja jalkani. — Sellissä
on muuan Jack Roof, sanoin hänelle. — Potee
nenäänsä. Käykää vilkaisemassa häntäkin.
Vaikka komennuskuntaan kuului vain kuusi G-
miestä, olimme liikkeellä kolmella autolla, sillä
arvelimme, että meitä olisi paluumatkalla
enemmän. Bill Morgan ja minä istuimme samassa
autossa, Bill ohjauspyörän takana ja minä luotsina
hänen vieressään. Täytin aseeni lippaita, sillä G-
miehen on virkasäännön mukaan oltava liikkeellä
huolellisesti pukeutuneena. Jätimme autot parin
korttelin päähän Roofin saluunasta. Jaoin
armeijamme kolmeen iskuosastoon, kaksi miestä
kuhunkin, ja annoin toimintakäskyn. — Bill ja minä
jäämme tänne, muut lähtevät kierrokselle lähikort-

teleihin. Maleksikaa muutamia kadunvälejä ja
palatkaa sitten takaisin. Yrittäkää näyttää lavealta
polulta palaavilta syntisparoilta. Horjuva askel ja
iloinen laulu eivät ole pahitteeksi. Ja painakaa
nämä iskelmät muistinne. Virkaveljeni kuuntelivat
tarkkaavaisina ja Henry Cook kysyi lopetettuani:
— Näitä iskelmiäkö meidän pitää rallatella? Eikö
Ukko Nooa kelpaa, sen ainakin minä osaan
parhaiten. Selitin iskelmien merkityksen ja jatkoin:
— Bill ja minä jäämme tänne tutustumaan
tilanteeseen. Jos Jack Roofin gangsteriveljet eivät
ole vielä saapuneet, niin ryömimme jostakin
aukosta saluunaan. Henry sinun ryhmäsi pujahtaa
takatietä pihalle ja toinen ryhmä jää kadulle. Sieltä
kyllä löytyy joku mukava porttikäytävä tai muu
hyvä piilopaikka. Jos talon eteen tai sen pihalle
ajaa autoja, niin siinä ovat kaipaamamme
herrasmiehet. He eivät mene sisälle ennen kuin
ovat kuunnelleet iskelmämusiikilla annettavan
tunnuksen. — Sitten he marssivat sisään sitten
alkaa paukkua ja me ryntäämme apuun. Selvä on,
Jerry. Henry Cook sanoi. — Suunnitelmassasi on
vain yksi epäilyttävä kohta — Mikä? — Sinä ja Bill
menette sisälle pullojen luo ja me muut joudumme
näyttelemään humalaista. Onni yksillä mutta työtä
kaikilla. Lähdetään liikkeelle, pojat.

Henry Cook oli hilpeimpiä virka veljiäni. Hän näki
kaikki tilanteet omituisen huumorin valossa.
Muiden kadottua Bill ja minä lähdimme. Kum-
mallakin oli päällystakit huolettomasti auki, Billä oli
konepistooli kätkettynä sen alla Minä luotin
pelkkään virkatykkiini. Juttelimme kova äänisesti
marssiessamme saluunan ohi. Sen ikkunat olivat
pimeinä. Nopea käännös ja livahdimme portti
käytävästä sisälle. Siellä vihelsin terävästi pari
kertaa. Jos kapakassa olisi ollut joku, hän olisi
varmasti tullut ottamaan selvää melun aiheut-
tajasta. Piha oli yhtä pimeä kuin saluunakin.
Mietin hetken ennen kuin työnsin käteni taskuun.
Taskulampulla on se vika, että se paljastaa
käyttäjänsä. Toisaalta se paljastaa myös
pimeydessä vaanivat vaaratekijät, joten sen edut
ja haitat ovat jokseenkin tasoissa. Sellaisessa
tapauksessa minä rakastan mukavuutta. Otin siis
lamppuni ja sytytin sen. valokeila risteili pihalla.
Tuttu näkymä ei ollut, muuttunut miksikään.
Minähän olin ollut jo kerran aikaisemmin tällä
pihalla, silloin Mantelli oli päässyt livahtamaan
käsistämme. Siten tiesin oven, minun oli etsittävä.
Se veisi pihalta sisälle saluunaan. Vasta
nykäistessäni kädensijasta muistin, että minun
olisi pitänyt ottaa avaimet Roofilta.

Kiireessä olin unohtanut sen, ei siis auttanut muu kuin etsiä sopiva ikkuna. Onneksi Roof oli ollut yhtä huonomuistinen kuin minä. Hän oli unohtanut sulkea pesuhuoneen ikkunan. Kapusimme siitä sisälle. onni hymyili meille jatkuvasti, sillä huoneesta käytävään ja siitä kapakkaan ja keittiöön vievät ovet olivat myös auki. – Sytytänkö valot? Bill kysyi. – Vain keittiöön. Valo syttyi ja totesin keittiön ja ravintolasalin välisen oven yläosan olevan läpinäkymätöntä maitolasia. Se sopi hyvin suunnitelmiini. Bill jäi hetkeksi keittiöön ja minä siirryin kapakan puolelle. Suuri levyautomaatti oli tutulla paikallaan salin nurkassa. Valaisin hetken sen näppäimiä lampullani ja opettelin ulkoa ne nappulat, joita painelemalla sai aikaan tunnussävelen, kolmen määrätyn levyn soimisen peräkkäin. Olin varannut taskuuni kolikoita ja levyt lähtivät pyörimään.

— Tule tänne, Bill, huhuilin Morganille. — Jätänkö valon keittiöön? — Tietysti. He voivat tulla muuten epäluuloisiksi. Bill tuli ja heitti takin yltään. — Yksi viski, hän hymähti nähtyään minut tiskin takana. — Ja omasta pullostanne, isäntä. Ei mitään litkua vaan kunnan skottilaista. — Saat jos tarjoat minullekin. Otimme ryyppyä ja laskin dollarin kassakoneen vierelle. Nyt meitä voitiin syyttää korkeintaan luvattomasta itsepalvelusta. Bill piiloutui levyautomaatin läheisyyteen ja minä tiskin suojiin. — Kun he tulevat, niin kilistelen laseja, selitin Billille. — Silloin he uskovat Roofin olevan sekoittamassa ryyppyjä. Kärsivällisyyttämme koeteltiin pitkään sinä yönä, sillä jouduimme soittamaan levyt neljään kertaan ennen kuin kuulin auton pysähtyvän kapakan eteen. Laskin sekunteja ja pääsin viiteen minuuttiin ennen kuin kuulin auton lähtevän uudelleen liikkeelle. Se kuului ajavan pihaan. — Nyt ne tulevat, Bill, kuiskasin. Antaa tulla, hän vastasi. Poistin jo varmistimen. Olimme avanneet pihaoven, joten he pääsivät esteettä sisälle. Askeleet tömisivät ja suunnistivat keittiöön. Laskin miehiä olevan ainakin kolme. Kilautin kahta lasia yhteen ja puristin sormeni tiukemmin aseeni perän ympärille. Levyautomaatissa pyöri Rock around the clock.

Tarkastaja High pyyhki hikeä otsaltaan ja katsoi kelloa. Se oli jo kymmentä yli kolmen. — Viekää hänet takaisin selliinsä, hän sanoi pikakirjoittajalle, joka oli ollut mukana kuulustelussa. — Luulen tämän riittävän. Aamulla toimitamme hänet nuorisovankilaan.

Kuulusteltava nousi tuoiltaan ja astui kirjoituspöydän luo, jonka ääressä tarkastaja High istui. — Herra poliisipäällikkö, hän sanoi huulet vapisten. — Enkö voisi saada vähäsen. . . Hänen kätensä tutisivat ja silmät räpytelivät. Kasvot olivat vahamaisen kelmeät. Kaikki hänessä viittasi hänen olevan uuden annoksen tarpeessa. Päällikkö katseli pitkään nahkatakista ja sanoi sitten vakavasi, Ei, emme voi antaa teille heroinia. Ette ole vielä niin pitkällä ettetekö voisi päästä irti siitä. — Kiittäkää kohtaloanne, että ette ole vajonnut syvemmälle. On turhaa pyytää minulta heroinia. Sanokaa tohtorille, että hän ottaa tämän nuorukaisen tutkittavakseen. — Kyllä, selliosaston virkailija lupasi. — Ja tuokaa sitten luokseni se mies, jonka Jerry toi sinne noin tunti sitten. Jack Roof on hänen nimensä. — Selvä on. Kynnyksellä nuori mies alkoi huutaa ja tarkastaja High erotti sekavista sanoista heroinin slangi nimityksen. Hän huokasi.

Jonkin ajan kuluttua ovelle koputettiin jälleen. Vasta silloin päällikkö muisti pöydällä jäähtyvän kahvinsa ja maistoi kupista. Ovi aukeni ja sisään astui vaisuti hymyilevä Phil pää valkoisessa, turbaanimaisessa kääreessä. — Huomenta, päällikkö! Hän tervehti. — Istuhan heti. Olen varma, että tohtori ole luvannut sinulle tällaisia kävelyreissuja, Phil. Phil istuutui. — Mutta ei hän ole myöskään sanonut, että minun pitäisi pienen kolhun takia jäädä makailemaan loppuiäksi, Phil yritti vastustella. Päällikkö huokasi ärtyneenä. – Oletko jo yhtä hyvässä kunnossa kuin Jerry? Phil hieroi leukaansa, joka oli mustan parransängän peitossa. Tuota voi jo pitää melkoisena Kohteliaisuutena, hän sanoi. — Missä Jerry nyt muuten on, päällikkö? Mitä tällä välin on tapahtunut ja mitä kello on? – Kello on kolme. Jerry lähetti sinut tänne ja on itse suorittamassa pientä tehtävää. Gangsterijoukko hyökkäsi hänen kimppuunsa Kolmannella Puistotiellä. Jerry ampui kolmea miestä, sai yhden kiinni ja toimitti tänne. Tätä miestä ollaan Juuri tuomassa minun kuulusteltavakseni. – Hienoa! Phil huudahti. Haluan nähdä sen naapurin. Saanko tulla, päällikkö? – Olisi ehkä turha antaa sinulle Tällä hetkellä muitakaan komennuksia, päällikkö myönteli.

Puhelin soi ja päällikkö vastasi. Hän kuunteli, antoi lyhyitä vastauksia ja sulki puhelimen. – Kaksi niistä miehistä, jotka kävivät konepistoolin Jerry'n kimppuun, on sairaalassa, hän selitti. – Toinen sai osuman solisluunsa alle ja toinen kaulaansa. Jotkut ampujista pääsivät pakoan, mutta yksi piiloutui niin typerästi, että hänet löydettiin heti. Mies ei kuitenkaan suostu ainakaan vielä puhumaan mitään. Jerry'n auto on seulana ja hinataan pois paikalta.

Taas soi puhelin ja tällä kertaa tiedotus oli paljon pitempi. Puhelun päätyttyä päällikkö selosti: – Murharyhmä ilmoitti tutkimuksistaan. Kersantti Paddington ammuttiin kolmellakymmenellä kahdeksaisella. Poliisiaseman pihalta on todennäköiseltä ampumapaikalta löydetty jalanjälkiä, joista on otettu kipsivalut. Toivottavasti he löytävät miehen, jolla on niihin sopivat kengät. – Minä veikkaan Mantellia, Phil sanoi. Päällikkö katsoi häntä mietteliäänä. – Jerry arveli samaa. Mistä päättelet niin, Phil? – Tämä on vain oletamus, päällikkö. Rocketeeria etsittiin huumekauppojen takia. Hänellä oli luultavasti oma lähteensä ja tuottajansa. Nyt Rocketeer on kuollut, mutta siitä huolimatta pidätettiin yhdennessätoista piirissä eilen narkomaani, jota kersantti Paddington kuulusteli. Valitettavasti hän ei tehnyt muistiinpanoja. Luultavasti siksi, että mies oli määrää luovuttaa meidän huostaamme. – Mutta mitä tekemistä Mantellilla on jutun kanssa? On yhteyksiä, Phil selitti.

Rocketeer vaiennettiin ennen kuin hän ehti puhua mitään. Rocketeer löydettiin East Riverin satamalaiturilta. Tapasimme Mantelliin. Hän veti Jerryä ja minua nenästä Itäisessä Manhattanissa lähellä sitä paikkaa, mistä Rocketeer löydettiin. Kaikki millä tässä jutussa on jotain merkitystä, on tapahtunut saman piirin alueella. Miksi Mantelli ei olisi kuulunut joukkoon, joka yhdessä Rocketeerin kanssa harjoitti heroini-kauppaa. Päällikkö nyökytteli mietteliäänä päätään. – Saattaapa olla niinkin, hän mutisi. – Kaikki mitä gangsteripraktiikasta tiedämme, näyttää viittaavan siihen suuntaan, mistä sinä puhuit, Phil.

Ovelle koputettiin. Selliosaston virkailija saattoi nyt kapakoitsija Jack Roofin huoneeseen. Häntäkään ei kiinnostanut saluunaansa lukuun ottamatta mikään eikä hän sanojensa mukaan myöskään muistanut mitään. Päällikkö osoitti tuolia pöytänsä toisella puolella ja sanoi lyhyesti: – Istukaa! Roof

totteli ja ryhtyi tuijottamaan lattiaa. Päällikkö katseli häntä pitkään ja sanoi sitten hiljaa: – Tällaiselta siis näyttää mies, joka aikoi murhata G-miehen. Roofin pää painui vielä alemmaksi. Rauhallinen ääni raateli hänen hermojaan. Hän olisi halunnut juosta tiehensä, mutta vartija seiso vierellä jyrkänä ja uhkaavana. Ja tuolilla oli toinen mies pää siteessä. Roof katseli Philiä kulmiensa alta ja muisteli nähneensä hänet joskus ennenkin. Kapakoitsijan otsalla helmeili kylmä hiki. Hän koukisteli hermostuneena sormiaan niin että nivelet natisivat. Ja hyvin, hyvin hitaasti mutta sitä vastustamattomammin puristi kuin kylmä koura Roofin sydämen rautaiseen otteeseen. Sen jokainen lyönti tuntui tuskalliselta. Parin minuutin kuluttua hän rukoilee lupaa saada puhua vaikka me emme koske häneen sormellakaan tarkastaja High ajatteli katsoessaan kuulusteltavaa. Ja hän saa puhua suunsa puhtaaksi.

Tulijoita oli kolme. Jokaisella heistä oli konepistooli kädessään. Näin sen keittiön oven raosta. – Hei, Jack! – Jos sekoitat ryyppyn itsellesi, niin kaada samalla meillekin. Vastasin murahduksella, josta on mahdoton tuntee puhujan ääntä Kolina kertoi miesten heittäneen konepistoolinsa keittiön tiskipöydälle. Billin tumma hahmo oli puolittain näkyvässä levyautomaatin sivulla. Hänen konepistoolinsa silmä valvoi tarkkaavaisesti keittiön ovea. odotin rauhallisesti, sillä jokainen sekunti toi virkaveljemme lähemmäksi. Heidän täytyi olla jo takaoven tuntumassa. Jack Roofin tuntemattomilla ystävillä ei ollut yhtä hyviä hermoja kuin minulla. Joku heistä potkaisu kärsimättömänä keittiön oven auki. oviaukossa seiso roteva tummatukkainen mies. hän näki tilanteen yhdellä silmäyksellä. – Varokaa, pojat! Täällä on. Huuto hautautui toisen karjaisun alle. Henry Cook mylvi käytävässä: - Räpylät kattoon, joka iikka! Talo on motissa. Täällä on FBI. Keittiöön jääneet yrittivät tavoitella aseitaan, mutta siitä ei tullut mitään. Toisen saadessa kätensä konepistoolinsa perälle, jysähti vihainen koukku hänen leukaansa ja hän lysähti istumaan jäteämpäriin. Toinen nosti kätensä mukisematta. Ovelle ilmestynyt tummatukkainen vilkaisi taakseen, totesi pakotien olevan siellä tukossa ja lähti yrittämään saluunasta kadulle vievää ovea kohti. – Anna olla, Bill! Minä hoidan Hänet. Hyppäsin tiskille ja loikkasin sieltä pakenijan niskaan.

Ilmalento oli rauhallinen ja alastulo hallitun varma. Pientä horjumista ehkä oli havaittavissa, sillä tummatukkainen lysähti ensin polvilleen ja kaatui sitten kyljelleen. Taputtelin nopeasti hänen taskunsa ja totesin ne tyhjiksi. Samalla loikkasin pystyyn ja kehotin häntä: — Nouse ylös ja tappele. Näytä nyt, että pystyt olemaan sankari muutenkin kuin pimeässä ja kone-pistooli kainalossasi. Hän osoitti uljuutensa nostamalla kätensä. Käsiraudat kilahtelivat ja kahta minuuttia myöhemmin olimme valmiit paluumatkalle. Pysähtyessämme Lancolmin kapakan eteen joukkoomme kuului enää viisi miestä, sillä Bill Morgan oli jäänyt päämajaan huolehtimaan pidättämämme kolmikön luovutus mahdollisuuksista. Selliosastomme ei ota vastaan ketään ilman paperi-sotaa. Kello lähenteli neljää, mutta saluunassa ilo tuntui olevan vasta nyt ylimmillään. Tyypillisenä merimies kapakkana se oli auki aamuun saakka. Tarkastelin salia eteisestä.

Siellä oli satakunta asiakasta. Yhdeksän kymmentä heistä saattoi omistaa puhtaat paperit, mutta ainakin kymmenen täytyi kiinnostaa poliisia. Se on tavallinen suhde tällaisissa kapakoissa. Välttääksemme turhia tappeluita meillä oli aseet esillä marssiessamme saliin. Silti joku tulkitsi tilanteen väärin ja alkoi huutaa: - Gangstereita! Soittimet tipahtivat orkesterin jäsenten käsistä ja saliin laskeutui yrmeä hiljaisuus. Meitä gangsteriksi kuvitellut pyylevä tyttölapsi keskeytti villin tanssinsa mutta ei laskeutunut alas pöydältä, missä hän oli viskellyt jalkojaan kattoa kohti.

— Ei mitään gangstereita vaan kilpailevan yhtiön miehiä! minä huusin rauhoittaakseni asiakkaita. — Olemme FBI:n edustajia. Jokainen jää paikalleen ja ottaa henkilöllisyyspaperinsa esille. Joka aikoo vastustella. Anteeksi, tämä on niin hieno ravintola ettei täällä varmaan kukaan halua vastustaa poliisia. Sanojani tervehdittiin naurulla ja kirouksilla. Useimmat jäivät rauhallisesti pöytiensä ääreen ja alkoivat kaivaa esille passejaan ja ajokorttejaan. Baarimikko, joka illalla oli sujauttanut heroiinipaketin kelmeäkasvoiselle nuorukaiselle, alkoi hilata itseään keittiön oven suuntaan. — Seis! minä huusin. — Jokainen pysyy salissa.

— Mi-minuako te ta-tarkoitatte?! baarimikko kysyi. — Juuri teitä. — Tämä on hävytöntä! tumma, pyylevä nainen kassakoneen takana kiljui. — Heittäkää nuo lurjukset ulos! Eivät ne mitään

FBI:n miehiä ole. Marssin lähemmäksi tiskiä. Mennessäni sivuutin pöydän, jolle tanssi-haluinen tyttö oli jähmettynyt. — Tule alas, kultaseni, sanoin hänelle. — Muutoin joku voi luulla sinua patsaaksi ja joudut museoon, Sinun iässäsi pitää varoa museomiehiä.

Hän sähähti kuin pantteri, mutta loikkasi kuitenkin alas. Kiersin tiskin taakse ja seisoin silmätysten baarimikön kanssa. Nostin vasemman käteni hänen nenänsä alle ja näpsäytin neljästi sormiani, Hän hätkähti ja oli vaistomaisesti pudistaa päätään. Tuijotin häntä hellittämättä silmiin. Matala otsa alkoi kiiltää. Se johtui hiestä. Olkani yli huusin saliin: — Jos täällä on aviopareja, niin he voivat ensimmäisinä esittää paperinsa ja saavat poistua sitten. Ainutkaan tuoli ei kolahtanut, Salissa ei siis ollut avioliiton kannattajia ja jos oli niin kukaan ei ollut liikkeellä oman aviosiippansa kanssa. Antaakseni salissa oleville harhauttavan kuvan, voimistamme huusin Henry Cookille: - Sano ulkona olevalle ketjulle, päästävät menemään jokaisen, jonka me päästämme lähtemään täältä ulos. — Selvä! Henry vastasi ja lähti käväisemään ulkona tavatakseen olemattoman saartorenkamme.

— Ja sitten on kihlautuneiden vuoro ilmoitin. Ainakin kymmenen kihlausta solmittiin seuraavien sekuntien aikana, sellaisetkin miehet ja naiset, jotka olivat istuneet aivan eri puolella, ilmoittautuivat kihlapareiksi virkaveljeni pysyttelivät vakavina. laskivat parin toisensa jälkeen vilkaistuaan ensin näiden papereita ja otettuaan nimet ja osoitteet ylös niiltä joilla ei ollut henkilöllisyyspapereita mukanaan. Baarimikko seiso i hievahtamatta paikallaan tuntien ilmeisesti itsensä kruununkalleudeksi, koska minä olin niin innostunut hänen vartioinnistaan. puolen tunnin kuluttua sali oli miltei tyhjä. Viimeksi päästimme orkesterin jäsenet ja muun henkilökunnan. Kassakoneen madame nosti hirmuisen metelin, mutta hänet kannettiin ulos huudoista välittämättä. Virkaveljeni, baarimestarin ja minun lisäksi salissa oli vielä kuusi miestä. Kahdella heistä ei ollut papereita eivätkä he halunneet paljastaa henkilöllisyyttään. Neljän muun nenän päästä miehet saattoi lukea narkomaaneiksi. He seisoivat salin nurkassa käsiraudoilla yhteen niputettuina. Joukkoon kuului melko hyvin pukeutunut nuorukainen, joka uhkaili kostolla ja vaikutusvaltaisilla suhteillaan. — Henry! huusin tahallisen kovaa. — Mikä hätänä?

— Toimita saalis päämajaan. Minä jään vielä hetkeksi tänne juttelemaan baarimikon kanssa. Te muut voitte mennä. — Viivytkö pitkään? Henry kysyi ovelasti hymyillen. Hän oli tajunnut heti tarkoitukseni. — Tuskin. Minä vain hieman keskustelen hänen kanssaan, aivan kuin mies miehelle, kuten ystävä ystävälle. — Lähetätkö kadunpuhdistus-auton korjaamaan hänen tomunsa talteen? — Älkää jättäkö minua tänne! baarimikko kiljui. — Ottakaa minutkin mukaanne. Ette voi jättää minua kahden tuon nyrkkisankarin kanssa. Vaadin poliisin suojelua. Kukaan ei edes kääntänyt päätään. Virkaveljeni työnsivät pidätettyjä edellään kadulle ja ovi pamahti kiinni heidän jälkeensä. Jäimme kahden saliin. Seisoimme niin lähekkäin, että olisin pystynyt laskemaan hänen kulmakarvojen lukumäärän.

— Mukavan näköinen laatikko, sanoin osoittaen aseeni piipulla tiskin peräseinää. — Mitähän sen sisällä mahtaa olla? Hän pysyi vaiti. — Avatkaa se! ärähdin hänelle. Mies vapisi kuin sähkökitaran soittaja. — Teillä ei ole kotietsintälupaa, hän väitti kerättyään voimiensa rippeet. — Ylitätte valtuutenne. Teen kantelun menettelystänne. Kohotin pistooliani. — Tässä on kotitarkastuslupaa tarpeeksi. Laatikko auki! Hän epäröi vielä hetken. — Muutama tunti sitten minua ammuttiin viidellä konepistoolilla. Arvatkaapa kuka sen takana oli? Teidän hyvät toverinne. Oliko heillä kotietsintälupaa, mitä luulette? Avaatteko laatikon vai. . . Hän kyyristyi kuin olisi saanut pari ruoskaniskua selkäänsä, vilkaisi vielä kerran kuin apua etsien ympärilleen ja veti sitten laatikon auki. Se oli täynnä heroïinia.

— Kuka omistaa nämä herkut? kysyin. — En tiedä. . . Minä en. . . — Joudutte siis syytteeseen huumausaineiden varastamisesta. Näin teidän myyvän paketin nahkatakiselle nuorelle miehelle. Jos tavara olisi ollut omanne, olisitte päässyt muutamalla kuukaudella mutta varkaus tuo vuosia. Paljonko tavara muuten kallistunut Rocketeerin kuoleman jälkeen? Monia asioita käsittänyt puheeni hämäsi hänet. — Kolmekymmentä prosenttia lipsahti hänen huuliltaan. Sitä olin arvellutkin. Nuori mies oli näpsäyttänyt ensin neljästi sormiaan. Se oli selvä kysymys, vieläkö vanhalla hinnalla sai neljä annosta Hän oli joutunut tyytymään kolmeen. — Mikä on sen hautausurakoitsijan näköisen miehen nimi, joka on toimittanut heroïinia teille? kysyin umpimähkään. — Joseph Diller.

Mustapukuinen oli siis puhunut totta. Tähän saakka olin kuvitellut hänen ilmoittaneen väärän nimen Hänhän oli esitellyt itsensä Joseph Diileriksi tarjotessaan Philille ja minulle viskit Roofin kapakassa. Nyt olin varma siitäkin, että Diller oli antanut merkin Mantellille tämän tultua kapakkaan. Hurmuri oli tietysti tullut tavatakseen Dillerin mutta tämä joutui varoittamaan Hurmuria meistä. — Kumpi on päällikkö, Diller vai Mantelli? tiukkasin. — Sitä minä en tiedä, baarimikko voihki. — Aikaisemmin kävi Mantelli tuomassa täydennystä, mutta viime kerroilla sen on tehnyt Diller. Tunnen vain heidät. — Missä päämaja on? — En tiedä, ei aavistustakaan, G-mies. Annan kunniasanani siitä että... Tyhjästä on paha nyhjäistä. Jos ei ole kunniaa, on mahdoton jaella kunniasanojakaan. Mistä löydän Manteliin? — East Riverin yhdeksänneltä Laiturilta. Luulen hänen piilottelevan siellä. Olen kuullut sellaista. — Keneltä? Hän levitteli käsiään. En tiukannut vastausta, sillä alamaailmassa liikkuu kaikenlaisia huhuja, joiden alkuperästä on vaikea saada selvää.

Tenttasin häntä vielä kymmenen minuutin ajan mutta mitään tärkeää en saanut irti. Ilmeisesti hän oli heroimin vähittäismyyjä ja tuns renkaasta vain ne miehet, jotka toivat hänelle aineen. Virkaveljeni olivat jättäneet minulle auton kapakan eteen. Olimme juuri nousemassa siihen, kun Henry Cook palasi. Tulin vilkaisemaan tilannetta, hän sanoi. — Sitten saat viedä tämän viimeisenkin potilaan selliin. Minä käyn vielä ryypyllä. — Mitä sanon päällikölle, jos hän kysyy sinua? — Sano rehellisesti, että menin haukkaamaan pienen aamuyöpalan. — Vähän jäitä ja viskiä. Se raikastaa hengityksen. Selvä on, Jerry. — Olen puolen tunnin kuluttua päämajassa. — Niin todellakin aioin, mutta...

— Mikä tämän miehen nimi on? tarkastaja High kysyi ja pani Manteliin kuvan Roofin eteen pöydälle. Roof istui kokoon lyyhistyneenä ja tuijotti lattiaan. Pitkän aikaa hän oli vain tärisssyt ja nyyhkyttänyt. Nyt hän katsoi kuvaa kulmiensa alta ja sanoi paksulla äänellä: — Se on Hurmuri. — Entä hänen oikea nimensä? Mantelli, luulisin. . . Niin on, Ralph Mantelli. — Hänkö antoi tehtäväksi Cottonin murhaamisen? — Ei, vaan Monokkeli. — Kuvailkaa häntä. Muutamin hapuilevin sanoin Roof esitti Monokkelin näkyvimmat tuntomerkit: mustareunainen monokkeli, hautausurakoitsijan asu, mustat käsineet ja himo kanapaistiin.

— Paljonko hän maksoi siitä? — Kymmenen tuhatta. Viisituhatta käsirahaa ja loppu tehtävän suorittamisen jälkeen. Niin oli sopimus. — Missä hänen piti antaa loppurahat? Roof vääntelehti kuin jyrän alle joutunut käärme. Tähän asti kuulustelussa oli edetty jotenkuten, mutta nyt hän muuttui härkäreisiksi. Maanitteluista ja uhkailuista välittämättä hän pysyi vaiti, sillä Diileristä hän ei halunnut kertoa enempää.

Mutta kuulustelijatkin olivat itsepäisiä. Yhä uudelleen he esittivät kysymyksensä ja Roofin vastaukset tulivat joko vihaisesti sylkäistyinä tai sitten hiljaa mumisten. Phil istui kuunnellen sivussa. Todettuaan, ettei kapakoitsija vapaaehtoisesti halunnut paljastaa Diilerin olinpaikkaa, hän päätti heittää väliin harhauttavan kysymyksen, joka saattaisi erehdyttää Roofin puhumaan. — Onko teidän kohtauspaikkanne sen satamalaiturin alku- vai loppupäässä, jolta Rocketeer löydettiin? Annahan kuulua, Jack, tiedämme kuitenkin asian. Haluaisimme vain säästää muutaman ihmishengen. Me voimme miehittää korttelin joka sopen, jos vain niin haluamme.

Phil oli sanonut sanottavansa rauhallisesti ja varmasti, aivan kuin olisi puhunut itsestään. selvästä asiasta. Roof tuijotti häntä järkyttyneen näköisenä. Tarkastaja High totesi Philin osuneen naulan kantaan. Pää painui alas. Sitten Roof mumisi tuskin kuuluvalla äänellä: — Niin, lähellä laituria. Siellä suurimmassa varastorakennuksessa on kellari, jossa Diilerin joukko tapaa oleskella. Diller omistaa kapakan ja minä vain hoitelen sitä. Kuulustelu oli päättynyt. Päällikkö huokasi helpotuksesta.

Sitten hän nousi ylös ja sanoi: — Haluaisin tietää missä Jerry on. Olen huolissani hänestä. Meidän on toimittava nyt ilman häntä, vaikka hänen mukanaolonsa olisikin hyvin tärkeää. Mutta emme saa antaa koko joukolle tilaisuutta katoamiseen. Meidän on iskettävä heti. Hän tarttui puhelimeen ja soitti valmiusryhmän johtajalle: — Huomenta, Jim! Tuletko nyt heti tänne. Kysymyksessä on operointi koko joukolla. Hän laski kuulokkeen paikalleen ja vilkaisi kelloaan. Se oli 5.10.

Annoin auton hyrrätä hitaasti kadunkulmasta toiseen. Jossakin oikealla läiskähteli East Riverin vesi satamalaiturin kivimuuria vasten. Siellä olivat suuret varasto rakennukset ja valtavat nosturit tällä hetkellä hiljaisina. Mutta siellä saattoi jälleen

olla jotain tekeillä, ehkä uusi murhakin. Miksi Joe Rockeer oli löydetty juuri täältä melkein hengettömäksi piestynä? Satoi ohutta tihkua. Olin käynyt ryypyillä ja sitten olin päättänyt ajaa sataman kautta. Vaisto veti minua sinne. Ajoin hitaasti lähelle kohtalokasta laituria. Jos Diilerin ja Manteliin miehillä oli majapaikka jossakin täällä, niin perusteellinen tarkastus pitänyt suorittaa jo aikaisemmin. Nousin autosta ja lähdin kävelemään. Oli vielä pimeää eivätkä silmäni olleet vielä tottuneet siihen.

kolautin jalkani johonkin, minkä sitten totesin lyhtypylvääksi. Mutta miksi laituri pidettiin täysin pimeänä? Minusta se tuntui käsittämättömältä. haparoiden etenin nosturinjalcojen, tavarakasojen ja laatikkokasojen välissä. Muutaman kymmenen metrin matkaan kului aikaa minuuttikaupalla Tai ehkä se vain tuntui siltä. vilkaisin kelloani. Se lähenteli jo viittä. Seisahduin hetkeksi. Mieleni teki savuketta mutta en uskaltanut sytyttää tulta. Idän taivaalla näkyi aamun ensimmäinen sarastus. Ehkä aurinko oli viettänyt yönsä synnin poluilla, sillä se nousi poski punastuneena. Muutaman minuutin kuluttua näkisin paljon paremmin. Edessäni oli suuri varastorakennus. Sen vieressä seisossani olin yhä vakuuttuneempi, että arvoituksen ratkaisu löytyisi täältä.

Entistä varovammin hiivin eteenpäin. Tiilistä rakennettu varasto oli tavattoman pitkä; Sen kiertämiseen kului neljännestunti. En tietenkään laukannut läähättäen sen ympäri vaan tunnustelin ja tutkin sen jokaisen oven. Ne olivat kaikki lukossa, kunkin edessä oli raskas salpa ja siinä jyrävä riippulukko. Ilman avainta oli turha yrittää sisälle. Ainoa mahdollisuus oli varaston toisessa päädyssä oleva kapea ovi. Se oli auki ja sen takaa laskeutuivat portaat alas. Avasin ovea sentti sentiltä ja kuuntelin välillä. Sade oli lakannut. Näytti siltä, että päivästä tulisi kaunis. Ensimmäiset lokitkin olivat jo liikkeellä ja räähkyivät jossakin kauempana. Poimin aseeni kainalosta ja pujahdin sisälle. Jätin oven hieman raolleen, sillä taskulamppua en uskaltanut sytyttää.

Varastossa oli oikeita tavaravuoria, valtavia laatikko-, säkki- ja paalipinoja, joiden välissä oli kapeita käytäviä. Savun nokeamista katto ikkunoista erotti juuri ja juuri vaalenevan taivaan. Heti oven takaa alkavat kiviset portaat laskeutuivat jyrkästi alas. Kun päällystakkini haittasi liikkumista riisuin sen ja heitin erään

laatikon päälle. Vielä hetken kuunneltuani lähdin laskeutumaan kellariin. Betoniporaat eivät ainakaan natise, ajattelin tyytyväisenä. Sen lisäksi minulla oli kumipohjaiset kengät, joten liikkumiseni ei aiheuttanut meteliä.

Seisoin toisella askelmalla ja epäröin vielä hetken. Saattoi olla uskallettua laskeutua tuonne. Kuka takasi, ettei joku ollut odottamassa minua ase kädessä? Rappuja laskeutuessani olisin mainio maalitaulu. Mutta olihan toisaalta mahdollista, että siellä ei olisi ketään. Portaiden avoimella laidalla oli rautakaide. Aloin hitaasti laskeutua ja laskeskelin askelmia olevan nelisenkymmentä, Siis yhtä monta tilaisuutta tulla ammutuksi. Päästyäni alas totesin käteni hikiä. Panin aseeni takaisin koteloonsa ja pyyhin käteni kuiviksi. Kaikkiolla oli hiljaista. Lähdin jatkamaan matkaa tavarapinojen välisessä solassa.

Jokin ääni tai vaistoni sai minut pysähtymään ja syöksymään pari askelta taakse. Samalla hetkellä jysähti käytävälle raskas säkki ja heti perään toinen. Ne putosivat juuri sille kohdalle missä olin ollut hetkeä aikaisemmin. Vilkaisin ylös ja näin kolmannen säkin olevan tulossa. Säkkipinon päällä oli ruutupaitainen nuorukainen, joka koetti tavoitella tasapainoa sortuvan säkkikasan reunalla. Hänen altaan lähti samassa pari säkkiä liikkeelle ja hän itse putosi niiden mukana alas käytävälle. Kissan tavoin tasapainonsa säilyttäen hän putosi jaloilleen ja jäi tuijottamaan minua kätet nyrkissä.

Oliko hän yrittänyt vierittää säkit päälleni vai oliko säkkikasa sortunut hänen painostaan? Nyt ei ollut aikaa arvailla sitä, sillä ruutupaitainen tuli lähemmäksi. En muistanut nähneeni häntä koskaan aikaisemmin, mutta nyrkkien ilme puhui sen puolesta, ettei hän kuulunut minun ystäviini. — Rauhallisemmin, poju, minä varoitin. — Minä. Katkaisin lauseeni, sillä kuulin selkäni takaa hälyttävän rasahduksen, askeleen äänen. — Hyvää huomenta, mister Cotton! Käännyn ympäri.

Hämärässä käytävässä oli useita miehiä. Joukon kärjessä seisoivat Ralph Mantelli. Muista miehistä tunsin yhden, Henry Allysonin, karkea tekoisen jättiläisen, jonka olin aiemmin tuntenut erään gangsteri päällikön henkivartijana. Nähtävästi hänen tehtävänsä oli nytkin sama, vain isäntä oli vaihtunut. Huomenta, mister Mantelli! vastasin yhtä kohteliaasti. Vasta miesten tullessa

lähemmäksi erotin joukosta Joseph Diilerin, joka oli pysytellyt taustalla.

Hän kohotti juuri monokkelia nähdäkseen minut paremmin. Mantelli heilautti kättään niin kuin liikennepoliisi. Se oli kehoitus marssia hänen osoittamaansa suuntaan. Takanani oli neljäkymmentä askelmaa ja niillä kolme säkkiä. Pakoon yrittämällä olisin saanut luoteja selkääni.

säkkipinojen välinen sola päättyi oveen. Sen takana oli käytävä, sitten ovi ja sen takana holvimainen huone. Pilarit kannattivat avaran hallin kaarevaa kattoa. Hätkähdyttävien näky oli kahden pilarin välissä oleva valkoisella liinalla peitetty pöytä sen takana oleva tuoli näytti olevan Diilerin valtaistuini, sillä hän meni ja istuutui siihen. Keskellä hallia oli yksinäinen tuoli. Minut opastettiin istumaan siihen. Diller heilautti nyt kättään ja muut poistuivat Diiliriä, Manteilla ja Henry Allysonia lukuun ottamatta.

En ollut uskoa hajuaistiani, kun nenäni tunkeutui paistetun kanan herkullinen tuoksu. Se oli lautasella pöydän kulmalla. Nälkä muistutti olemassaolostaan. En ollut syönyt mitään sitten eilen nautitun lounaan. — Onko sinun nälkä? Diller kysyi yllättäen. Odottamatta vastaustani hän repäisi toisen koiven irti ja heitti sen syliini.

— En voi nähdä toisen seuraavan nälkäisenä kun itse ruokailen, hän selitti liikutuneena. — Olen aivan liian tunteellinen ja herkkä siinä suhteessa. Kanan toinen mehukas raaja katosi hänen suuhunsa ja sanat katkesivat mutusteluun. Allyson oli työntänyt kätensä taskuihin. Hän tiesi kokemuksesta, että murkinointitauko kestäisi vielä hetken. Vasta sitten tulisi hänen vuoronsa työskennellä. Hurmurikin näytti hetkeksi unohtaneen valppautensa. Tiesin hyvin miten tilanne kehittyisi. Pian alkaisi minun pehmittämiseni ja silloin mahdollisuuteni olisivat olemattomat. Oli siis toimittava heti.

Saapumiseni oli tapahtunut niin yllättäen, että he eivät olleet voitonhurmassa korjanneet edes asettani talteen. Se lämmitti siis edelleenkin kainaloani. Diller oli vain parin metrin päässä minusta kanankoipi suussa. Loikkasin yllättäen pystyyn ja aivan kirjaimellisesti löin luun hänen kurkkuunsa. Vihainen vasen koukkuni heitti sitten Hurmuriin lattiaan. Diilerin suusta kuului kakistelua ja Hurmuri yritti kyykyssä pysytellen haukkoa ilmaa keuhkoihinsa. He olisivat ainakin muutaman

sekunnin pelkkiä katselijoita. Nyt olisi selvittävä Allysonista. Hän oli jo tulossa. Valtava oikea lähestyi päätäni. Väistin sen kumartaen ja lähetin oman oikeani liikkeelle ja sen jatkeena oli, virkaaseeni luiseva perä. Ampua en uskaltanut, sillä laukaus olisi hälyttänyt apuvoimia paikalle. Allyson huojui hetken norsumaisilla jaloillaan ja romahti sitten kyljelleen lattialle. Kääntyessäni vilkai-semaan Hurmuria heittäydin samalla vaistomai- sesti sivulle. Suojelusenkelini kuiskaama kehotus oli aiheellinen, sillä Hurmurin heittäjä tikari suhahti ohi.

Hetkeäkään aikailematta hän työnsi kätensä taskuun ja veti esille toisen tikarin. Terävä napsahdus ja kirkas terä välähteli. Metallisen oven takaa kuului huutoja ja askelten ääniä, mutta minulla ei ollut aikaa kuunnella niitä. Murhanhimo silmissään Mantelli lähestyi minua. Hän ei välittänyt mitään aseestani, jonka piippu osoitti hänen vatsaansa.

— Vielä askel ja minä ammun, uhkasin. Käsi heilahti ja tikari heilui olkapään korkeudella. Vaanimme hetken toistemme liikkeitä. Puristin lujemmin aseeni perää ja vedin liipaisinta niin, että ase en laukaisemiseen tarvittiin vain aavistuksen omainen liike. Äkkiä Mantelliin pää heilahti sivulle. Hän vilkaisi ovelle. Kasvot vääristyivät raivosta ja huuilta purkautui karkea kirosanatulva. Samalla pamahti ja luoti upposi lattiaan jalkojeni välissä. Nyt vilkaisin sivulle. Siellä seisoivat Diller savuava ase kädessään. Sen piippu putosi äkkiä alas ja hän itse lysähti polvilleen lattialle.

— Kädet ylös tai paukkuu! tarmokas ääni metallisen oven luota komensi. Siellä seisoivat oudoin olento, minkä saatoinkin tähän paikkaan kuvitella: intialainen maharadja turbaani päässään. Vasta hetken silmiäni räpyteltyäni ymmärsin miksi intialainen oli puhunut ystäväni Phil Deckerin äänellä, hän oli Phil! hän ja Diller olivat vetäneet liipaisinta niin samanaikaisesti, että laukaukset olivat kuulostaneet yhdeltä. Philin käsi kehotti määräävästi - Tulehan lähemmäksi, Hurmuri käsiraudat kutsuvat! vasen käteni heilahti. Se napsahti Mantellin ranteeseen ja tikari putosi lattialle. olka päätään kannatteleva Diller vääntäytyi istumaan lattialla. Hänellä oli vaaraton reikä käsivarressaan, kiireestä huolimatta Phil oli ampunut tarkasti. — Selvä on, Phil! kuului käytävästä. — Nappasimme heidät kaikki. Miltä siellä näyttää? — Samalta, Phil vastasi.

Kahta kuukautta myöhemmin saimme lukea lehdistä, että Joseph Diller ja Ralph Mantelli saivat marssia seuraavana aamuna sähkötuoliin. — Taidanpa arvata, mitä Diller haluaa viimeiseksi ateriakseen, Phil sanoi.

LOPPU

Joukkojulkaisu

488

150

KESÄ PÄÄTTYY — COTTON EI!

Apulaissheriffi Cotton

Tutkimus ampumatarvikkeiden käytön supistamisesta saa jäädä pöydälle lepäämään, kun FBI:n erikoisagentti Cottonia ja hänen kylkiäistään kutsutaan tärkeämpiin tehtäviin. Huumelaiva Perrekele oli saapunut satamaan ja vaikka sana ooplum ei tuntunutkaan kuuluvan miehistön sanakirjan valikoimaan, niin G-mieskaksikolla on vahva palaneen käry nenässään.

Heti perään rätisi konepistooli.

— Todella juhlallista myönsi Jerry Cotton ja raisu, ruudinkäryn haistraama ja lyijyluotien maustama keitos alkoi kiehua.

Cottonsarja

N:o 18

ilmestyy 15.9.
Irttonumero 3,70
Lehtipisteistä